

AF FORFATTEREN TIL BESTSELLER-SERIEN OM RUTH GALLOWAY

ELLY
Griffiths

EN BRIGHTON-KRIMI

Zigzag
pigen

GADS FORLAG

Zigzag-pigen

Pressekopi

Af samme forfatter

I serien om Ruth Galloway:

Pigen under jorden

Løgnens hus

Huset på klippen

Døden på museet

Det tavse vidne

De udstødte

Stemmer fra graven

Kvinden i blåt

Forsvundet i mørket

Den mørke engel

Stencirklen

Lygtemændene

Den sorte hund

Det låste rum

De jordiske rester

Det første juletræ

I serien om Harbinder Kaur:

Døden mellem linjerne

Ekspert i mord

De blødende hjerters klub

Det sidste ord

I serien om Ali Dawson:

Iskoldt spor

Drabets tid

Elly Griffiths

Zigzag-pigen

EN BRIGHTON-KRIMI

PÅ DANSK VED NANNA LUND

GADS FORLAG

Zigzag-pigen

er oversat fra engelsk af Nanna Lund efter

The Zig Zag Girl

Copyright © 2014 Elly Griffiths

Dansk udgave © Gads Forlag 2026

Omslag: eyelab.design efter originaldesign af Ghost Design

Bogen er sat med Minion hos BogGrafisk og trykt hos ScandBook

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-12-80547-2

Denne bog er beskyttet i medfør af gældende dansk lov om ophavsret.

Kopiering må kun ske i overensstemmelse med loven. Det betyder bl.a.,

at kopiering til undervisningsbrug kun må ske efter aftale med Copydan

Tekst og Node. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

G.E.C. Gads Forlag A/S

Fiolstræde 31-33

1171 København K

Danmark

reception@gad.dk

www.gad.dk

Der citeres fra:

Christopher Marlowe: *Den tragiske historie om doktor Faust*, på dansk ved Jakob Kowalski, Loxodonta 2013

Shakespeare: *Kong Lear*, på dansk ved V. Østerberg, Det Schubotheske Forlag, København 1902

Shakespeare: *Stormen*, på dansk ved V. Østerberg, J.H. Schultz Forlag, København 1927

William Tennyson: "The Lady of Shalott", citater oversat til dansk af Nanna Lund

Harry B. Norris: "Burlington Bertie", citater oversat til dansk af Nanna Lund

Oversætteren ønsker at takke Andreas Brunsborg, tryllekunstner, tankelæser og komiker, Magic Circle Denmark, for hjælp med fagtermer inden for tryllekunst.

Til min mor, Sheila de Rosa
og til minde om min bedstefar, Frederick Goodwin
(kunstnernavn: Dennis Lawes)

PresseKopi

“Han ser min tro ud som en magiker.”

Christopher Marlowe, *Den tragiske historie om doktor Faust*

PresseKopi

FØRSTE DEL

SETUPPET

Presse kopi

PresseKopi

KAPITEL 1

“Det ser ud, som om hun er blevet skåret op i tre dele,” sagde Solomon Carter, retsopatologen, i et muntert tonefald. “Vi mangler bare den mellemste del.”

Jeg må ikke kaste op, tænkte Edgar Stephens. Det er det, han er ude efter. Det gælder om at bevare roen og professionalismen. Det er trods alt mig, der er politimanden her.

Han kiggede ned på det, der lå på obduktionsbordet. Et lig kunne man ikke rigtig kalde det, tænkte han næsten lidenskabsløst. Det var mere som en af de her statuer fra antikken, der stopper lige under brystet, så de kun består af hoved og skuldre. Ansigtets skønhed og det lange, lyse hår gjorde kun synet endnu mere uvirkeligt. Det kunne være et mannequinhoved hos en hattemager. Hvis man altså så bort fra det størknede blod og lugten af kød i forrådnelse. Det var svært at undertrykke kvalmen.

“Vi kan ikke vide, om hovedet og benene stammer fra den samme person,” sagde han og trykkede et lommetørklæde mod munden.

Det fik Solomon Carter til at le hjerteligt. “Der er vel næppe hele to lemlæstede kvindekroppe i Brighton på samme tid.”

Edgar kiggede ned mod den anden ende af bordet, hvor de to ben lå nydeligt side om side, stadig klædt i hudfarvede strømpebukser og hugget over midt på låret, som om de havde været i klørne på en snerpe. Det gik op for ham, at man uden den mellemste del

ikke ville kunne afgøre uden for enhver tvivl, om det var en mand eller en kvinde, de stod med.

“Benene stammer måske ikke engang fra en kvinde,” sagde han, egentlig bare for at sige noget.

“Det mener De ikke,” sagde Solomon. “De må kalde mig Mads, hvis det der ikke er kvindeben. Et pænt par, endda. Lange som på en korpige.”

Næ, nogen Mads er du ikke, tænkte Edgar, mens han forlod lokalet i hælene på patologen. Han havde mødt masser af mænd ved navn Mads under norgesfelttoget, og de havde alle sammen været søde og rare.

Da han senere stod nede på pubben, lykkedes det ham at sige noget sjovt om det hele til kriminalbetjent Bob Willis, hans underordnede. Bob plejede aldrig at le ad Edgars vittigheder, men det skete, at de fik ham til at rødme. Edgar havde en mistanke om, at Bob betragtede latter som uværdigt for en politimand. Bob var kun enogtyve og havde ikke været med i krigen, to ting, han var lidt flov over. Han ville jo heller aldrig være blevet kriminalbetjent i så ung en alder, hvis det ikke var for alle de mænd, der faktisk *havde* været med.

“Jeg siger dig, det lød, som om Solomon Carter hvert øjeblik kunne finde på at lægge an på pigen,” sagde Edgar. “Sådan en detalje som en manglende kropsdel ville ikke være noget problem for ham. Måske foretrækker han det ligefrem.”

Bob rødmede og tog prøvende en tår af sin øl. Øllet på Bath Arms var altid godt, men det var en del af Bobs identitet som politimand at være mistænksom.

Edgar drak til gengæld en stor tår af sin. Han vidste godt, at han ikke burde stå her på en fredag aften og drikke øl med sin

underordnede. Hans far ville have forladt politistationen på slaget fem og være styret hjemad i rask gang. Hjemme ville han have drukket en whisky soda, spist en god bøf og sat sig foran radioen med resten af familien. Men Edgar havde ingen til at stege ham en bøf, og tanken om at vende hjem til ungkarlehyblen var alt for nedslående. Han spekulerede på, om der mon var nogen, der ventede på Bob derhjemme, en pæn pige fra parfumeafdelingen i Hanningtons, en kærlig mor, der stod klar med en portion dybstegt *spam* og en sult efter at høre alt om sønnens eventyr blandt tyve og røvere.

Men Bob havde tilsyneladende stået og tænkt. Hvilket altid er en farlig beskæftigelse.

“Jamen hvor er resten af hende henne?” spurgte han i et småirriteret tonefald.

“Aner det ikke,” sagde Edgar. Benene og overkroppen var blevet fundet på bagageopbevaringen på Brightons banegård, gemt væk i hver sin upåfaldende sorte kasse af den type, man for eksempel bruger til et af de mindre interessante musikinstrumenter, et valdhorn, måske, eller en tuba. Det var lugten, der havde fået personalet til at se nærmere efter. Det var ganske vist en ret kølig og grå august måned, men dog stadig lunt nok, til at liget hurtigt var begyndt at stinke ret kraftigt.

“Hvem gør dog sådan noget?” sagde Bob og lød igen, som om det krænkede ham personligt, at nogen kunne være så fræk at skære en kvinde op og bare lade stykkerne ligge og rode rundtomkring.

“Et meget underligt menneske,” sagde Edgar. Han tænkte på obduktionslokalet og hovedet og benene og den tomme plads mellem dem, den kvalme lugt, den marmorhvide hud. “Jeg kan godt sige dig, at jeg var tæt på at kaste op bare ved synet af, hvad det menneske har gjort.”

Bob virkede rystet over, at hans chef kunne være så sart. "De må da have set det, der var værre, under krigen?"

"Jeg så masser af underlige ting under krigen," sagde Edgar. "Det har du slet ikke lyst til at høre om."

Bob så ud, som om han var helt og aldeles enig.

"Jeg fatter ikke, at ingen på banegården har set noget," sagde han og lød igen fornærmet.

De to kasser var blevet indleveret i bagageopbevaringen mandag morgen, og nu var det onsdag. Men tilsyneladende var der ingen af personalet, der huskede særlig meget om den person, der var kommet med kasserne, eller som havde studset over, at de ikke var blevet afhentet igen mandag aften. Den beskrivelse, de kunne give, var lige til at tude over: "Det var en mand. Jeg tror, han havde hat på." Hvilken slags hat? tænkte Edgar nu. En trekantet sørøverhat? En kasket, som avisdrengene gik med? En høj hat? Af en eller anden grund – måske på grund af associationen til instrumentkasserne – kunne Edgar godt se en høj hat for sig.

"Vi taler med dem igen i morgen," sagde han. "Og spørger os for i butikkerne rundt om banegården. Nogen må have set noget."

"Der er aldrig nogen, der har set noget," sagde Bob. "Sådan er det altid her i byen. Den er en syndens hule."

Bob var ikke fra Brighton, det skinnede tydeligt igennem. Han var vokset op i en lille landsby ved kysten i Kent. Hans forældre var metodister, og det skinnede også igennem nu og da.

"Så slemt er det da ikke," sagde Edgar. Han kunne godt lide Brighton. Hans første job i politiet havde været i Croydon. Brighton var afgjort et skridt op ad rangstigen. Han kunne godt lide byens ubekymrede stemning og muligheder for anonymitet, men som Bob sagde, så havde den også en bagside. Han var dog sikker på,

at en mand, der havde skåret en kvinde over i to dele på den måde, måtte have efterladt sig et spor.

“Tre dele,” sagde Bob, da Edgar sagde højt, hvad han tænkte. “Han skar hende over i tre dele. Vi mangler den mellemste del.”

Ja, sådan er det at arbejde i politiet, tænkte Edgar og fulgte Bob med øjnene, mens han gik op til baren efter et par øl mere. Der er altid noget at se frem til.

På vej hjem tænkte Edgar igen på sin far og hans bøffer. Hvad ville hans far – som for længst var død og borte – have ment om at have en søn i politiet? På den ene side var der ingen tvivl om, at jobbet var godt nok til at udløse hans forældres fineste skudsmål, nemlig “respektabelt”, men på den anden side passede det dårligt til deres andet kriterium, som var “pænt”. Edgar havde tilbragt formiddagen med at kigge på afskårne kropsdele, eftermiddagen på at lede efter nogen – hvem som helst – der kunne fortælle noget om, hvordan disse dele havde fundet deres sidste hvilested på bagageopbevaringen på Brightons banegård, og aftenen på at drikke øl i selskab med en grøn knægt, der burde se op til ham som den overordnede, han var. Nej. Pænt kunne man ikke sige, at jobbet var.

Edgars hybel lå i Hanover-kvarteret på den stejle bakke, der strakte sig hele vejen nede fra The Royal Pavilion og op til væddeløbsbanen. Husene var for det meste små og nedslidte, men i klart vejr kunne man se ud over hele Brighton, ujævne striber af hvide rækkehuse hele vejen ned til molen med alle forlystelserne og havet. Mens Edgar arbejdede sig op ad det stejleste stykke, tænkte han på sin mor, som ville have kaldt kvarteret her for “simpelt”. Edgars forældre var avanceret fra et rækkehus til den ene halvdel af en dobbeltbungalov i Esher oppe i Surrey og havde betragtet det som det lykkeligste, der nogensinde var overgået dem. Edgars

far havde ikke fået lov at nyde forstadsidyllen særlig længe. Han var død knap et år efter flytningen. Men Edgars mor, Rose, levede stadig og fik tiden til at gå med at pudse sølvtøjet og stryge dugene, som om hun gjorde klar til et overdådigt gilde, der aldrig rigtig blev til noget.

For Edgar havde barndommen været en tid, hvor alt handlede om respektabilitet. Hans far, Bill, havde arbejdet på det lokale postkontor, og selv om de somme tider måtte vende femørerne, pralede han af, at Rose aldrig havde været nødt til at gå på arbejde. Edgar og hans bror og søster fik aldrig lov at lege ude på gaden med de andre børn. De skulle blive inde og lave lektier og øve sig på klaveret. Det var en glædesløs form for selvforbedring, men den virkede: Alle tre søskende blev belønnet med en plads på privatskolen. Men da Edgar senere kom på Oxford, dømte hans forældre det ude som upassende og pralende. "Folk som os skal ikke på universitetet," sagde hans mor. "Og så, netop som din far har skaffet dig en pæn lille stilling på postkontoret." Men Edgar tog til Oxford alligevel, hvor han var ør af lykke i to semestre, indtil Hitler ødelagde det hele, og Edgar pludselig befandt sig på et troppeskib på vej til Norge nærmest uden at vide, hvordan det var gået til. Hans lillebror, Jonathan, havde ødelagt de gode tider endnu mere ved at gå hen og miste livet ved Dunkirk. Hans søster, Lucy, var nu den eneste, der besøgte moren regelmæssigt i bungaloven i Esher. Hun rapporterede tilbage til Edgar, at moren talte om ikke blot Jonathan, men også ham, med dæmpet sorg. Begge sønner havde svigtet hende. Jonathan ved at dø på en strand i Frankrig, og Edgar ved at gå ind i politiet.

Edgars lejlighed lå i stueetagen i et rækkehus, der var malet i en ret giftig lyserød nuance. Han låste sig ind og mærkede straks den velkendte, indelukkede lugt, som aldrig rigtig forsvandt, uanset

hvor meget han luftede ud eller gjorde hovedrent. Engang havde han ligefrem klaget over den til sin udlejer, men hun havde bare snuset ind og sagt: "Ja, den er ækel," som om den ikke havde noget med hende at gøre. Mus, havde Bob sagt, da Edgar nævnte lugten en dag på arbejdet, og det havde han sikkert ret i. Edgar hørte ofte piben og små pilende poter bag panelerne, og da han engang havde ladet en småkage ligge fremme natten over, var der blevet bidt af den med små, skarpe tænder som fra en gnaver.

Edgar prøvede at skubbe tanken om mus fra sig, skar sig en skive brød og ledte efter noget at komme på det. Han rodede samtlige køkkenskabe igennem efter en dåse sardiner, han var vis på, han havde liggende et sted, men fandt ikke andet end et glas lettere muggent syltetøj og en åbnet dåse *spam*, som han skyndte sig at smide ud (måske var det i virkeligheden den, der lugtede?). Han skrabede den grønne mug af syltetøjet og lavede sig en syltetøjs-sandwich. Så tog han den og en øl med ind i stuen for at nyde dagens bedste øjeblik. Krydsogtværser.

Han vidste ikke, hvorfor han var så glad for at løse krydsogtværser. Måske var det opstået dengang, han som dreng sad ved bordet i køkkenet og lavede lektier, mens hans far læste aftenavisen. De sorte og hvide tern bag på avisen var meget mere fristende end lektierne. Hans far løste aldrig krydsogtværser, og hans mor kunne knap nok få sig selv til at røre ved avisen (for det, der stod i den, var sjældent hverken pænt eller respektabelt). Hele aftenen sad Edgar og længtes efter at løse de fristende, ofte fjollede ordgåder: "prikket høne uden fjer" ... "har fire ben, men står altid stille" ... "21 øjne, men hverken næse eller mund". Han huskede ikke, hvornår han første gang greb farens færdiglæste avis og usikkert udfyldte de hvide felter, men selv nu, selv efter at en krydsogtværser på indirekte vis havde ført ham til Magikerne og dermed nogle af de værste oplevelser i hans

liv, betragtede han stadig en uløst krydsogtværs som en dejlig ting, han kunne kaste sig over, når han kom hjem fra arbejde.

Han satte sig ned og stak pennen ind mellem tænderne. “Omvendt konebåd til middag”, otte bogstaver. “Omvendt” betød som regel, at ordet skulle staves bagfra. En konebåd ... hm. Dameskib? Åh ja. Dameskib bagfra gav biksevad. Bingo. Edgar udfyldte felterne med letlæselige store bogstaver med den sorte kuglepen. Det var en æressag for ham aldrig at bruge blyant. To ned, ni bogstaver: “Delt af tømrer”. Hm. En tømrer, det var noget med træ. Hvad gjorde en tømrer ved træ, når han delte det? Savede det over ... oversavet. Edgar skrev ordet og standsede så op med blikket rettet mod det.

Han hørte Solomon Carters stemme for sit indre øre: “Et pænt par, endda. Lange som på en korpige.” Han tænkte på kasserne, kropsdelene var blevet fundet i: sorte, messinghængsler på bagsiden, nøjagtig lige store. Og han så for sig, ikke lejlighedens nussede vægge, men en varieteforestilling på teatret for enden af en mole – fortæppet af fløj, skabet med hjul under og tryllekunstnerens hvide ansigt, idet han savede damen over i tre dele.

KAPITEL 2

Max Mephisto lå og kiggede op på skjolderne i loftet. En femmer og en toer. Syvkortsspil. Find damen. Hjerter, klør, ruder, spar. De mørke skjolder kunne godt ligne spar, hvis man havde lidt fantasi. Spar dame. Den Sorte Dronning. Et af hans bedste korttricks. Han kunne trække den dystre dronning ud af håret på en kvinde, op af hendes taske, endda op af hendes kavalergang, hvis det var sådan et sted, og kvinden var den type kvinde.

Den sovende pige ved hans side sukkede i søvne. Max havde ingen anelse om, hvilken type pige netop hende her var, og eftersom han kun optrådte her i byen i en uge, ville han heller ikke komme til at finde ud af det. Vanda, hed hun vist. Eller var det Tanya? Et af de der russisk klingende navne. Deres nummer var også lidt russisk i det, tænkte han nu, masser af dybe knæbøjninger med korslagte arme og benspark og kostumer med alt for meget pels på, om end de stadig var en del mere afslørende, end hvad bønder i Uralbjergene gik med. Til gengæld var der sandsynligvis koldere på The Majestic Theatre her i Eastbourne end i Sibirien. Hvor var næste stop? Southport, vistnok. Eller måske Scarborough. Et eller andet med S. Åh gud, bare det ikke var Skegness.

“Mr. Mephisto!”

Mrs. Shuttleworths klokkerungende stemme. Havde hun en mistanke om, at han havde en pige herinde? Nå ja, hun kendte ham jo, så svaret var formentlig ja. På den anden side lød hun mere spændt end bebrejdende.

“Ja?” råbte han bare. Vanda/Tanya gemte hovedet under puden.

“Der er en herre, der vil tale med Dem.”

En herre. Så var det næppe en fra branchen. Max ville ikke kunne gå nedenunder og møde ham i sin slåbrok. Måske var det en agent, en, der kom for at hyre ham til en af de virkelig store varieteer som den i Finsbury Park Empire eller Golders Green Hippodrome. Han stod op, tog skjorte og bukser på, men intet slips, en respektabelt udseende tweedjakke. Før han gik, rakte han pigen hendes tøj.

“Du må hellere klæde dig på,” sagde han i et venligt tonefald. “Værtinden kommer lige straks og ordner værelset.” Sandt at sige gad gamle Mutter Shuttleworth aldrig gøre noget ved værelserne før ved frokosttid, men det vidste pigen jo ikke.

Hun satte sig op og prøvede at strække sig på en forførende måde. Hun var skam nydelig nok, selv i dagslys, en slags fattigmands-Betty Grable. “Kommer du til afslutningsfesten?” spurgte hun. “Efter den anden forestilling.”

“Ja da,” sagde Max og håbede, at der ville dukke noget mere tillokkende op. Måske ville han i stedet sidde på Grand Hotel og spise middag med agenten.

“Ses senere, Max.”

“Ses, Vanda.”

“Sonya.”

Nå ja. Det var jo det, hun hed.

Mrs. Shuttleworth havde vist gæsten ind i den pæne stue og ikke i spisestuen, hvor nogle af kollegerne stadig sad ved morgenmaden. På vej ned ad trappen med dæmpede skridt kunne Max høre sabelslugeren Ronaldos og imitatoren Walter Armstrongs umiskendelige stemmer. Han passerede døren ind til spisestuen med blikket rettet

stift fremad. Ronaldo var mere, end han kunne klare lige nu – sabler var tilsyneladende det eneste, han kunne sluge uden at spytte om sig med krummer – og Armstrong havde en trættende tendens til at imitere alle lyde omkring sig. Max havde ikke særlig meget lyst til at begynde dagen med lyden af en prop, der bliver trukket op af en flaske, eller en gurgende toiletcisterne.

Max mente selv, han var en mester i at efterligne chok. Som når han åbnede skabsdøren, og pigen var ... *væk*. Når han vaklede frem på scenen med et forskrækket blik op på de bedste pladser og greb sig til halsen. Men nu, hvor han åbnede døren ind til mrs. Shuttleworths overlæssede opholdsstue, trådte han faktisk helt spontant et skridt baglæns.

“Du godeste. Ed.”

“Goddag, Max.”

Mrs. Shuttleworth, der stod diskret i baggrunden, mente åbenbart, at dialogen manglede noget.

“Den herre er kommet for at se netop Dem, mr. Mephisto.”

“Ja, det kan jeg se.”

“Er der mon et sted, vi kan tale sammen?” spurgte Edgar. Det var næsten fem år siden, at Max havde set ham. Dengang var krigen lige slut. Magikerne var blevet opløst, og han og Ed var mødtes på Victoria Station, hver især på vej videre til en ny post. Max huskede, at de havde skændtes, en tåbelig samtale om, hvorvidt Ed burde vende tilbage til universitetet eller gå ind i politiet. Nå, men Ed havde truffet sit valg, og nu stod han her og lignede ved første øjekast sig selv. Høj, slank, lyshåret og med et forventningsfuldt og ivrigt blik. Max vidste godt, at han selv derimod efterhånden så både gammel og luvslidt ud. Han var ti år ældre end Edgar, men ikke engang da han var yngre, havde han haft det samme tillidsfulde blik.

“Jamen så vil jeg lade d’herrer tale sammen i fred,” sagde mrs. Shuttleworth efter en lille pause.

“Nej,” sagde Max. “Vi går bare en tur.”

“Men De har ikke spist morgenmad endnu.”

“Det gør ikke noget, mrs. Shuttleworth. Jeg er ikke sulten.”

“Det lugter ellers dejligt,” sagde Edgar med et drenget smil, han ville have kunnet tjene penge på, hvis han nogensinde var gået til filmen. Oplagt materiale til rollen som hovedpersonens bedste ven.

“Vi holder høns,” forklarede værtinden, selv om Edgar uden tvivl kunne lugte det, tænkte Max. “Og det er lettere, nu hvor der ikke længere er rationering på brød. Hvis De vil, kan De få et par æg med hjem,” tilbød mrs. Shuttleworth generøst. “Det vil Deres kone sætte pris på.”

“Jeg er ugift,” sagde Edgar, og smilet blegnede lidt.

“Kom, Ed,” sagde Max. “Lad os få noget frisk luft.”

Max tændte en cigaret, før de overhovedet var nået ned ad trinene udenfor. Han rakte cigaretetuiet frem mod Edgar, som rystede på hovedet.

“Jeg er holdt op.”

“Hvorfor dog det?”

“Jeg brød mig bare ikke om at være så afhængig af noget.”

De gik tavse hen ad strandpromenaden. En kølig vind ruskede i palmerne, og havet bag dem havde en afvisende, stålblå farve. De standsede op i et læskur, så Max kunne få ild på en ny cigaret. Han trak røgen ned i lungerne og spurgte: “Hvordan fandt du mig?”

“Jeg kiggede i *Variety*. ‘Max Mephisto optræder på The Majestic Theatre, Eastbourne’, stod der.”

“Så politiet læser *Variety* nu?”

“Det ved jeg såmænd ikke,” sagde Edgar roligt. “Men jeg gjorde i hvert fald. For at finde dig.”

“Hvorfor?” spurgte Max og så på ham gennem røgen med sammenknebne øjne.

“Lad os gå lidt videre, så skal jeg forklare dig det.”

De gik hen til molen. Det store blomsterur var lige ved at give Max ondt i øjnene – alle de der asters, hvis farver overhovedet ikke passede sammen – gule ved siden af lilla og orange. Måske havde han alligevel fået mere at drikke i aften, end han troede. Blæsten forvandlede liggestolene på stranden til små sejlbåde, men der var ikke desto mindre stadig et par tapre familier dernede.

“Vi har fundet et kvindeligt,” sagde Edgar. “Skåret op i tre dele. Vi fandt den øverste og den nederste del i bagageopbevaringen på banegården i Brighton. Midterdelen blev indleveret til mig på politistationen i går.”

“Midterdelen?”

“Torsoen. Fra brysterne ned til hofterne.”

“Du fredsens.” Max tog et hvæs. “Og du siger, at den blev indleveret til dig?”

“Ja. I en sort kasse adresseret til kaptajn Edgar Stephens.”

“Kaptajn Edgar Stephens? Ikke betjent?”

“Jeg er kriminalkommissær. Men ja. Afsenderen bruger min militære rang.”

De lænede sig op ad gelænderet og kiggede ned på to børn, der trodsede blæsten i deres stribede badetøj og var i færd med at bygge et sandslot. Det sved i Max' øjne. Han håbede, det bare var sandkorn.

“Hvorfor fortæller du mig det her? Det var dit eget valg at gå ind i politiet. Er lig ikke en del af jobbet?”

“Det er den måde, liget er blevet skåret op i tre dele på, som så

er proppet ind i hver sin sorte kasse. Det fik mig til at tænke på en tryllekunst. En, du plejede at optræde med før krigen.”

Max tændte igen sin cigaret, som var gået ud. “Zigzag-pigen,” sagde han. “En pige i et skab. Skabet bliver skåret over i tre. Midterdelen bliver trukket ud til siden, så skabet bliver zigzag-formet. Så åbner man midterdelen og afslører pigens mave derinde. Det faldt altid i god jord. Tricket er, at skabet er større, end det ser ud. Sorte sider får det til at se smallere ud, og midterdelen er faktisk større end den øverste og nederste del.”

“Ja. Men den mand her,” sagde Edgar, “han har rent faktisk skåret hende over. Jeg har selv set delene.”

Max var tavs, så Edgar fortsatte. “Det hele er så teateragtigt. Den måde, delene blev fundet på. At midterdelen – den afgørende del – blev sendt direkte til mig. Jeg tænker bare, at det måske er ...”

“Du troede, det måske var en sindssyg tryllekunstner.”

De var stille. Drejeliremanden henne på molen gik i gang. Børnene nede på stranden legede leende i vandkanten.

“Ja,” sagde Edgar så. “Jeg tænker, at det kan være en sindssyg tryllekunstner. Og hvem bedre at spørge end dig, når man leder efter sådan en?”

Max lo. Det føltes, som om det var første gang i årevis. Den komiker, han optrådte sammen med her i byen, Nobby Smith, Manden med de Skøre Ben, kunne i hvert fald ikke få ham til det.

“Det er godt at se dig igen, Ed,” sagde han.

“I lige måde. Det er alt for lang tid siden sidst.” Ed fortsatte: “Ser du nogen af de andre fra Magikerne?”

Max holdt op med at le. “Nej,” sagde han. “Jeg ser ikke nogen fra dengang. Krigen har været slut i fem år.”

“Så du har ikke nogen ide om, hvem der måske kunne optræde med Zigzag-pigen nu?”

Max trak på skuldrene. "Det er der sikkert masser af tryllekunstnere, der gør. Folk kopierer andre folks tricks hele tiden, og hvis ellers man kender en god snedker til at lave skabet, er det ikke særlig svært."

Edgar lyste op. "Jamen det er da et spor, jeg kan bruge. Kan du give mig navnene på de bedste snedkere, der arbejder for varieteatrene?"

Max vendte sig væk og begyndte at gå. Edgar indhentede ham, og efter en kort tavshed sagde Max: "Okay. Det kan jeg godt. Der er tilfældigvis en god én i Brighton. Men jeg vil ikke involveres. Jeg bryder mig ikke om politiet, husker du nok?"

"Ja."

"Vi lever i to forskellige verdener, Ed. Du er på vej op, og jeg ..."
Han slog ud med hånden i retning af byen bag dem, hotellerne med stukfacaderne, de mange nationalflag, der flankerede molen.
"Jeg er på vej ned."

"Så The Majestic er ikke noget godt teater?"

Max lo. "Det er elendigt, selv når det er bedst. Varieteforestillingerne er på vej ud, Ed, og det er jeg også selv. Du skulle se det bundskrab, der er på plakaten denne uge."

"Ja, det skal jeg faktisk," sagde Ed. "Jeg har købt billet til i aften."

Forestillingen var ikke lige så dårlig, som Max havde sagt, syntes Edgar. Sabelslugeren var dygtig, og imitatorens efterligning af døre, der gik op og i, var også ganske underholdende. Til gengæld havde Max ikke løjet, da han beskrev Nobby Smith som verdens mindst morsomme mand, om end visse blandt publikum tog godt imod hans vittigheder. Sonya og Tanya, de to korpiger, var også populære, men det skyldtes måske især, at Sonyas pelsbesatte bikini blev ved med at glide ned, tænkte Edgar. Fra sin plads tæt på scenen kunne han ligefrem se pigernes gåsehud.

Max var sidste nummer før pausen, som det passede sig for aftenens stjerne. På trods af hans beskrivelse af sig selv som en mand på vej ned var det tydeligt, at det var ham, folk var kommet for at se. Da Edgar i pausen stod i baren med sin lune gin og tonic (en damedrink, som Tony Mulholland altid havde sagt), genlød Max' navn igen og igen rundt omkring ham. "Jeg så ham på Hippodromen før krigen. Helt utroligt ..." "Det siges, han engang undslap en pyramide i Egypten." "Men nu var han jo også spion, ved du nok." "Jeg har hørt, han var nazist." "En anelse sortsmudsket, ikke sandt ..." Max var sådan en mand, der altid gik rygter om, tænkte Edgar. Sjovt nok var nogle af dem faktisk sande.

Sonya og Tanya var første nummer efter pausen og opførte en dans, der vistnok skulle se egyptisk ud. Edgar tænkte på Max og pyramiden. Også den historie kunne godt passe. Han vidste, at Max havde været i Egypten i begyndelsen af krigen. Da Magikerne opstod, havde de fleste af gruppens medlemmer allerede oplevet nok til et helt liv. Bortset fra Tom Mulholland, som på en eller anden måde havde snoet sig uden om indkaldelsen, og Den Store Diablo, som var mindst femogtres.

Efter korpigernes dansenummer optrådte en bugtaler. Han var ganske god, hvis man så bort fra dukkens talefejl. Publikum tog nådigt imod hans forsøg på at fremføre nationalsangen, mens han drak et glas vand. Så var det tid til en kvindelig parodist, Madame Foo-Foo. Hendes (hans?) nummer var rent ud sagt møgsofet, og Edgar måtte spørge sig selv, hvordan det var sluppet gennem censuren. Men der var ingen tvivl om, at Madame Foo-Foo havde sine tilhængere, især oppe på de billige rækker. Hun fik noget nær et stående bifald, hvorefter publikum igen satte sig til rette for atter at opleve Max Mephisto.

Hele salen sitrede af forventning. Publikums tålmodighed blev

strakt til det yderste, indtil Max endelig kom spankulerende ind på scenen. Edgar pustede ud og opdagede først da, at han havde siddet og holdt vejret. Og så havde der endda ikke været noget at være nervøs for. Max havde jo tydeligvis fuldstændig styr på det. Elegant klædt i smoking og løs butterfly stod han deroppe og sendte publikum et dovent smil. Efter at have slentret ned blandt publikum i parterret, hvor han først trak et ur ud af øret på én og en tilsyneladende endeløs perlekæde ud af tasken på en anden, havde han hele salen i sin hule hånd. Så fulgte et par indviklede korttricks ledsaget af en strøm af småsnak, der var mere vittig end noget, Edgar hidtil havde hørt fra scenen, hvorefter et bukkebord blev bragt ind, og Max fik en ung pige i publikum til at komme op og lægge sig på det. En frydefuld gysen greb tilskuerne på begge sider af Edgar. Det var dette, de var kommet for at se. Det småmakabre syn af en mand, der bøjede sig ind over en kvinde og gjorde sig klar til at skaffe hende af vejen. Edgar tænkte på pigen på obduktionsbordet. Også denne pige var lyshåret, og Max strøg omsorgsfuldt hendes hår ind under hendes nakke, før han trak et klæde op over hendes krop og ansigt. Edgar havde gjort nøjagtig det samme ved det arme lig i lighuset.

Han vidste godt, han skulle holde øje med pigen, men som sædvanlig blev han distraheret af Max, der med et klap i hænderne fremmanede to hvide duer ud af det blå. Mens de nervøst kurrrende flaksede op mod galleriet, fjernede Max igen klædet med en flot bevægelse. Pigen var naturligvis pist væk. Dundrende bifald, der blev endnu mere dundrende, da projektøren blev rettet mod pigen, som igen sad på sin plads med et udtryk, som var både flovt og lettet. Max bukkede, sendte fingerkys ud i salen, forsvandt fra scenen og kom først ind igen, da der blev råbt *da capo*.

Allerede før nationalsangen var spillet færdig, gik Edgar om

til personaleindgangen, sådan som Max havde sagt, han skulle. Dørmanden hilste på ham med et nik. "Max? Tredje dør til venstre. Jeg plejer at sige til hans gæster, at de skal passe på sig selv, men du ligner en, der godt kan klare det selv." Edgar smilede og tænkte, at de fleste af Max' gæster nok var af den yngre og kvindelige slags. Han havde aldrig før været omme bag scenen på et teater og blev overrasket over, hvor snusket der var. The Majestic havde måske nok set bedre dage, men selve salen var dog stadig ganske glamourøs at se på med dens røde (og kun en anelse mølædte) fløjlsfortæppe, forgyldte engle på balkonerne og glitrende lysekrone oppe over de billige pladser. Men heromme var der støvet og lavloftet og fuldt af rør. Der lugtede også kraftigt af fugt. Edgar passerede en garderobe, der tydeligvis tilhørte sabelslugeren, bugtaleren og imitatoren. Han hørte lyden af en champagneprop, der sprang, og spekulerede på, om det mon var Walter Armstrong, der øvede sig. Han havde svært ved at se, at det faktisk skulle dreje sig om en flaske champagne. Ikke i disse omgivelser.

Max havde i det mindste en garderobe for sig selv. Han sad derinde med et glas whisky og smurte coldcreme i ansigtet. Edgar tog sig i at stirre. Af en eller anden grund havde han aldrig troet, at Max brugte sminke. Han tænkte på, hvad hans far ville have sagt om mænd, der gjorde den slags. Og *ham* ville Edgar jo trods alt ikke sammenlignes med.

"Fantastisk forestilling," sagde han. "Du var virkelig god."

Max smilede og skubbede whiskyflasken hen til ham. "Bare tag. Det glæder mig, at du synes det."

"Det sidste trick var helt utroligt. Hvordan gør du?"

"Det må jeg ikke fortælle dig. Ellers bliver jeg bare smidt ud af tryllekunstnerlavet."

“Dem blev du da smidt ud af for flere år siden. Det har du fortalt.”

“Okay så. En faldlem. Når jeg snurrer bordet rundt, ender det lige over lemmen. Så pigen smutter bare ned gennem den. Et par trommehvirvler, og simsalabim, hun er tilbage på sin plads. Man kan også lave en version, hvor man sætter ild til bordet, men den går ikke her på grund af brandinstrukserne.”

“Så pigen var ikke bare en tilfældig fra publikum?”

“Nej da. Hun er datter af scenemesteren. Sød pige.”

Edgar nippede til whiskyen, mens han betragtede Max, som var i færd med at fjerne de sidste sminkerester. Han spekulerede på, hvordan det måtte være at opføre de samme tricks to gange daglig. Snurre rundt på samme måde, smile op til galleriet på samme måde, sætte samme overraskede udtryk op, hver gang duerne dukkede frem, kigge ned på de samme opadvendte, undrende fjæs.

“Hvad blev der af duerne?” spurgte han pludselig.

Max så overrasket ud. “Dem gav jeg til Sheila. Pigen. Det er nemmere at købe to nye, når jeg kommer til Scarborough. Eller også prøver jeg noget andet. Måske en blomsterbuket, der bryder i brand. Det virker altid.”

“Er det dit næste stop? Scarborough?”

“Ja. Søndag er skiftedag. Jeg har altid hadet søndage.”

Edgar betragtede Max' ansigt i spejlet og så hans udtryk skifte. Der stod en ung pige i døren. En af korpigerne, stadig i kostume og med et ret nusset, ferskenfarvet satinsjal over skuldrene.

“Kommer du med til festen, Max?” spurgte hun. “Du kan sagtens tage din kammerat med.”

Max smilede mekanisk. Hans publikumssmil, tænkte Edgar.

“Åh, gid jeg kunne, skat, men Edgar og jeg skal snakke forretninger.”

Max tog Edgar med hen på en italiensk restaurant, han kendte. Den var ikke særlig stor og lå gemt væk i en sidegade, men maden var fantastisk. Edgar huskede svagt, at Max' mor vistnok havde været fra Italien. Det var en af de få ting, han vidste om ham. Det var åbenbart fra hende, han havde sit flotte, mørke udseende, det, der gav næring til rygterne om hans sortsmudskede herkomst.

“En anelse bedre end Hotel Caledonian, ikke?” sagde Max og vikledede spaghetti om gafflen.

“Jo da. Men de laver garanteret ikke rationeringskager,” sagde Edgar.

Da Max nævnte Hotel Caledonian, det eneste sted med en bar i den by i The Highlands, hvor Magikerne i sin tid havde haft hovedkvarter, var det, som om noget mellem dem lettede. Edgar sad pludselig og fortalte Max om sit arbejde, og hvor svært det var at leve op til sit ry som en topbegavet tidligere ansat i efterretningstjenesten. “Og det meste af tiden ved jeg mindre end selv de menige betjente. Og det er de også klar over.”

Max indrømmede på sin side, at han var ved at være slidt op af den endeløse række af kystbyer. “Hvis jeg havde kunnet, ville jeg droppe det hele. Men der er ikke andet, jeg dur til.”

“Men du er jo en virkelig dygtig tryllekunstner.”

“Ja.” Max sagde ham ikke imod, og det havde Edgar heller ikke ventet. “Men publikum er ligeglade med dygtighed nu. Har du set alle de her nye NAAFI-komikere?” Edgar huskede, at NAAFI var forswarets organisation for rekreation og underholdning. “Der var én på Palladium i sidste uge,” fortsatte Max. “De kan ikke sige to sammenhængende ord, de vrøvler bare løs. Ham her, han lød bare som en tilfældig tosse, men publikum var vilde med ham. De kunne slet ikke få nok. Har du hørt om en fyr ved navn Tommy Cooper? Cooper the Trooper?”

“Nej.”

“Han er tryllekunstner. Og også tidligere NAAFI. Og det, han gør, er at spolere tricket. Han laver setuppet og snakker løs, som han skal, og så går tricket galt derfra. Da jeg så det første gang, kunne jeg ikke tro mine egne øjne. Uret ligger under det her bæger, nej, det her, nej – vent lige – det er det her. Og publikum brølede af latter.”

“Måske gik det virkelig galt for ham?”

“Nej, det er med vilje. Det er det, han gør. Jeg har set ham et par gange siden. Egentlig er han en god tryllekunstner, det kan jeg se. Men publikum vil ikke have gode tryllekunstnere mere. De er trætte af alt det der bluff og blændværk og tryllekunstneren i lang kappe. De er trætte af piger i glimmertøj. De vil se, hvordan tricket fungerer. Problemet er bare, at i samme øjeblik man afslører det for dem, er man færdig.”

“Apropos glimmertøj, har du så egentlig en fast assistent?”

Max skænkede op i deres tomme glas. “Nej. Der er for meget ballade med dem. Før krigen havde jeg en, som var alletiders. Ethel hed hun. Hun vidste præcis, hvornår hun skulle tiltrække sig publikums opmærksomhed, og hvornår hun ikke skulle. Det er de færreste, der kan finde ud af det. De hopper og danser, når publikum helst skal kigge på, hvad man selv laver, og står bare dér som en forbandet dødning, når folk helst skal kigge væk. Men Ethel ... hun var noget helt særligt.”

“Hvad blev der af hende?”

“Hun giftede sig, sådan som de jo alle sammen gør. Med en brandmand. Nu bor hun på Isle of Wight. Hun sender mig stadig julekort.”

Men til hvilken adresse, tænkte Edgar. Max havde fortalt ham, at han ikke havde haft nogen fast bopæl, siden han udtrådte af

militæret. Han havde lyst til at spørge Max om hende korpigen, om der var en kvinde i hans liv, men af en eller anden grund turde han ikke.

Max havde imidlertid tænkt i samme baner.

“Det særlige ved zigzag-tricket,” sagde han og tømte rødvin-flasken i Edgars glas, “er, at det kommer fuldstændig an på pigen. Hun skal være virkelig dygtig og kunne flytte sig inde i den der midterdel som et lyn. Hun skal være hurtig, og hun skal være modig.”

“Hvorfor fortæller du mig det?” spurgte Edgar. Vinen var begyndt at virke. Billedet af Napolibugten på væggen bag Max var begyndt at pulser på en ubehagelig måde. Edgar håbede, Vesuv ikke pludselig ville gå i udbrud.

Max’ stemme lød, som om den kom fra et sted langt borte. “Du spurgte mig til råds om det der mord, du efterforsker. Det her er så mit råd. Find pigen.”

KAPITEL 3

På politistationen på Bartholomew Square i Brighton var man stadig chokeret over den kasse, der var blevet indleveret til "kaptajn Stephens". Det var sket om torsdagen, dagen efter at man havde fundet hovedet og benene. Den vagthavende betjent var mødt på arbejde og havde set den sorte kasse stå uden for døren. Ingen på natholdet havde bemærket, at den var blevet stillet der, men det var der ikke så meget at sige til. De havde tilbragt natten rundt om en primus nede i kælderens.

Den vagthavende betjent, en stovt mand ved navn Larry McGuire, havde båret kassen ind til skranken. Det var i det øjeblik, at han bemærkede lugten, en grim og gennemtrængende lugt, der fik ham til at træde baglæns. Han dækkede mund og næse med sit lommetørklæde og gik hen til den igen, læste det maskinskrivne navn ovenpå og ringede til Edgar. Edgar løb hele vejen derned, og da han forpustet nåede frem, havde der allerede samlet sig en lille flok i stationens forkontor.

"Hold da kæft," sagde han. "Hvad er det, her lugter af?"

McGuire havde peget på kassen uden et ord. Edgar genkendte den øjeblikkelig – en sort trækkasse med messingbeslag, der fuldstændig lignede de to andre.

"Find et kamera," sagde han. "Det her skal dokumenteres. Og ring til politiinspektør Hodges."

Da Hodges var kommet, og Edgar åbnede kassen, blev lugten

så kraftig, at han ligefrem vaklede baglæns. Svagt opfattede han kliklydene fra McGuires kamera og politiinspektørens gisp. Et stykke kød, som brutalt var hakket over i hver ende, gråligt, men stadig klart genkendeligt i al sin gru som en del af en menneskekrop. Edgar hørte nogen kaste op og havde også selv været på nippet.

“Der ligger noget mere,” sagde McGuire i et nøgternt tonefald, der straks virkede beroligende på Edgar. “Det ligner en rose. En rød rose. Den er stadig frisk.”

Så da McGuire den følgende mandag, efter Edgars besøg hos Max, fortalte ham, at der stod en blomstersælger i receptionen og spurgte efter ham, tænkte han straks på rosen. Han skyndte sig op til forkontoret, som stadig lugtede kraftigt af rengøringsmidler, tog imod kvinden og viste hende ind i afhøringslokalet, mens kollegerne nysgerrigt kiggede efter dem. Weekendens aviser havde været fulde af artikler om mordet i Brighton, som de kaldte kuffertmordet (om end detaljerne endnu ikke var frit tilgængelige), og Edgar var godt klar over det pres, der hvilede på ham som kriminalkommissær for at få det opklaret. Frank Hodges havde allerede talt dunder til de betjente, der havde brugt weekenden på at føjte rundt i Eastbourne, når der var en morder på fri fod.

Blomstersælgeren var en kraftig kvinde, der var så rød i ansigtet, at Edgar blev bekymret for hendes helbred. Hun sendte Edgar et næsten medlidende blik og sagde: “Det er Dem, der står for efterforskningen, ikke sandt?”

Det måtte Edgar bekræfte.

“De var på banegården for at spørge om den der mand, der kom med kasserne i sidste uge. Dem med kropsdelene i.”

“Ja, det var jeg.”

“Nå, men jeg tror, jeg så ham. Manden.”

“Gjorde De?” Edgar lænede sig frem.

“Det var om mandagen. Jeg så en mand gå hen til bagageopbevaringen med to kasser. Bagefter kom han hen til min bod.”

“Er De sikker på, det var den samme mand?”

“Det tror jeg. Han var ikke særlig høj. Det kan jeg huske. Kasserne så ud, som om de var for store til ham. Jeg kan huske, jeg tænkte, han måske var en af de der teaterfolk.”

Det var et interessant udsagn. “Hvorfor tænkte De det?”

“Kasserne lignede sådan nogle, man har instrumenter i. Og han var jo så lille. Han så udenlandsk ud. Som en af de der udenlandske musikere.”

“Han så udenlandsk ud?”

“Ja. *Mørk*.” Hun betonedede ordet, som om det var noget uhyggeligt i sig selv.

“Altså mørk i huden?”

“Nej. Med mørkt hår. Bortset fra at jeg ikke rigtig kunne se det. Han havde en form for hat på.”

Edgar sukkede. Som Hodges altid sagde: “Vidner, ak ja. Man kan aldrig stole på, hvad de siger.”

“En hat? Hvilken slags hat?”

“Det var vist en kasket. Med skygge.”

“Husker De andet?”

“Han havde lang frakke på. Det var pudsigt, syntes jeg, her i august. Men nu har det jo også været virkelig dårligt vejr.”

“Hvad sagde han til Dem? Købte han blomster?”

“Ja, han købte en rose,” sagde kvinden. “En enkelt, langstilket rose.”

Senere på dagen opsøgte Edgar den snedker, Max havde givet ham navnet på. Hans værksted lå i nabobyen Hove i nærheden af cricketbanen. “D. Fitzgerald” stod der på dørskiltet. “Teatersnedker”.

D. Fitzgerald var i gang med at lægge tag på noget, der lignede et stort hundehus. På siden stod der med store, kursiverede bogstaver: *CAVE CANEM*.

“Hvad skal det der forestille?” spurgte Edgar.

“Et hundehus,” sagde D. Fitzgerald og rettede sig op. “Til en hund.”

“Javel.” Edgar var skuffet. “Så det er ikke til en tryllekunst?”

“Nej. Den slags er der ikke meget af for tiden. Jeg må tage de opgaver, jeg kan få.”

Edgar tænkte på, hvad Max havde sagt om de hendøende varieteer, og hvordan ingen længere interesserede sig for traditionel tryllekunst. Det var slut med piger, der trådte ind i et skab og dukkede frem igen nede blandt publikum. Det føltes på en eller anden måde trist. Og for teatersnedkerne betød det åbenbart, at de måtte ty til hundehuse og garderobereskabe for at tjene til dagen og vejen.

Edgar præsenterede sig. “Jeg har Deres navn fra Max Mephisto,” sagde han. “Han siger, De har lavet rekvisitter til ham.”

“Åh, Max,” sagde Fitzgerald og smilede nostalgisk. “En sand gentleman. Og en virkelig dygtig tryllekunstner. Har De set ham på scenen?”

“Ja,” sagde Edgar. “Et par gange.”

“Jeg har lavet et par skabe til ham. Spøgelsesskabet. Har De set det? Og også et par af de overskårne.”

“Hvad med Zigzag-pigen? Har De lavet skabet til det nummer?”

Fitzgerald sendte ham et undersøgende blik. Han var en høj mand med krøllet hår som krøllen mellem et par tyrehorn. Der var også noget tyreagtigt over hans krop. Man ville næppe slippe godt fra et slagsmål med ham, tænkte Edgar.

“Ja,” sagde han så. “Ja, det skab lavede jeg.”

“Kan jeg bede Dem kaste et blik på det her?” sagde Edgar og

fandt et af McGuires fotografier frem. Det forestillede kassen – den tredje af dem – på skranken på politistationen. Lige nu befandt den sig – uden indhold – på lageret, hvor de opbevarede bevismateriale, men den lugtede stadig så stærkt, at ingen brød sig om at se nærmere på den.

Fitzgerald løftede blikket. “Har det noget med det der mord at gøre? Det der lig i kasserne?”

“Ja.” Edgar kunne ikke se nogen grund til at skjule det. “Har De set sådan en kasse før?”

Fitzgerald trak på skuldrene. “Måske. Det er jo bare en kasse.”

“Hvad så med det her?” sagde Edgar og viste ham et fotografi af de tre kasser oven på hinanden. “Minder det Dem om noget?”

Snedkeren kløede sig i håret. “Det ligner skabet til Zigzag-pigen, men de tre kasser havde jo alle sammen løs bund. Pigen skulle jo kunne stå op derinde, samtidig med at tryllekunstneren skulle kunne få klingerne ind mellem dem. Har de der kasser løs bund?”

“Nej.” Så vidt Edgar kunne se, var kasserne bare kasser, firkantede og sortmalede og af træ. Det var kun størrelsen på dem og kubeformen, der fik ham til at sammenligne dem med skabet i trylleskabet.

“Har De nogen ide om, hvem der kan have fremstillet dem?” spurgte han.

“Det kan hvem som helst have gjort,” sagde Fitzgerald. “Man behøver ikke engang være uddannet snedker. Et trylleskab, det er til gengæld noget helt særligt. Det kræver en kender. Tag for eksempel skabet til zigzag-tricket. Her er den midterste kasse faktisk lidt bredere end de to andre, men det kan man bare ikke se nede fra publikumspladserne.”

“Så De har ingen anelse om, hvem der kan have fremstillet disse kasser?”

Fitzgerald rystede på hovedet. "Nej. Det er jo bare kasser, som sagt." Han vendte sig igen om mod hundehuset og gav sig til at slå søm i. Edgar gik igen.

Han satte kursen sydpå mod Brighton i rask tempo. Der var ret langt tilbage til stationen, men det gode ved Brighton var, at det var umuligt at fare vild: Man kunne altid styre efter havet. Han tænkte på tryllekunster og varieteer, skabe, der var fremstillet til at skjule menneskekroppe, illusion og fingerfærdighed. Det kunne godt være, at kasserne bare var kasser, men nogen havde bestemt haft til hensigt at få dem til at ligne noget andet. Og det var det væsentlige.

Hans chef ventede på ham på stationen på Bartholomew Square. Politiinspektør Frank Hodges var en kraftig mand med hængende overskæg og tendens til pessimistiske udsagn om korpset, kriminaliteten og tilværelsen i det hele taget. Han var tæt på pensionsalderen, men ytrede jævnlig, at han forventede at "dø med støvlerne på". "Og med en kniv i ryggen," havde Edgar hørt nogen mumle, sidste gang han sagde det. Politiinspektøren var ikke særlig vellidt blandt de yngre betjente.

I dag så han dog mere vred ud end dyster.

"Hvor har De været?" forlangte han at vide, i samme øjeblik Edgar trådte ind i efterforskningslokalet.

"Ude at undersøge et spor," sagde Edgar. Han talte altid til sin chef i et roligt og professionelt tonefald, for han vidste, at det gjorde ham endnu mere irriteret.

"Hvad for et spor?"

"En snedker. En, der måske kunne sige noget om, hvem der har fremstillet kasserne."

"Og kunne han så det?"

“Nej,” måtte Edgar erkende.

Hodges blev foruroligende rød i hovedet. Edgar håbede, det ikke var nu, den der død med støvlerne på ville indtræde.

“Kasserne ligner teaterrekvisitter,” sagde han i et beroligende tonefald. “Så derfor opsøgte jeg en mand, der specialiserer sig i den slags snedkerarbejde.”

Det lod ikke til at berolige Hodges det mindste, om end den røde farve falmede en smule. “Hvor vil De hen med al den teatersnak?” sagde han. “Jeg hørte, at De var i Eastbourne i weekenden for at tale med en tryllekunstner. En *tryllekunstner*! Hør nu godt efter, Stephens. Dette er en drabsefterforskning. Den værste, vi nogensinde har haft her i byen. Ikke en eller anden tåbelig universitetsopgave.”

Hvis der var noget, Frank Hodges aldrig havde kunnet snuppe, var det Edgars kortvarige ophold på Oxford. Det gjorde Edgar vred – men det gav ham også en vis magt over sin chef, vidste han.

“Kasserne mindede mig om en tryllekunst,” sagde Edgar. “En tryllekunst, hvor man får det til at se ud, som om en pige bliver savet over i tre stykker. Jeg oplevede den selv før krigen, og jeg kender den mand, der opfandt den. Han hedder Max Mephisto, og han optrådte i Eastbourne i sidste uge.”

“Max Mephisto.” Hodges tyggede tankefuldt på overskægget. “Han er ret berømt, er han ikke? Jeg tror, jeg så ham i Blackpool engang. Han udførte et ret spektakulært nummer med et brændende bord.”

“Han er landets berømteste tryllekunstner,” sagde Edgar. “Han og jeg arbejdede sammen under krigen.”

“*I arbejdede sammen?*” sagde Hodges i et tonefald, der antydede, at hvis han havde kunnet bestemme, havde man interneret den slags gøglertyper sammen med italienerne og jøderne.

Edgar sukkede. Han havde håbet, at han ikke havde behøvet at

forklare baggrunden for sit og Max' venskab. "Som De ved, blev jeg overført til MI5 under krigen," sagde han. Det var en lidt vidtløftig måde at beskrive det på, det var han klar over. I realiteten havde oberst Cartwright bare fået øje på ham en dag i toget, da han sad og løste en svær krydsogtværs. "Og så endte jeg i en specialenhed oppe ved Inverness. Vi havde til opgave at lægge falske spor ud til fjenden. At snyde dem, kan man sige."

Han huskede, hvordan Max havde påstået, han kunne skabe en illusion om flåder i Nordsøen. At han var endt med at sejle ind i fjendtligt farvand i en robåd kun i selskab med Edgar og en alderstegen desperado ved navn Den Store Diablo, var ikke rigtig nogens skyld.

"Nå, men Max var altså med i den enhed," sluttede Edgar. "Han var ekspert i camouflaje. Han havde arbejdet i Nordafrika, i ørkenen, hvor han skabte kampvognsattrapper af træ og lærred. Han malede endda en hel flyveplads på lærred. Den så fuldstændig realistisk ud oppefra."

Max havde bygget kampvogne, man kunne folde sammen og opbevare i en kuffert. På Hotel Caledonian havde han stillet en af dem op på plænen foran major Gormleys værelse, så han så den, når han åbnede vinduet.

"Ja ja, udmærket," vrissede Hodges. "Men det bringer os jo ikke videre med sagen her."

"Jeg har en mistanke om, at morderen muligvis har forbindelse til teaterverdenen," sagde Edgar. "Så jeg spurgte Max, om han kendte til nogen snedkere, der specialiserer sig i at bygge rekvisitter. Det var bare det."

"Og er De så nået nogen vegne?"

"Nej. Men jeg har en mulig beskrivelse af morderen." Han fortalte Hodges om blomstersælgeren.

“Vi leder altså efter en udlænding?” Hodges lyste umiskendeligt op.

“Ikke nødvendigvis,” sagde Edgar. “Blomstersælgeren mente bare, at manden måske var udlænding, fordi kasserne mindede hende om instrumentkasser – atter denne forbindelse til teaterverdenen. Men da jeg spurgte, om han talte med accent, sagde hun nej. Hun sagde, hans stemme var blød. Blød og ungdommelig.”

“Men altså en lille mand. Udlændinge er ofte knap så høje.” Hodges havde ikke tænkt sig at slippe mistanken lige med det første.

“I hvert fald klejn i det,” sagde Edgar. “Mere har vi faktisk ikke. En lille mand med kasket.”

“Det kunne være hvem som helst. Det kunne være ham den satans Max Miller,” sagde Hodges. Edgar vidste, han talte om Brightons største komiker, som vist var alt for fræk til Hodges.

“Mon ikke Max Miller har været ude at optræde og har et alibi,” sagde Edgar.

Hodges gloede vredt på ham. “Jamen så er vi jo ikke kommet nogen vegne overhovedet. Hvad med pigen? Ved vi, hvem hun er?”

“Nej. Jeg har gennemgået listen over savnede personer. Der er ingen, der passer på beskrivelsen.”

En meter og tres, langt, lyst hår, en smuk skikkelse skåret op i tre groteske dele. Nej, ingen savnede en person med den beskrivelse her i Brighton.

“Jeg er i gang med at forhøre mig på pensionaterne,” sagde han. “Hvor teaterfolket ofte indlogerer sig.”

“Så er vi tilbage ved den forbandede teaterverden,” sagde Hodges. “Hvad får Dem til at tro, at pigen var ... nå ja, sådan en?”

Edgar tøvede. Han brød sig ikke om at se i øjnene, at det faktisk var Solomon Carters bemærkning om, at hun havde ben, der var “lange som på en korpige”, der først fik ham til at tænke tanken.

“Det er bare en teori,” sagde han. “Men scenekunstnere lever en nomadisk tilværelse, her det ene øjeblik, væk det næste. Det kan tænkes, at sådan et menneske godt kunne forsvinde, uden at nogen opdagede det før et stykke tid efter.”

Hodges tyggede igen på overskægget. Han brød sig ikke om ord som “nomadisk”, det lød upålideligt, udenlandsk.

“Solomon Carter sagde, der var mærker på hendes hoved, som kunne tyde på, at hun havde haft en eller anden slags hovedbeklædning på,” sagde Edgar. “Som for eksempel dem, korpiger bærer.” Han tænkte på Sonya og Tanya og deres pelsbesatte bikinier, og Sonyas udtryk, da hun så på Max. Han tænkte på Max, der sagde: “Hun skal være virkelig dygtig.”

Hodges fnøs igen. “Hun kan have været prostitueret. Har De overvejet det?”

“Ja,” sagde Edgar. “Vi har forhørt os i kvarteret.”

“Nå, men så må I jo bare forhøre jer noget mere. Pressen er efter os. Det dur ikke, at vi ligner en flok hovedløse høns.”

“Det har De fuldstændig ret i, sir,” sagde Edgar.

Max havde en dejlig køretur til Scarborough. Somme tider føltes det, som om hans Bentley var det eneste i hans tilværelse, der var sluppet helskindet gennem krigen. Den havde tilbragt krigsårene skjult i en lade på en gård, der tilhørte en gammel kæreste. Max ville aldrig glemme det øjeblik, da Joan løftede presenningen væk og afslørede hans dyrebare skat, stadig dækket til med halm, men med både dæk og forlygter intakte. Han kunne have kysset hende. Han *ville* have kysset hende, hvis ikke hendes mand, en bondemand af den tavse type, havde stået og holdt øje med en høtyv i hånden.

Han var taget tidligt af sted fra Eastbourne for at undgå at skulle tage afsked med nogen af de andre på teatret. Heldigvis var der

ingen af dem, der også skulle videre til Scarborough. Han prøvede at komme i tanker om, hvem der ellers var på plakaten. En af de nye komikere, vistnok, og så den der sanger, som havde haft kæmpesucces med at optræde med patriotiske sange under krigen. "There'll Always Be an England", den slags. Men pyt. The Alexandra Theatre var et rart sted, og desuden skulle han bo hos en gammel ven, en pige, som selv engang havde optrådt som den ene halvdel af en duo og nu drev et pensionat. Hvad var det nu, hun og hendes partner havde kaldt sig dengang? Han gennemspillede alle mulige navne i hovedet, som han somme tider gjorde: Den Store Supremo, Leandra Let-på-Tå, Lou Lenny og hendes Umulige Muldyr, Raydini, den Muntre Lurendrejer, Petrovas Paraderende Ponyer. Og så var den der. Diller-tvillingerne. Selv om de ikke havde været søstre, for slet ikke at tale om tvillinger. De lignede ikke engang hinanden. Men de var nu nydelige nok. Han og Brenda Diller havde tilbragt en mindeværdig sommer sammen i Scarborough og havde holdt kontakten, også efter at hun giftede sig med en mand, der kunne rive telefonbøger over. Hvad var det nu, *han* hed? Den Mægtige et-eller-andet. Han havde altid sværere ved at huske mændene.

Køreturen gik glat, og han nåede frem til Scarborough ad kystvejen allerede klokken lidt i otte om aftenen. Han kunne se Grand Hotel med dets tårne på lang afstand. Engang havde han boet der en hel sæson. Nu for tiden måtte han tage til takke med pensionater, og han så for sig, hvordan han måske i nær fremtid ville blive nødt til at overnatte i Bentleyen som en anden pjalt, der stod på gadehjørnerne og trak blomster op af hatten eller tiggede de forbipasserende om at vælge et kort. Han rystede på hovedet af irritation over sin selvmedlidenhed. Han trængte simpelthen til ferie. Efter Scarborough skulle han tilbage til Brighton, og efter Brighton havde han to uger fri. Han ville stikke af til et civiliseret

sted, et sted som Le Touquet på den anden side af kanalen. Det havde han stadig råd til. Han var trods alt endnu ikke reduceret til gadegøgler.

Brenda tog imod ham i døren. Hun var stadig en smuk kvinde med glat, blød hud og rødt hår, men ægteskabet med kraftkarlen og to børnefødsler havde fået hende til at svulme en anelse op.

“Max!” udbrød hun og kyssede ham på kinden. “Du ligner fuldstændig dig selv. Du bliver vist aldrig ældre.”

“Jeg føler mig som en olding,” sagde Max.

“Det er bare køreturen. Tag du dig et hvil og en sherry, så bliver du så god som ny.”

“Du er en pragtfuld kvinde, Brenda.”

Og efter et godt måltid mad og to glas sherry (der var kvalmende sød) vendte kræfterne da også tilbage. Larry, kraftkarlen, viste sig at være en guttermand, og de tilbragte en times tid med at hyggesnakke om gamle dage.

“Raydini! Hvad blev der af ham?”

“Han fik et hjertetilfælde på scenen på The Wood Green Empire.”

“Sikken måde at stille træskoene på.”

“Hvad med din tvilling?” sagde Max og så på Brenda, der så ganske forførende ud i skæret fra gaspejsen. “Den anden Diller-pige?”

“Peggy? Aner det ikke. Vi mistede kontakten. Det sidste, jeg hørte, var, at hun var i Brighton.”

“Der skal jeg ned i næste uge,” sagde Max. “Så ser jeg, om jeg kan finde hende. Er hun stadig ved teatret, ved du det?”

“Ja.” Brenda slog en hjertelig latter op, ganske som han huskede den. “Faktisk hørte jeg, at hun var gået dig i bedene, Max. Hun blev assistent for en tryllekunstner.” Larry åbnede døren for at lukke katten ud. Men det var ikke den eneste grund til, at der pludselig gik en lille gysen gennem Max.

KAPITEL 4

“Hvad får dig til at tro, at det er hende? Peggy?”

Edgar hørte Max sukke i den anden ende.

“Jeg tænkte bare, det kunne være en mulighed. Det sidste, vi ved, er, at hun var i Brighton.”

“Hvordan så hun ud?”

“Almindelig højde, lyshåret, flotte ben.”

“Hvor gammel?”

“Midt eller sidst i tyverne, tror jeg.”

Edgar stirrede på væggen overfor, hvor der hang en stor plakat med en formaning om altid at tænde forlygterne, når man kørte bil om aftenen.

“Har du et fotografi?” spurgte Max.

“Ja, men dem kan jeg ikke vise dig. Det kræver særlig tilladelse.” Han vidste udmærket godt, hvad Frank Hodges ville mene om den sag.

“Før i tiden var du ikke sådan en regelrytter, Ed.”

Det var under bæltestedet og mindede Edgar om, at Max altid havde brugt beskidte kneb.

“Billederne er ret ubehagelige at se på,” sagde han efter en pause.

“Jeg er en stor dreng. Jeg kan klare det.”

“Okay. Jeg sender dig et i morgen. Ring til mig, så snart du har fået det.”

“Aye, aye, kaptajn.”

Findes der noget mere irriterende, tænkte Edgar, da han lagde røret på, end at blive kaldt “kaptajn” af en, der teknisk set har højere rang?

Dagen var næsten slut. Edgar sad på sit kontor og lyttede til de efterhånden velkendte, spøgelsesagtige knirke- og skrabelyde i det gamle hus, der altid trådte frem, når folk holdt fyraften og gik hjem. Politistationen på Bartholomew Square var opført i den klassiske stil. Udefra var det en stor, flot bygning med gigantiske søjler i to etagers højde. Der var italiensk mosaikgulv og marmorbuster af Brightons stolte sønner i forkontoret. Men når man gik ned ad trappen til kriminalpolitiets afdeling, var det som at træde ind i en anden verden. Flisevæggene drev af fugt, og indimellem, når man drejede om et hjørne i de underjordiske korridorer, kunne man høre mus – eller det, der var værre – pile i skjul. Frank Hodges havde engang fortalt Edgar, at denne del af huset faktisk skulle have været lukket af engang i 1930'erne, men at politiet havde sat foden ned. De ville ikke af med deres halvmørke kælderlokaler.

Politistationen havde naturligvis sine hjemmehørende spøgelser. I middelalderen havde der ligget et kloster her, viet til Sankt Bartholomæus, og man kunne efter sigende stadig nu og da se en munk bevæge sig ubesværet gennem de tykke stenvægge nede i kælderen. Klosterbrønden befandt sig stadig et sted under gulvbrædderne, man kunne høre det gurgle dernede, når det regnede. Men Edgar var mere optaget af et af stedets knap så gamle beboere, nemlig Brightons første politichef, Henry Solomon, som huserede her engang i 1700-tallet. Han var blevet dræbt af en tyveknægt under en afhøring. Edgar tænkte ofte over den måde, det var sket på. Historien gik, at Solomon havde placeret tyveknægten foran kaminen i et forsøg på at gøre ham rolig. Så havde han vendt ryggen til, og tyven havde grebet ildrageren og tæsket Solomon til døde med

den. Værelset, hvor det skete, fandtes stadig. Det var altid koldt, selv om sommeren, og nogen sagde, man somme tider kunne se en mørk skikkelse stå henne ved marmorindfatningen til den gamle kamin eller gå ned ad trappen til arresten. Edgar troede ikke på spøgelser, men han mente til gengæld, at historien indeholdt ikke så få væsentlige lektioner, hvad politiarbejde angik. For eksempel at man aldrig skulle være sød og rar over for en mistænkt. Og aldrig vende ryggen til dem.

Efterforskningslokalet var tomt, så Edgar kunne finde sagsmappen frem uden tilskuere. "Oversavet pige" stod der ligeud på forsiden. Han kiggede på fotografierne. Max havde måske nok lydt selvsikker i telefonen, men Edgar bestemte sig alligevel for at spare ham for det værste og valgte et, der viste pigen fra halsen og op. Igen blev han slået af, hvor smuk hun var, næsten som en reklame, trods hendes blege hud og lukkede øjne. Ansigtet var symmetrisk og perfekt, læberne fyldige og fortrukket i noget, der kunne være et smil. Han lagde billedet i en brun kuvert og adresserede den til Max på The Alexandra Music Hall, Scarborough, som han havde bedt om.

Han bestemte sig for at putte kuverten i en postkasse på hjemvejen. Det havde været overskyet hele dagen, men aftenluften var lun og mild. Da han nåede op på toppen af bakken, lå Brighton under ham skjult i sommersmog. Det føltes som at gå gennem skyer. Edgar tænkte på telefonsamtalen med Max. Var den døde pige virkelig Peggy Ollerenshaw, som engang havde udgjort den ene halvdel af duoen Diller-tvillingerne? Og hvorfor var han egentlig så sikker på, at pigen havde været ved teatret? Til dels på grund af den måde, hun var blevet fundet på – *præsenteret* på, var det udtryk, der faldt ham ind – savet over i tre dele som en makaber version af Max' berømte tryllekunst. Til dels på grund af hendes

udseende, det lange, lyse hår, benene. Men helt ung var hun ikke. Sidst i tyverne, havde Solomon Carter ment, hvilket igen passede på Peggy. Havde pigen mon fået svært ved at klare sig, fordi hun var blevet for gammel til at være korpige? Var hun mon blevet så desperat, at hun havde indladt sig med en tvivlsom type, der ikke bare var tvivlsom, men ligefrem morderisk?

Mrs. Finnegan, Edgars nabo, stod ude i forhaven, da han nåede hjem. Hun havde engang set ham tale med betjentene, der styrede trafikken nede på havnefronten, og havde lige siden været overbevist om, at han selv var sådan en.

“Nå, hvordan går det med bilerne, mr. Stephens?”

“Der bliver flere og flere dag for dag, mrs. Finnegan.” Edgar havde opgivet at forklare hende, hvad han egentlig lavede, og desuden føltes det rart at forestille sig en paralleltilværelse, der kun handlede om at forhindre biler i at køre ind i hinanden.

“Det burde være forbudt,” sagde mrs. Finnegan uforstyrreligt og gav sig igen til at fodre mågerne.

Edgar låste sig ind og styrede direkte mod whiskyflasken. En af fordelene ved at bo i stueetagen var den lille, støvede plet af en have foran. Edgar tog sit glas med ud på trappetrinet og satte sig til at betragte mågerne, der dykkede ned for at benytte sig af mrs. Finnegans velgørenhed. Gensynet med Max havde vakt alle mulige minder til live, minder, som han i fem år havde forsøgt at slette fra hukommelsen med hårdt karrierearbejde i korpset og sliddet med at stille sin chef tilfreds. Han var klar over, at hvis han ellers gav minderne lov, ville de overvælde ham helt og sende ham ud på åbent hav igen i en båd sammen med Max og Diablo – og Charis, som døde for øjnene af dem.

Det havde været spøjst at se Max i hans eget miljø. Edgar vidste selvfølgelig godt, at han arbejdede som tryllekunstner, det var jo

netop det, der havde givet ham ideen om Zigzag-pigen. Men det havde været en speciel oplevelse at se Max bag scenen, sminken og korpigerne og mænd, der slugte sabler. Synet af Madame Foo-Foo, der stod i gangen klædt i stramt snøreliv og lange strømper og røg pibe, havde fået ham til at spekulere på – mod sin vilje – hvad hans mor ville have sagt. Var det mon derfor, Max altid havde fascineret ham? Fordi han var modsætningen til alt det, Edgars forældre stod for? Max, der havde forkastet sin overklassebaggrund til fordel for en tryllekunstnerkarriere. Hvad ville have chokeret Edgars mor mest? Max' italienske mor (som efter sigende havde været opera-sanger), hans adelige far, eller hans rakkertilværelse fra det ene lurvede pensionat til det næste, hver nat med en ny kvinde, som hver dag forsvandt på scenen? "Jeg har skam intet imod rige mennesker," havde hans mor engang sagt. "Så længe de bliver på deres rette plads." The Alexandra Music Hall var så langt fra Max' rette plads, som man kunne tænke sig. Eller måske var det netop ikke? Edgar kunne ikke forestille sig Max på rypejagt eller i en salon på et herresæde (han måtte indrømme, at hans viden om overklassens liv var ret begrænset). Selv under krigen, oppe i vildmarken ved Inverness, havde der været en vis filmagtig glamour over Max.

Hvem var det mon, som i sin tid havde taget Edgar med ned til molen for at se Max udføre zigzag-tricket? Det kunne ikke have været hans forældre. Måske var det hans lettere udsvævende onkel Charlie, der var blevet rig på sortbørshandel og ejede en violet Rolls-Royce. Til gengæld huskede han tydeligt, at de havde spist fish and chips bagefter, og at hans bror, Jonathan, havde været så meget oppe at køre, at han kastede op. "Det sætter sig altid i maven hos Jonny," sagde deres mor, da de kom hjem. Da Edgar hørte, at Jon var blevet sendt til Dunkirk, var hans første – tåbelige – tanke, at han håbede, han ikke blev søsyg. Hvad han ikke ville give for

at have ham her nu, hans smilende, følsomme bror, som var død, før han nåede at få sit første arbejde eller sin første kæreste eller sine første ordentlige skægstubbe.

Det var problemet med whisky. Man blev tudevorn af det. Han ville ikke tænke på Jon og krigen, og slet ikke på Charis. Den del af hans liv var forbi. Han gik ind igen for at finde en dåse saltet oksekød.

Brevet lå og ventede på Max, da han mødte på teatret om onsdagen. Han genkendte ikke umiddelbart håndskriften, og den brune kuvert så ildevarslenende ud, så i første omgang lagde han det til side og satte sig foran spejlet for at gøre sig klar. Den første af de to forestillinger om onsdagen var altid lidt af en prøvelse. Max vidste, at han nok skulle få skovlen under publikum til sidst, men det var hårdt arbejde. Latteren og de chokerede gisp og de undrende udbrud skulle nærmest graves ud af dem. Da han til sidst i nummeret trak klædet til side og afslørede det tomme bord, hvorefter Brendas kusines datter dukkede smilende op på sin oprindelige plads nede blandt publikum, var bifaldet da også ledsaget af en slags modvilligt støn, som om det passede publikum virkelig dårligt sådan at lade sig imponere. Max gik tilbage til garderoben, sminkede af og drak en kop kold kaffe (whiskyen måtte vente til efter dagens anden forestilling). Først da blev han mindet om brevet, som han havde stillet op ad spejlet.

Han greb kuverten med sminkefedtede fingre og rev den op. Fotografiet faldt ned på det støvede gulv (garderoberne på The Alexandra var altid møgbeskidte), og han skyndte sig at samle det op. Han holdt det hen under en af de skarpe pærer rundt om spejlet og fik et lille chok, som hvis han var snublet eller havde åbnet skabet og opdaget, at pigen stadig stod derinde og kiggede

ud på ham. Han tog sig til hovedet og opdagede, at han rystede. Alting snurrede rundt som i en dødsdrom i et tivoli, men pigen stod stille inde midti, ligbleg og med lukkede øjne.

“Åh gud,” sagde Max højt.

Årene snurrede også rundt. Max var tilbage i Hastings før krigen, og hans assistent stod i projektørlyset og gjorde sig til for publikum. Hun vidste altid, præcis hvordan og hvornår hun skulle tiltrække sig publikums opmærksomhed med sin skønhed.

Ethel.

KAPITEL 5

Brighton havde altid været en af Max' yndlingsbyer. Det var, som om han og byen lignede hinanden. Ligesom ham var den klasseløs, udsvævende, en anelse hemmelighedsfuld. Hotellerne nede ved vandet (han boede selv på The Old Ship) vendte den polerede og velopdragne facade udad, men bagtil, hvor køkkenerne bredte sig ud i gyderne, var alt kaos og fordærv: rotter, der pilede rundt blandt overfyldte skraldespande, vagabonder, der konkurrerede med mågerne om resterne efter de pæne gæsters flynderfilet *a la moutarde*. Edgar sagde, der var masser af kriminalitet i byen.

Men nu, hvor Max var på vej gennem Pavilion Gardens til Theatre Royal, var det hverken Brighton eller ugens forestillinger, der fyldte hans tanker. Det var Ethel. Hvordan var hun endt hernede som offer for en eller anden sadist? Han havde været så sikker på, at Ethel var lykkeligt gift og boede på Isle of Wight. Men nu kunne han se, at julekortene med "bedste hilsner fra Ethel og Michael" skjulte en dyster sandhed. For hvis der var én ting, der lå fast, så var det, at lykkeligt gifte kvinder ikke endte som oversavede lig, der blev spredt rundt om i en badeby. Der måtte være sket hende noget, og i betragtning af deres tidligere samarbejde kunne han ikke ryste tanken af sig, at det måske på en eller anden måde var hans skyld.

Han skulle mødes med Edgar efter orkesterprøven. Ville Superdetektiven Edgar kunne opklare mysteriet? Han tvivlede. Edgar var

ganske vist kvik i pæren (og havde efter sigende scoret vanvittig højt i MI5's intelligenstest), men Max havde altid syntes, at Edgar i grunden var for troskyldigt et menneske til at arbejde i politiet. Hvis der nogensinde var nogen, der burde være taget tilbage til Oxford for at gøre sin uddannelse færdig efter krigen, så var det Edgar. Max havde gjort sit bedste for at overtale ham til det, men Edgar havde tilsyneladende indstillet sigtekornet på et eller andet tåbeligt ideal om at tjene folket, som uden tvivl hang sammen med hans brors død og det, der var sket med Charis. Han huskede, hvordan de havde stået på en bar på Victoria Station og skændtes om det, hvordan Ed næsten havde haft tårer i øjnene, mens han stod og udbredte sig om, at landet måtte lægge kursen om, og at "alle måtte give en hånd". "Jamen så gør du det," havde Max sagt. "Personligt har jeg tænkt mig at vende tilbage til min gamle tilværelse og aldrig igen tage hensyn til nogen andre end mig selv." Der var bare det, at hans gamle tilværelse – champagnen, korpigerne, de begejstrede tilskuere – ikke længere fandtes, og nu gik han så her og tænkte på sin gamle assistent og var forbandet tæt på ligefrem at sværge for sig selv, at han ville finde hendes morder. Rolig, Max, formanede han sig selv, du er ikke nogen hørespilsdetektiv, du er tryllekunstner. Ethel er sandsynligvis blevet slået ihjel af en eller anden bums, der nyder at lemlæste smukke kvinder. Jo jo, sagde stemmen i hans hoved, men hun var også din assistent engang, og hendes torso blev sendt direkte til en af dine venner.

Theatre Royals søjler og buer strålede i solen. Det var et fint lille teater, som på en eller anden måde havde held til at se både storslået og hyggeligt ud. "Max Mephisto" stod der med store bogstaver på plakaten i udhængsskabene. Max trak hatten ned i panden og satte kursen mod personaleindgangen. Det sidste, han ville, var at blive set, mens han stod og beundrede sit eget navn.

Personaleindgangen lå i sidegaden. Den var ulåst, og den smalle entre indenfor proppet med kasser og kufferter. Max genkendte sin egen bagage, men der var også nogle kasser mærket med initialerne AM. Hvem fanden var det? Han prøvede at huske, hvem der også var på plakaten i denne uge. En komiker, men dem kunne man fodre svin med for tiden. En jonglør, som han sidst havde set – fuld som en allike – forsøge at knalde en voksmannequin i Blackpool. Nogle korpiger, selvfølgelig. Efter et stykke tid begyndte de alle sammen at flyde sammen – fjerpynt og eksotiske hovedbeklædninger og læbestiftsmil. Bortset fra Ethel. Hun var ikke som de andre.

Han hilste på portieren (en kæmpe af en mand, der så ud, som om han var blevet presset ind i sin lille bås med vold) og fortsatte mod salen. Han var en anelse sent på den og vidste, at han ville blive nødt til at vente, til det blev hans tur. Ved orkesterprøverne, som altid fandt sted om mandagen, var det først-til-mølle-reglen, der gjaldt. Max stod måske nok øverst på plakaten, men eftersom han kom for sent til at placere sine noder foran musikerne som den første, var han nu dømt til at sidde hele formiddagen og lytte til "The Chocolate Soldier" fremført (fortissimo) af et sammenrend af amatørmusikere. På vej hen ad midtergangen i parterret så han, at prøven var begyndt. En yngre mand i smart jakkesæt stod på scenen og tappede i gulvet med foden, mens to violinister og en cellist nede i orkestergraven halvhjertet stemte deres instrumenter. Max hørte en stemme bag sig sige: "Branchen er efterhånden fuld af forbandede opkomlinge."

Max vendte sig om og kiggede lige ind i et par vandige øjne, der tilhørte Geronimo, Den Geniale Gøgler, alias Bert Hoskins fra Hartlepool.

"Hej Bert."

"Godt at se dig, Max, din gamle røver."

“I lige måde, Bert.”

“Kender du ham spradebassen deroppe?” sagde Bert og slog ud med hånden i retning af scenen. Han havde en utændt cigaret mellem fingrene.

“Ja, det må jeg desværre erkende.”

Han havde genkendt ham med det samme. Tony Mulholland. Og han huskede også en af de sidste gange, han havde set ham. Da havde Tony stået på en strand og set Max’ store opfindelse brænde op. Med Charis indeni.

Max måtte vente til efter orkesterprøven, før han fik en chance for at tale med Tony. Tony brugte en evighed på at gennemgå sin musik med orkestret og talte hele vejen igennem til dem i et lavt, udtryksløst tonefald, som ikke trængte igennem til Max, hvor han sad. Da Tony endelig var færdig, gik Tony ikke ned til de andre i salen. Han marcherede ud i kulissen fulgt af musikernes knotne blikke. Også Max så efter hans nålestribe ryk med modvilje. Hvad fanden bestilte Tony her? De havde alle sammen troet, at han havde opgivet teaterlivet. Desuden havde Max en paragraf i sin kontrakt, der sikrede, at han altid var den eneste tryllekunstner på plakaten. Før krigen havde Tony været et ganske stort navn. Han var ekspert i korttricks og hypnose og sluttede altid af med at hypnotisere en frivillig fra publikum. Det var en anden slags tryllekunster end dem, Max praktiserede, men der var ingen tvivl om, at Tony var særdeles ferm på en scene, glat og en anelse farlig. Max havde set, hvordan han først stirrede ind i en ung kvindes øjne, hvorefter han førte hende op på scenen og fik hende til at gå som en hund. Det havde været ret uhyggeligt. Tony var blevet en del af Magikerne som den, der skulle tage sig af det, major Gormley kaldte “tankemanipulation”. Og man kunne ikke påstå andet, end at han havde haft succes med det.

Efter Tony kom en gruppe dansende komikere på scenen og steppede sig igennem "Colonel Bogey". Dernæst en kvinde, der skræppede sig gennem sangen "Cherry Ripe". Max havde stadig hendes toptoner rungende ubehageligt i hovedet, da han selv trådte op på scenen.

"Hej Max. Godt at se dig igen."

"Hej Franz. Hvordan står det til?"

Orkesterlederen på Theatre Royal, en tidligere berømt violinist, var en tysk jøde, som havde tilbragt krigen i en interneringslejr på Isle of Man. Han havde altid behandlet Max godt (en dirigent kan let spolere en ung artists nummer ved at begynde musikken for sent eller for tidligt og på den måde overdøve pointerne) og virkede oprigtigt glad for at se ham. Max fik et stik af dårlig samvittighed. Han havde egentlig haft til hensigt at skrive til Franz, dengang han sad i lejren, men var aldrig nået videre end til at indkøbe et postkort med et billede af en Stradivarius, som han aldrig fik sendt.

"Den sædvanlige indledning, mr. Mephisto?"

"Ja tak, maestro."

Max begyndte altid sit nummer med en langsom version af "Danse Macabre". Denne gang var den langsommere end ellers, fordi en af violinisterne hele tiden sakkede agterud. Franz skar en grimasse og kiggede op på Max. "Nå ja, det er jo ikke ligefrem Wienerfilharmonikerne."

"Pyt med det. Tak."

Max gennemgik musikken til hver af sine tryllekunstners faser – setuppet, vildledningen, spændingsopbygningen, afsløringen. Han var klar over, at han jappede sig igennem det, at han ikke kunne holde op med at tænke på Tony Mulholland. Hvorfor var han her i Brighton? Han måtte da have vidst, at Max var med, når nu hele facaden var plastret til med hans billede. Kunne det tænkes, at Tony

faktisk *ønskede* at se ham igen? Men hvis det var tilfældet, hvorfor var han så stukket af igen med det samme? Det var problemet med tryllekunstnere, tænkte Max, idet han takkede Franz og selv forlod scenen i damesiden: De vidste altid, hvordan de gjorde sig usynlige.

Max satte kurs mod lobbyen. Han skulle mødes med Edgar på en cafe i Pavilion Gardens og ville lige spadsere lidt og ryge en cigaret først. Han passerede baren (som havde en lem, der belejligt nok vendte ind mod scenen) og gik ud i lobbyen gennem svingdørene. Lobbyen på Theatre Royal skrånede temmelig meget, det følte som at være om bord på et skib. De små forgyldte stole på hver side af kaminen syntes næsten at skride langsomt nedad. Max fik pludselig et indre billede af *Titanic*, der stod på skrå ned i havet, mens orkestret (som forhåbentlig havde stemt bedre end dette) spillede videre. Han standsede desorienteret op et øjeblik. Netop da trådte en mand frem bag en stor potteplante.

“Max. Længe siden.”

“Hej Tony.”

“Stadig den samme. Den store Max Mephisto.”

Max kunne godt høre det hånlige tonefald, men bestemte sig for ikke at lade sig mærke med noget. “Tak. Jeg er overrasket over at se dig her. Jeg troede, du havde forladt branchen.”

Tony trak på skuldrene. Han så ældet ud, syntes Max, tyndere og også mere på vagt. Men det klædte ham, og det smarte jakkesæt sad flot på hans spinkle skikkelse. Også hans stemme havde forandret sig. Dengang Max havde lært ham at kende, havde han arbejdet hårdt på at aflægge sig sin arbejderklasseaccent. Nu var den tilbage for fulde gardiner, det var lige før, de blafrede.

“Tja, branchen er ikke sådan at ryste af sig. Det ved du da selv, gamle svinger.”

Gamle svinger. Var det en ond drøm, det her?

“Skal du trylle?” spurgte Max. Hvis du siger ja, så hiver jeg dig i retten, tilføjede han i sit stille sind.

“Trylle. Næh!” Tony gøs teatralsk. “Tryllekunster er passé, du gamle. Jeg er komiker nu.”

“Jeg må høre nogle af dine vittigheder engang, så,” sagde Max og kilede sig forbi Tony hen mod udgangen.

Tony rakte hånden frem og standsede ham. Da han talte, var det opstemte tonefald fra før pist væk. I stedet lød han næsten tryglende.

“Skal vi ikke tage en snak efter forestillingen i aften, Max? Om gamle dage.”

Max kunne ikke komme i tanker om noget, han havde mindre lyst til, men én ting var sikker: Han ville ikke stå det igennem alene.

“Jo da. Vi kan spørge Edgar, om han vil med. Edgar Stephens. Vidste du godt, at han bor her i Brighton?”

Tony lyste op. “Det siger du ikke! Gode gamle Ed. Hvad går han og laver for tiden?”

“Han er i politiet,” sagde Max og så til sin fornøjelse Tonys udtryk skifte til uhildet vantro. Selv på vej ud ad svingdørene kunne han ikke tørre smilet af.

Tony Mulholland havde altså skabt sig en ny tilværelse som komiker. Det forklarede en del. Det forklarede, hvordan han kunne stå på samme plakat som Max, det forklarede arbejderklasseaccenten og det smarte jakkesæt. Selv kasserne omme ved personaleindgangen forklarede det (AM = Anthony Mulholland). Men det forklarede ikke – i hvert fald ikke udtømmende – hvad Tony lavede netop her i Brighton.

KAPITEL 6

Edgar så Max komme gående hen over græsset. Af en eller anden grund var man ikke et sekund i tvivl om, at her kom en scenekunstner. Var det den velsyede jakke? Eller det faktum, at han gik med halsklud i stedet for slips? Måske var det bare hans højde og det, at han så så veltilpas ud. Mænd i 1950'ernes England var sjældent solbrune og så sjældent særlig sunde ud. Der var noget u-engelsk over Max' ravn sorte hår og skinnende hvide tænder. Han bevægede sig afslappet ind mellem familierne på udflugt som Moses, der skiller det Røde Hav. Moses i italienske sko.

Max satte sig ned over for Edgar og bestilte en kop kaffe fra servitricen, der allerede stod klar.

“Gæt, hvem jeg lige har set.”

“Spøgelset på Theatre Royal?”

“Tony Mulholland.”

“Du fredsens.” Edgar lænede sig tilbage i stolen. “Hvordan kan det være?”

“Han står på plakaten sammen med mig.”

“Det siger du ikke. Jeg troede, han havde forladt branchen. Jeg troede, han var blevet erhvervsmogul et eller andet sted.”

“Han lod mig vide, at han nu er komiker.”

Edgar skar en grimasse. “Ja, mig har han aldrig kunnet få til at grine.”

“Heller ikke mig. Men som jeg sagde til dig i Eastbourne, så er det der, pengene er nu til dags. Og Tony har altid søgt derhen, hvor pengene var.”

“Gad vide, hvordan hans nummer er.”

“Du kan jo komme og se det i aften, hvis du har lyst. Tony foreslog, at vi alle tre gik ud og spiste bagefter.”

“En troldmandsgenforening. Hvor hyggeligt.”

“Ja, meget.” Max tændte en cigaret. “Har du fundet ud af noget om Ethel?”

“Jeg kontaktede hendes mand,” sagde Edgar. “Han sagde, han ikke havde set hende i et år. Han identificerede hende ud fra fotografierne.”

“Hun skrev ikke noget i sit seneste julekort om at være separeret.”

“Det er vel heller ikke ligefrem den slags, man skriver i et julekort, er det?”

“Nej, det er det vel ikke. Har du nogen anelse om, hvorfor hun var i Brighton?”

“Jeg fandt det sted, hun boede. Oppe i nærheden af banegården. Vi gennemsøgte værelserne og fandt dette.”

Edgar tog et krøllet stykke papir frem, glattede det og skubbede det over til Max.

Det var en annonce, som nogen havde klippet omhyggeligt ud af en avis. “Pige søges”, stod der.

Pige søges til tryllekunstnernummer.

Skal være smidig og stærk. Postboks 4700.

Max var tavs et øjeblik. Så sagde han: “Er det fra *Variety*?”

“Det er det interessante ved det,” sagde Edgar. “Det ligner noget fra en avis, men vi har kigget efter i *Variety*, og annoncen stammer

helt sikkert ikke derfra. Og hvis man ser nærmere efter, kan man se, at fonten, det er trykt med, er anderledes.”

“Hvad betyder det?”

“Det betyder, at denne annonce blev skabt kun til Ethel. Og sikkert stukket ind under hendes dør. Vi fandt ikke nogen kuvert. Men det betyder jo ikke, at der ikke har været en.”

“Hvad med postboksen?”

“Vi har talt med posthuset,” sagde Edgar. “Postboksen blev bestilt og betalt per brev. Underskrevet Hugh D. Nee.”

“Houdini. Han er ikke så lidt fræk, den fyr, vi leder efter.”

“Vi ved ikke engang, om det er en fyr.”

“Arh, hør nu. Men skal være temmelig stærk for at kunne save en pige over i tre dele. Og Ethel ville have slået fra sig, det kan jeg godt fortælle dig.” Max sad igen lidt uden at sige noget og skærmede øjnene mod solen med hånden. Så sagde han: “Pige søges. Ethel var bedre end det. Hun var en stjerne, var hun.”

“Den, der fremstillede annoncen her, må have vidst, at hun engang var en del af et tryllekunstnernummer.”

“Hvem finder på at slå en pige fra et tryllekunstnernummer ihjel?”

“Det ville vi også gerne vide,” sagde Edgar tørt. Efter en pause fortsatte han: “Vi tror, hun måske blev bedøvet. Patologen siger, hendes pupiller var udvidede. Han mener, hun måske har fået noget med natskygge i. Belladonna.”

“Belladonna,” gentog Max. Og så, i et næsten tryglende tonefald: “Men hvis hun blev bedøvet, så led hun ikke, vel?”

“Nej,” løj Edgar. Igen var de stille, mens duerne pikkede krummer op fra jorden under bordet. Uden for teatret havde en mand med en harmonika stillet sig op. Han spillede “The Rose of Tralee”. Så sagde Edgar: “Vi fandt også det her.” Han tog endnu et

avisudklip frem, denne gang omhyggeligt foldet sammen, og rakte det til Max.

Det var en anmeldelse, og datoen på den guldne avisside var november 1949. Der var et billede af Max, der storsmilende trak roser op af hatten. "*Mesterlige Max Mephisto i Manchester*".

Da Max var tilbage på The Old Ship, fik han besked om, at "en dame" ventede på ham. Det var ikke nogen stor overraskelse. Han manglede en ny pige til sit nummer, og en af hans kolleger havde foreslået en af sine tidligere assistenter ved navn miss French. Det slog Max, at han let havde kunnet sætte en "pige søges"-annonce i *Variety*, og pludselig følte han sig helt ulykkelig, mens han satte kursen mod loungen, hvor pigen ventede. Nå nej, ikke en "pige", men en "dame". Det var til gengæld overraskende.

Hun levede da også op til receptionistens betegnelse. Velsyet tøj, gode sko, smagfuld hat. Hun lignede en pige med en pæn og konventionel opvækst: klosterskole, sekretærkursus, måske endda et år i Schweiz. Kort sagt en helt anden type end de piger, der sædvanligvis ansøgte om at blive tryllekunstnerassistent. Ethel havde for eksempel været datter af en fiskehandler. Ligesom Molly Malone. En anden ung, omstrejfende kvinde med et tragisk endeligt.

"Miss French?" Max tog hatten af.

"Ja. Er De Max Mephisto?"

"Til tjeneste." Du lyder jo som en parodi på dig selv, tænkte han.

"De ser yngre ud på plakaterne."

"Ja, det er det rene trylleri."

Hun smilede, et stort smil, der pludselig fik *hende* til at se meget yngre ud. Men så fortrød hun åbenbart at have sænket paraderne på den måde og skyndte sig at lægge ansigtet i neutrale folder og sænke blikket.

“Må jeg?” Max satte sig ned ved siden af hende. Hænderne var også pæne, kunne han konstatere. Velplejede negle.

“Jeg forstår, at De har en vis erfaring med arbejdet fra Ray Fellows,” sagde han. Alias Den Store Raymondo.

“Ja,” sagde hun. “Jeg arbejdede for ham en enkelt sæson i Hastings.”

“Og hvad lavede De?”

“Forskellige numre med kasser. At blive savet over, forsvinde, den slags.”

“Altså Selbits Den oversavede dame?”

“Ja. Både sceneversionen og markedsversionen.”

“Vidste De, at Selbit var den første, der brugte en kvindelig assistent? Før det var det altid mænd.”

Et kort glimt af smilet fra før. “Piger trækker folk til. Sådan sagde Ray altid.”

“Har De nogensinde lavet zigzag-tricket?”

“Nej. Er det det, De skal lave?”

“Nej.” Hvis der var én ting, Max var stensikker på, så var det, at han aldrig igen ville fremføre den tryllekunst.

“Hvad skal De så lave?”

“En udgave af sabelkassetricket. Har De nogensinde udført noget af den type?”

“Nej. Ray holdt sig langt væk fra knive og andre klinger.”

“Yderst fornuftigt. Nå, men egentlig er det bare en anden udgave af kassetricket. Skabet er dybere, end det ser ud. De skal trykke Dem flad ind mod bagvæggen. Jeg stikker sablerne ind én for én og tager dem ud én for én. Det kan være ret kedeligt, men den måde, jeg udfører det på, er lidt anderledes.”

“Ray sagde altid, at De havde en særlig måde at gøre tingene på.”

“Det var venligt af ham. Nå, miss French, er De interesseret i jobbet?”

“Ja, bestemt,” sagde hun fattet.

Max var efterhånden utrolig nysgerrig. “Fortæl mig lidt om Dem selv,” bad han. “Hvad hedder De til fornavn?”

“Ruby.”

“Hvor gammel er De, Ruby?”

“Tyve.”

“I modsætning til mig ser De yngre ud.”

Det var hans hensigt at få hende til at rødme, men hun fastholdt blot roligt hans blik. Hendes øjne var brune, det hvide i dem meget hvidt.

“Hvad har De taget Dem til, siden De gik ud af skolen?”

“Lidt af hvert. Jeg har boet en tid i Frankrig. Lige nu arbejder jeg som sekretær i et forsikringsselskab.”

Så havde jeg ret i det med sekretærkurset, tænkte han.

“Og De vil gerne være tryllekunstnerassistent?”

Denne gang skyllede rødmen op i kinderne, og hun løftede trodsigt hovedet. “Nej. Jeg vil være tryllekunstner.”

KAPITEL 7

Max kunne ikke få sig selv til at overvære Tonys optræden, så han blev på sin garderobe. Han kunne svagt høre nogle ganske pæne latterreaktioner, men pauserne mellem dem var dejlig lange. Publikum var tydeligvis ikke sikre på, hvad de skulle mene om Tonys friskfyragtige rolle. Da nummeret var slut, sad Max og ventede halvvejs at se Tony stikke hovedet ind og prale af, hvor godt det var gået, og han var lettet, da det ikke skete. Så gik Geronimos musik i gang (højt nok til at overdøve lyden, hvis han tabte en kegle under jonglørnummeret), og Max vendte sig igen mod sin kabale.

Også på dette teater var Max det afsluttende nummer. Mens han ventede, stod han i kulissen og kiggede ind på korpigerne, der dansede cancan. Scenen var ikke særlig bred, så pigen i hver ende af rækken var næsten skjult for publikum. Det var nok godt det samme, tænkte Max. Så var pigerne færdige og skyndte sig ind forbi ham og op ad stentrappen på klaprende hæle, forpustede og fnisende. Max fik øje på Tony, der stod inde i halvmørket og betragtede dem. Han var netop sådan en mand, der gloede på korpiger. "Danse Macabre" gik usikkert i gang nede i orkestergraven. Max ventede til det rette øjeblik og spankulerede så ind på scenen, mens han rettede på butterflyen. Publikum her adskilte sig ikke fra publikum alle mulige andre steder, det var bare en formløs masse, der kunne påvirkes, så de alle sammen trak vejret og tænkte som én. Den første forestilling om mandagen var altid

sværere end de andre, for det var den, pensionatsværtinderne fik fribillet til. Et publikum fuldt af pensionatsværtinder kunne få selv den mest erfarne gøgler til at rive sig i håret. Men her i Brighton var stemningen som regel mere kosmopolitisk og imødekommende. Der var i hvert fald ingen tvivl om, at Max følte sig båret som på en bølge af velvilje. Han vidste, at hans nummer virkede godt. Det var let at lokke latteren frem, og da han på et tidspunkt nede på første række tryllede en perlekæde frem fra en korpulent enkefrues håndtaske, lød der et oprigtigt og frydefuldt "äh!"

Han havde afgjort med sig selv, at tricket med pigen fra publikum var blevet lidt slidt. Hvis folk kom og så mere end én forestilling, ville de bestemt bemærke, at den "frivillige" altid var den samme. Derfor havde han i stedet bedt Ruby stå på scenen sammen med ham og lave skabstricket. Hun havde fortalt ham, at hun stadig havde sit gamle kostume. Da de havde gennemgået nummeret om eftermiddagen, var Ruby troppet op i sin pæne, blå spadseredragt og havde udført tricket så effektivt som den sekretær, hun sagde, hun var. Så Max' overraskede udbrud, da hun om aftenen piruetterede ind til ham på scenen klædt i pailletter og netstrømper, var helt og aldeles ægte. Og hun var dygtig. Hele tiden, mens Max drejede skabet rundt og rundt og stak lange klinger i det, stod hun præcis, hvor hun skulle. Viftende fjer camouflerede det øjeblik, da den falske bagvæg vendte ud mod publikum, og et lille skridt til siden gav Max mulighed for igen at placere skabet nøjagtig, hvor det skulle stå. Hun kendte det her trick, gik det op for ham. Havde hun mon planer om selv at udføre det en dag?

Max havde engang set en tryllekunstner i Italien udføre det samme trick. Før han stak sablerne gennem skabet, havde han brugt en af dem til at skære en melon over i to for at vise, hvor skarp den var. Det havde virket helt utrolig godt, melonens tekstur

og det faktum, at den havde cirka samme størrelse som et menneskehoved, havde gjort det hele så meget desto mere uhyggeligt. Men der var langt mellem melonerne her i England, så Max måtte bruge et æble. Referencen til Adam og Eva var god, syntes han, men til gengæld skulle han være meget forsigtig med at ramme rigtigt. Ruby stillede æblet på scenen, og Max hævede den lange klinge, så den glimtede i lyset. Så huggede han med ét æblet over, så sablen ramte hårdt ned i scenegulvet. "Ingen trommehvirvel," havde han sagt til Franz. "Jeg skal bruge den der lyd af metal mod træ."

Ruby vimsede ind i skabet. Hendes sidste smil til publikum var ni tiendedele selvkontrol og én tiendedel skræk. Max var usikker på, om det var skuespil eller ej, men under alle omstændigheder virkede det godt. Nu kom trommehvirvlen så, og Max begyndte at stikke sablerne i skabet. Han vidste, at Ruby stod, hvor hun skulle, for hun havde banket to gange på skabets inderside (en lyd, publikum ikke kunne høre på grund af bækkenerne i orkestret). Alligevel blev han pludselig bange på hendes vegne. Det var en irrationel angst. Men han var kommet til at tænke på Ethel, som i sin naivitet og desperation havde overladt sin skæbne til en mand, der rent faktisk *havde* skåret hende i småstykker. Han kastede et kort blik ind i kulissen og konstaterede, at Tony Mulholland stadig stod derinde og kiggede. Hvad var han ude på? Det var en uskreven regel, at man aldrig holdt øje med tryllekunstneren fra kulissen. Havde Tony alligevel planer om at hugge Max' nummer? Da alle sablerne var stukket ind i skabet, drejede Max det rundt, så publikum kunne se, at de gik hele vejen igennem. Spidserne, der stak ud af bagvæggen, var falske – det var Ruby, der havde placeret dem. Publikum gispede af skræk, musikken nåede et klimaks, og Max begyndte at trække sablerne ud igen med ulidelig langsomhed.

Da Ruby endelig trådte ud af skabet igen, smilende og vinkende, fangede hun hans blik og blinkede. Et øjeblik, et kort øjeblik, følte han sig inderligt perpleks.

“Jeg kan godt lide din nye assistent,” sagde Tony. “Hun er laber.”

“Laber?” sagde Max. “Så du var alligevel en tur i Amerika?”

“Hun var dygtig,” skyndte Edgar sig at sige. “Hvor har du fundet hende?”

“Hun har arbejdet for en anden tryllekunstner,” sagde Max. “Han anbefalede mig at kontakte hende. Men hun skal ikke blive. Det er kun for denne uge.”

“Brug og smid væk, hvad, Max?” Tony tømte sin drink. “Du er stadig den samme, kan jeg høre.”

De sad på en lille fransk danserrestaurant. Det var Franz, dirigenten på teatret, der havde anbefalet den, så de var ikke overraskede over, at maden var dårlig, mens orkestret var godt. Tony lagde dog tilsyneladende knap nok mærke til, hvad han puttede i munden. Han tog for sig af vinen og sad og pralede med sine evner både på og uden for scenen. Efter aftenens forestilling syntes Edgar nu ikke, at Tony var helt klar til at erobre Hollywood. Tony erklærede, at han var en “fornyelse af komediegenren”, og det havde da også været tydeligt for Edgar, at publikum på Theatre Royal ikke rigtig havde vidst, hvad de skulle mene om den vrede unge mand i det amerikanske tøj, der nægtede at fortælle vittigheder. Størst succes havde han haft med den del af sit nummer, hvor han forsøgte sig som tankelæser. “Hvilken farve tænker du på?” havde han for eksempel spurgt folk blandt publikum. Max skar ansigt og sagde, at den slags jo egentlig hørte under tryllekunst, men Edgar tænkte ved sig selv, at det mere havde været som at dele togkupe med en dødbider og ikke kunne slippe væk. Trods

sine spørgsmål havde Tony i virkeligheden kun været interesseret i sine egne svar. "Rød!" havde han begejstret udbrudt. "Han tænker på farven rød."

"Mændene tænker altid på rød," forklarede han nu. "Pigerne tænker på blå."

"Men hvad hvis det ikke havde været rød?" spurgte Edgar. Hans egen yndlingsfarve var grøn.

"Åh, de går altid med til, hvad man siger," sagde Tony. "Tricket består i at få dem til at tro, det faktisk *var* rød, de tænkte på."

"Hvad gør du, hvis de siger noget, du ikke havde ventet?" spurgte Edgar.

"Man må aldrig vise det, hvis man bliver overrumplet. Det er kunsten."

Max brummede uimponeret.

Orkestret spillede en ungarsk melodi. De var de sidste på restauranten, og tjeneren så ud, som om han glædede sig til, at de gik. Men Tony bestilte mere vin.

"Skål for genforeningen," sagde han. "Genforeningen af Magikerne."

"Hvorfor gør det dig så nostalgisk, Tony?" spurgte Max. "Dengang virkede du knap så fornøjet."

Tony hørte ham tilsyneladende ikke. "Ser I noget til Bill?" spurgte han. "Eller major Gormley?"

"Major Gormley er gået på pension," sagde Edgar. "Han bor et sted hernede på sydkysten. Bill blev gift. Han bor vist i London."

"Så gamle Bill blev gift," sagde Tony og skænkede sjusket op i Max' glas. "Jeg troede, han aldrig ville komme over Charis."

Edgar kiggede ikke på Max. I stedet holdt han blikket fæstnet på rødvinsspletten, der bredte sig på dugen. Først lignede den Italien, men efterhånden begyndte den at tage form af hele Europa,

ligesom et af de der kort fra krigens begyndelse, hvor man markerede nazisternes fremmarch.

“Ingen af os vil nogensinde komme over Charis,” sagde Max brysk. “Lad os tale om noget andet.”

“Men Bill elskede hende jo,” sagde Tony med en stemme, der var grødet af fuldemandsfølelser. “Altså virkelig elskede. Jeg kan stadig ikke rigtig tro, at hun døde.”

Jeg elskede hende, havde Edgar lyst til at sige. Jeg elskede hende, og hun elskede mig. Men i sidste ende valgte hun Bill. Bill, som – da Charis blev dræbt – nærmest fik status af enkemand. Nu var han så en andens ægtemand.

“Det er længe siden,” sagde Max. “Der er løbet meget vand i åen siden da.”

“Ja,” sagde Tony. “Jeg er komiker nu, og Edgar er i politiet. Men du er stadig tryllekunstner.”

“Og det vil jeg altid være,” sagde Max og tændte en cigaret. “Det er det eneste, jeg kan.”

“Du er nok nødt til at finde på noget andet alligevel, og det i en fart,” sagde Tony. “Varieteteatret synger på sidste vers. Da jeg var i USA ...” Han skævede kort til Max. “Alt handlede om fjernsyn. Har I hørt om Milton Berle? Han er komiker og en stor stjerne på fjernsyn. Det er der, pengene er nu for tiden, det kan jeg godt sige jer. Men tryllekunster vil aldrig komme til at fungere på fjernsyn. Folk har brug for at sidde tæt på. Du er en færdig mand, kammerat.” Så blev han tavs.

“Fjernsyn bliver aldrig til noget herovre,” sagde Edgar. “Jeg kan ikke se, hvorfor folk pludselig skulle sætte sig rundt om en af de der kasser og glo på små, kornede billeder. Det er jo ikke som radio.”

Tony var tilsyneladende udmattet efter alle de mange ord. Han

sank sammen i stolen, og asken fra hans cigaret dryssede ned på gulvet. Max gjorde tegn til tjeneren.

“Vi må hellere få den her store fjernsynsstjerne hjem,” sagde han. “Jeg har en hård dag i morgen fuld af tryllekunster.”

Edgar fandt tegnebogen frem, men Max vinkede afværgende. “Det kan godt være, jeg er en færdig mand,” sagde han knastørt. “Men jeg kan stadig betale regningen.”

PresseKopi

KAPITEL 8

Der var en forrygende udsigt fra kirkegården til bløde bakker, en perfekt placeret mølle og de utydelige omrids af husene nede i dalen. Og det postkortblå hav, der fik kysten på begge sider af Brighton til at ligne Amalfi eller en ø i Caribien. Max var glad for, at Ethel var stedt til hvile så smukt et sted. Det passede til hendes mystiske og eksotiske natur, en natur, man aldrig havde ventet at finde hos en fiskerkones datter fra Margate. Mindre passende var det, at de eneste sørgende ved hendes grav var Edgar og Max. Max, som ikke havde set hende i tolv år, og Edgar, som aldrig havde mødt hende overhovedet.

Det var onsdag formiddag, og Max var halvvejs gennem sit engagement på Theatre Royal. Om kun få dage kan jeg smutte og aldrig komme tilbage, tænkte han. Jeg kan ligefrem forlade landet for altid, hvis jeg vil. Lige nu havde han glemt den følelse af forbundethed med Brightons udsvævende glamour, han havde følt, da han ankom. Lige nu var Brighton ikke andet end den by, hvor Ethel havde mistet livet. Og hvem skulle nu besøge hendes grav heroppe på den øde bakketop?

Max havde betalt for gravstenen. "Jeg har ikke råd," havde hendes eksmand sagt, da Max ringede til ham. Tid havde han åbenbart heller ikke. Men han gav Max de nøgne kendsgerninger, som nu stod skrevet på stenen.

ETHEL WILLIAMS (F. TOWNSEND)

1920-1950

EN LYSENDE STJERNE

Han havde tilføjet hendes fødenavn, fordi han syntes, hun også skulle huskes for, hvem hun var, før hun mødte Michael Williams og begravede sig selv på Isle of Wight. Gad vide, hvorfor hun havde forladt ham? Hvordan var hun endt med at sidde i Brighton og besvare "Pige søges"-annoncer? Hvis hun havde været i vanskeligheder, hvorfor havde hun så ikke kontaktet Max? Hun havde beholdt anmeldelsen af hans forestilling i Manchester, så hun måtte jo have vidst, at han stadig var i fuld sving i branchen. Måske troede hun, at han ikke længere var interesseret i at arbejde sammen med hende. Det var næsten det værste.

"Måske skammede hun sig," sagde Edgar nu, mens de stod og så ud over vandet. Hele ceremonien, både i kapellet og urnenedsættelsen bagefter, havde taget under en halv time.

"Over hvad?"

"At hendes ægteskab kuldsejlede, at tingene ikke lykkedes for hende. Alt muligt."

"Hun var kun tredive," sagde Max. "Det er synd og skam."

"Ligesom mig," sagde Edgar.

"Tredive er ingen alder," sagde Max og tændte en cigaret. "Tro mig, jeg ville give min højre arm for at være tredive år igen."

Han fortrød straks sit ordvalg, men Edgar havde tilsyneladende ikke bemærket det. Han stod og indåndede den friske luft som en mand, der altid var inden døre. Personlig kunne Max ikke se, hvad der var så skønt ved de landlige omgivelser. Næ, en klub i London, en whisky i hånden og udsigten til en aftenforestilling – det var

noget. Formiddage var også noget opreklameret bras. Som alle andre ved teatret var han en natteravn.

De gik tilbage til Max' bil, der så absurd luksuøs ud ved siden af præstens rustne Morris.

Max satte sig ind bag rattet. "Hvorhen?" spurgte han.

"Banegården," sagde Edgar. "Vi er i gang med at undersøge mulige observationer af manden, der afleverede kasserne i bagageopbevaringen."

"Tror du, I finder ud af noget?"

"Nej." Edgar sukkede og pillede nervøst ved håndtaget. Max ville ønske, han ville lade være. "Der er gået for lang tid," fortsatte han. "De husker alle sammen en høj, lav, tynd, tyk mand, der måske, måske ikke talte med tysk accent."

De passerede hestevæddeløbsbanen og to ryttere, der red langsomt forbi. Hestene dansede uroligt med bagpartiet, som om de trængte til at strække ud.

"Åh ja, den gode gamle tyske accent," sagde Max. "Visse ting ændrer sig aldrig. Hvad med håndskriften på brevet? Brevet til postboksen, det, der var underskrevet Hugh D. Nee."

"Det var maskinskrevet. Vi kan ligefrem finde frem til, hvilket mærke skrivemaskine han har brugt, men det hjælper os ikke."

"Fik Ethel besøg der, hvor hun boede?"

"Nej. Naboerne siger alle sammen, at hun var meget respektabel. Holdt sig for sig selv. Ingen herrebesøg."

Det blev Max besynderlig lettet over at høre. Ethel var måske nok snublet over livet, men hun var ikke nogen falden kvinde. På den anden side: Hvis hun faktisk havde været prostitueret, ville hun måske have haft nogen, der passede på hende. Måske ville det have været bedre, hvis hun ikke var forblevet respektabel til det sidste.

“Hvad med ægtemanden?” spurgte han. “Har han et alibi?”

“Han var den første, vi tænkte på,” sagde Edgar. “Det plejer jo at være manden, som min chef altid siger. Men ja, han har et alibi. Han havde vagt den dag.”

“Så han arbejder stadig som brandmand?”

“Ja. Kalder sig Førstebrandmand Williams.”

“Nar,” sagde Max. Han havde aldrig mødt ham, men det forhindrede ham ikke i at nære en intens modvilje mod ham. Også selv om han ikke havde haft anden kontakt med ham end det nedkradsede navn på Ethels julekort.

“Jeg skal tale med ham i morgen,” sagde Edgar. “Og høre, om han kan fortælle mig noget om Ethels sidste tid. Han var ikke ligefrem entusiastisk ved udsigten til et møde.”

“Så måske har han alligevel noget at skjule.”

“Ja, eller måske bryder han sig bare ikke om at tale om sit privatliv. Han virker som den tavse type.”

“Lige præcis den type, der kan finde på at slå folk ihjel.”

De kørte tilbage til Brighton ad Bear Road. Der lå et andet krematorium på vejen – “Ryg og rejs,” sagde Bob Willis altid, når han og Edgar var på de kanter – og de standsede for at lade en rustvogn passere.

Max korsede sig, en gestus, der pludselig gjorde ham til en fremmed i Edgars øjne. Han bemærkede Edgars undrende blik og skar en grimasse. “En katolsk refleks,” sagde han.

“Jeg anede ikke, du troede på Gud.”

“Spørgsmålet er snarere,” sagde Max og satte bilen i gear igen, “om han tror på mig?”

“Det gør han uden tvivl,” sagde Edgar. “Det gør alle.”

Max grinede ad ironien i Edgars tonefald. "Nå ja, vi fik da ret gode anmeldelser for i går aftes i lokalsprøjten."

"Ja, selv *Brighton Evening Argus* tror på dig. Det er ikke så lidt."

"Slet ikke så lidt, nej. Men så du, hvad de skrev om Tony?"

"Jeg læste den ikke." Bob havde vist Edgar anmeldelsen samme morgen, men det havde Edgar af en eller anden grund ikke lyst til at indrømme.

"Mr. Mulholland opfatter tydeligvis sig selv som en mand med clairvoyante evner," citerede Max. "I den forbindelse må man begræde, at han var ude af stand til at forudse publikums reaktioner på Theatre Royal i går aftes."

"Av for den. Tror du, Tony har set anmeldelsen?"

"Ja da. Vi læser alle sammen anmeldelser, også de af os, der påstår, de ikke gør."

Som Edgar huskede det, havde anmelderen lovprist Max for hans "medrivende evner på en scene" og hans "ferme manipulation af publikum". Han var sikker på, at Max selv havde læst anmeldelsen, måske også flere gange.

"Hvad skal du så nu?" spurgte han. "Hvor går turen hen i næste uge?" Han spekulerede på, hvordan det var ikke at have et rigtigt hjem, altid at befinde sig et nyt sted, som om man bare skiftede kulisserne ud med nogle andre. Hvis han skulle være ærlig, lød det faktisk ret tillukkende lige nu.

"Jeg tager ferie et par uger," sagde Max. "I udlandet."

"Ja, det er der jo nogle, der kan lide."

"Tag med," sagde Max i et let tonefald. "Se lidt af verden."

"Det går ikke," sagde Edgar. "Jeg er nødt til at komme videre med sagen. Hvis man skal tro min chef, kan ingen kvinde i Brighton sove trygt, før vi har fået fat i ham her."

"Åh, han kommer ikke til at gøre det igen," sagde Max og gassede

op. Bilen adlød spindende. "Sådan et trick er jo et klimaks. Hvad skulle han finde på som ekstranummer?"

"Det vil jeg helst ikke tænke på," sagde Edgar.

Max satte Edgar af ved politistationen. Efter den friske luft føltes kriminalpolitiets kælderlokaler som en krypt. Bob sad ved Edgars bord og løste krydsogtværs.

"Har du ikke noget bedre at tage dig til?" spurgte Edgar.

"Jeg har frokostpause."

Det kløede i Edgars fingre efter at få fat i krydsogtværser. Det var en af de lette, men Bob havde tilsyneladende svært ved at løse den. Han sad fast ved det første lodrette ord, alvorlig forbrydelse, fire bogstaver.

"Jeg skal en tur til Isle of Wight i morgen," sagde Edgar. "Vil du få nogen til at slå færgetiderne op for mig?"

"Jep," sagde Bob.

Ja, sir, rettede Edgar ham, men uden at sige det højt. Af en eller anden grund var der sjældent nogen, der kaldte ham "sir".

Han kunne se på Bob, at han var nysgerrig efter at vide, hvad Edgar skulle på Isle of Wight. Var det bare en udflugt, eller havde det noget med drabssagen at gøre? Til sidst blev mandens uudtalte spørgsmål for meget for ham.

"Jeg går igen," sagde han. "Trænger til noget frisk luft."

Men du har været ude hele formiddagen, sagde Bobs kropssprog.

Henne ved døren vendte Edgar sig om. "Mord," sagde han.

"Hvabehar?"

"Første lodrette ord. Mord." Så satte han kursen mod trappen.

Edgar gik i rask trav gennem The Lanes. Så kom han i tanker om, at det jo faktisk også var *hans* frokostpause, og gik ind på Lyons Corner House og fik en bolle og en kop te. Der var propfuldt af

mennesker, så han måtte dele bordet med en familie på badeferie samt deres strandudstyr og trættende gadekryds. Børnene plagede forældrene om en tur med Volks Railway, det lille tog, der kørte frem og tilbage ad strandpromenaden. “Men I *lovede* ...” Edgar mindedes ikke, at han nogensinde havde opført sig sådan over for sine egne forældre, om end det uden tvivl måtte være sket. De lejlighedsvis vredesudbrud og trampen op på sit værelse havde Lucy stået for, mens han selv og Jonathan havde været mere stille og holdt deres følelser for sig selv. Nu havde deres familie aldrig været sådan en, hvor man drøftede følelser. Og ferier kunne han heller ikke mindes nogen af, nu han tænkte efter. Der havde været en udflugt til Weston-super-Mare, hvor de boede på en Bed and Breakfast, men hans mor havde været så nervøs over at være “i vejen” (de skulle være ude af værelserne efter morgenmaden og måtte først komme tilbage til spisetid om aftenen), at turen havde føltes underligt fordækt. Så var det sjovere, når de var af sted med onkel Charlie. Han ville aldrig have sagt nej, hvis de tiggede om en tur med toget eller en candyfloss. Edgar smilede undskyldende til familien, trak sit bukseben ud af hundens gab og forlod cafeen.

Han gik tilbage til stationen ad havnefronten. Han havde endnu ikke vænnet sig til det daglige, mirakuløse syn af havet, dets brusende bølger, hvide skumtoppe om vinteren, horisonten, hvor himmel og hav indimellem syntes at smelte sammen. I dag så stranden ligefrem tilløkkende ud, det var ebbe, og der var en tynd stribe sand dernede med små pytter, som børnene legede i, mens de voksne sad i deres liggestole og forsøgte at ignorere blæsten, der indimellem greb fat i en avis og sendte den hvirvlende op i luften som en sindsforvirret måge. Edgar havde været i vandet en enkelt gang, siden han kom til Brighton, et hovedspring fra molen. Det havde været iskoldt, og han var dukket op igen næsten lammet af

kuldechokket og sikker på, at nu fik han hjertestop. Var det sådan, det havde føltes for Jonathan i Dunkirk? Havde kulden overdøvet smerterne? Det håbede han.

Mens han stod og kiggede ud over havet, bemærkede han, at der stod en ung kvinde tæt på. Der var noget ved hende, den ranke ryg, hovedet, der var let på skrå, som han genkendte. Men han nåede at tage et par skridt i den modsatte retning, før det gik op for ham, hvem hun var. Han gik tilbage. "Miss French?"

Hun vendte sig om imod ham. Det var tydeligt, at hun ikke genkendte ham, men hun smilede alligevel. Af en eller anden grund fandt han det utrolig sødt.

"Miss French? Vi mødtes i mandags efter forestillingen. Jeg er Edgar Stephens. Max' ven."

"Åh ja," sagde Ruby French, og smilet blev bredere. "Politimanden."

Det var ikke helt sådan, Edgar havde håbet, hun huskede ham. Den lokale panserbasse, en uendelig kilde til latter. Men han smilede og sagde ja, politimanden.

"Max har fortalt mig, at I var i samme enhed under krigen."

Rødmede hun, da hun nævnte Max, eller var det bare noget, han bildte sig ind?

"Det passer. Det føles som en evighed siden."

"Jeg kan ikke se Max for mig som soldat."

"Han var nøjagtig den samme, som han er i dag."

Folk sagde altid, at scenekunstnere var som kamæleoner, enhver havde sit eget billede af dem, men det, der især slog Edgar, var deres evne til at være den samme, uanset omstændighederne. Om man så sendte Max eller Diablo ud i ørkenen, ind i en jungle eller ud på åbent hav, ville de altid være, nøjagtig som de var.

"Skal De den vej?" spurgte Ruby. "Så kan vi følges."

Edgar blev overrasket over den fryd, der øjeblikkelig vældede op i ham ved tanken om at spadsere side om side med Ruby French. Han skyndte sig at slå til og blev kun en anelse skuffet, da de begyndte at gå, og hun igen vendte tilbage til Max.

“Passer det også, at hans far er lord?”

“Ja,” sagde Edgar. Det var næppe en hemmelighed, tænkte han, det meste af pressen vidste det allerede (‘Hans Nåde Max Mephisto udskifter stateligt hjem med de skrå brædder’).

“Hvad mener hans far om, at Max er ved teatret?”

“Det er han vist ikke så begejstret for,” Edgar havde aldrig mødt Max’ far, men de få gange, Max havde nævnt ham, gav ham en fornemmelse af, at lord Massingham ikke var den store tilhænger af underholdningsbranchen.

“Det er pudsigt,” sagde Ruby og kiggede op på Edgar på en måde, der fik ham til at ønske, at de kunne tale om noget andet end Max. “Max er slet ikke, som jeg havde ventet. Folk ... i branchen ... taler om ham, som om han var sådan et geni udi sortekunster, som om han var grev Dracula. Der går alle de her rygter. Jeg var skrækslagen over at skulle arbejde for ham. Men han er en virkelig rar mand, meget høflig og betænksom.”

Høflig og betænksom. I det mindste lød det ikke, som om hun var forelsket i ham.

“Hvor længe har De været ved teatret?” spurgte han. Den forlegne pause, hun havde holdt, før hun sagde “i branchen”, havde ikke undsluppet hans opmærksomhed.

Ruby lo. “Det er kun min anden ansættelse. Før arbejdede jeg for en tryllekunstner, der kalder sig Den Store Raymondo. Han var ærlig talt ikke så stor, at det gør noget, men jeg har altid været betaget af tryllekunst. Da jeg var yngre, lavede jeg altid korttrick for min mor. Jeg fik sådan et tryllesæt sendt med posten, De ved,

cigaretter, der eksploderer, sammenbundne tørklæder, den slags. Alle syntes sikkert, jeg var en plage.”

Hun sagde det så henkastet og selvsikkert som et menneske, der aldrig er blevet mødt med andet end kærlighed og beundring.

“De vil altså gerne være tryllekunstner.”

“Ja.” Hun stak trodsigt næsen i sky. “De mener sikkert, det ikke kan lade sig gøre for en pige.”

“Nej, jeg ...”

“Der var den her kvinde i Italien i slutningen af forrige århundrede, Eusapia Palladino. Hun var gift med en tryllekunstner, men hun blev også selv berømt. Hun kunne få borde til at svæve og spille på instrumenter uden at røre ved dem.”

“Fantastisk,” sagde Edgar høfligt og tænkte, at aftenerne hjemme hos Eusapia og hendes mand måtte have været ganske spektakulære.

“Men hun optrådte også med alt sådan noget clairvoyant noget. Det vil jeg ikke. Jeg vil koncentrere mig om rent trylleri.”

Rent trylleri. Det lød både uskyldigt og ret uhyggeligt. Edgar forestillede sig Ruby i den verden, Max havde beskrevet for ham: et nyt pensionat hver uge, skiftedag søndag, en endeløs række af garderober og orkesterprøver.

“Det er et hårdt liv at være ved teatret,” sagde han.

“Ja, det siger min mor også,” sagde Ruby. Hun var tavs lidt. Han var et helt hoved højere end hun. Det vakte en beskyttertrang i ham.

De var nået hen til Grand Hotel, hvor Edgar plejede at krydse vejen. Han tøvede, for han havde ikke lyst til, at spadsereturen skulle slutte. Men så sagde hun: “Skal De over vejen her? Så vil jeg fortsætte lidt ligeud.”

“Jamen så farvel,” sagde Edgar og skulle til at sætte fingeren til hatten, da det gik op for ham, at han slet ikke havde hat på. “Og held og lykke med resten af ugens forestillinger.”

“Tak,” sagde Ruby. “Det er ikke let sådan at blive stukket ihjel aften efter aften.”

Der var noget i hendes tonefald, der pludselig gjorde Edgar bange. Han fik lyst til at advare hende mod at vende tilbage til Theatre Royal, sige til hende, at hun ikke skulle træde ind i skabet med de glimtende klinger igen. Men Ruby smilede, så han var nødt til også at smile, lette på den hat, som ikke var der, og sige, at han håbede, de sås igen en dag.

Det var først, da han var nået næsten tilbage til politistationen, at han kom i tanker om, at man aldrig må sige “held og lykke” til en scenekunstner. Det bringer uheld.

KAPITEL 9

Edgar nød færgeoverfarten. Solen skinnede, til gengæld blæste det en del. Han stod på dækket og mærkede de salte skumsprøjt mod huden, som fik ham til at glemme alt andet end den overraskende fryd over at være i live. Dengang Jonathan døde, var han blevet grebet af en følelse af, at det var hans tur næste gang. Selv da han blev sendt op til Skotland, til loppetjansen med Magikerne, havde han været sikker på, at han nok ville miste livet til en vildfaren kugle. Eller en eksploderende høj hat eller en menneskeædende kanin. Det føltes stadig på en måde helt forkert at have overlevet krigen. Hvorfor skulle han have lov at stå her i solen og blæsten, når Jonathan og Charis var døde og begravet? Eller rettere, nogen grav havde de jo ikke, hvilket af en eller anden grund gjorde det hele så meget desto sværere at erkende. Edgar greb hårdt om rælingen og prøvede at tænke på noget andet end fortiden.

Førstebrandmand Williams havde givet ham en adresse i Newport. Edgar blev overrasket over byen. Hans ide om øen var farvet af en skoleudflugt i hans barndom, og det eneste, han huskede, var de sribede klinte, en souvenirbutik og et hus, der engang havde tilhørt dronning Victoria. Han huskede, hvordan han og en masse andre skoledrenge havde strejft rundt i huset med dets højloftede værelser fulde af skinnende ting og sager i glasmontrer og i den tilhørende, velordnede park med et springvand, som Tomkins Minor spontant var hoppet i, fordi han kedede sig så gudsjammerligt.

Stedet føltes, som om det var stivnet engang i attenhundredtallet. Havde digteren Tennyson egentlig ikke også boet på øen? Han så dem for sig, hvordan de alle sammen spankulerede rundt uden mål og med i deres skødefrakker og krinolinekjoler, mens de fandt på digte, de forærede hinanden. Så da Newport viste sig at være meget større, end Edgar havde regnet med, og med en travl hovedgade, fik han næsten et chok. Der stod endda en betjent og dirigerede trafikken i en rundkørsel med en statue af dronning Victoria (hun var her i det mindste stadig).

Michael Williams boede oven over en butik med sytøj. På vej op ad den smalle trappe tænkte Edgar på Ethel, som også havde boet her engang. Han vidste intet om hende, denne kvinde, han først havde mødt, da hun var død. Max havde sagt, at hun var en stjerne. Ville en stjerne have været tilfreds med at bo her på hovedgaden i Newport oven over en butik? Og hvad med den mand, hun havde boet her sammen med?

Michael Williams, en ikke særlig høj mand med kolerisk blussende kinder, sad i stuen og ventede på ham. Stuen var pletfri. Hans kone havde muligvis forladt ham, tænkte Edgar, men han havde da skaffet sig en rengøringskone.

“Det gør mig ondt,” begyndte Edgar. “Det må være vanskeligt for Dem at tale om mrs. Williams.”

Williams trak på skuldrene. “Hun forlod mig jo, gjorde hun ikke?”

Edgar fandt sin notesbog frem. “Må jeg spørge, hvornår hun forlod Dem? Jeg forsøger at få styr på, hvor hun har været, før hun døde.”

“Mrs. Williams,” sagde brandmanden. “Jeg fatter ikke, hun stadig brugte mit efternavn. Når nu hun sagde, der ikke var noget, hun hellere ville, end at glemme alt om mig.”

“Hvornår sagde hun det?”

“For et år siden. Sidste sommer. Dengang *han* dukkede op på øen.”

“Han?”

“Ja, han,” sagde Williams og sendte Edgar et rasende blik, som om Edgar var uvidende med vilje. “Max Mephisto.”

“Siger De, at Max kom her for at besøge Ethel?” Edgar var så rystet, at han uvilkårligt kom til at omtale dem begge ved fornavn, men Williams lod ikke til at bemærke det. Det var tydeligt, at Edgars uvidenhed tirrede ham voldsomt.

“Nej, gu gjorde han da ej. Hvorfor skulle han det? En fyr som ham. Nej, han optrådte på The Pavilion nede på Sandown Pier. Vi tog ned for at se ham. Så dum var jeg. Jeg havde ingen anelse.”

“Anelse om hvad?”

“Om de to. Åh, jeg vidste skam godt, at hun havde været ved teatret. Jeg vidste, at hun havde arbejdet som hans assistent. Det så jeg gennem fingre med. Vi har aldrig haft sådan nogen i familien. Jeg kommer fra en gudfrygtig og respektabel familie. Men Ethel var jo ung. Hun skulle nok lære det, sagde min mor. Hun skulle nok lære, hvordan man er en ordentlig hustru.”

“Og lærte hun så det?”

Williams fnøs. “Hvad tror De selv? Hun anede ikke, hvordan man holdt et pænt hjem. Det måtte jeg selv tage mig af.” Han så sig selvtilfreds om i stuen. “Her er en god del renere, end dengang hun boede her, det kan jeg godt sige Dem. Men hun var en køn lille sag. Hendes barndom var ikke noget at råbe hurra for. Sin mor havde hun aldrig kendt, og faren smed hende ud, da hun var seksten. Jeg tænkte, at jeg ville give hende et ordentligt hjem.” For første gang blev han blød i stemmen.

“Hvordan mødte De Ethel ... mrs. Williams?”

“Jeg var på ferie. Boede et sted lige uden for Brighton. Butlin’s Ocean Hotel. Ethel var korpige der.”

“Så dengang arbejdede hun ikke sammen med Max Mephisto?”

“Det var sommer. Hun skulle arbejde sammen med ham op til jul, men så kom jeg i vejen.” Han lød ligefrem sejrrig. “Jeg friede, og hun sagde ja.”

“Hvor længe havde De været gift, da ... da hun forlod Dem?”

“Ti år.” Han lo bittert. “Ti år. Et forbandet tinbryllup kunne vi fejre, siger min mor. Vi havde ikke haft det let. Der var krigen. Vi blev helt afskåret herude på øen. Jeg blev aldrig indkaldt.” Han kastede et kort blik på Edgar. “Jeg var fritaget på grund af mit arbejde.”

“Det må være hårdt at være brandmand.”

De ord fik tilsyneladende Williams til at sænke skuldrene lidt. “Det må De nok sige. De skulle bare vide, hvad jeg har oplevet. Jeg var i London under Blitzten.”

“Vil det sige, at Ethel var alene herovre?”

“Ja. Min mor behandlede hende altid godt, men jeg tror, Ethel blev lidt ensom. Som sagt var hun ikke den huslige type.”

“Og efter krigen?”

“Vi prøvede at finde hinanden igen. Det var heller ikke nemt. Vi ville gerne have børn. Da Ethel blev gravid, troede jeg virkelig, det lysnede for os. Men så mistede hun barnet.”

“Det kan ikke have været let.”

Williams vendte blikket bort. “Det tog hårdt på Ethel. Det var også derfor, jeg tog hende med til forestillingen nede på molen. Jeg troede, det ville muntre hende op. Så tykhovedet er jeg. Vi var jo afskåret fra fastlandet dengang, så der var aldrig nogen forestillinger på øen, kun de lokale amatører. Da restriktionerne så endelig blev afblæst, begyndte de store navne at komme. Jeg troede, Eth ville

blive glad. Hun havde jo stadig kontakt med ham. Mephisto. Hun skrev julekort til ham hvert år. Skrev også mit navn på, det var jo yndigt, men på den anden side må man jo spørge sig selv, hvorfor ens kone sender julekort til en anden mand?”

Edgar tænkte, det var klogest ikke at svare. I stedet sagde han: “De tog altså ned til Sandown Pier for at se Max Mephisto optræde.”

“Ja.” Williams lænede sig tilbage og lagde armene over kors. Han så endnu mere krigerisk ud end før. “Han var da en dygtig tryllekunstner. Den ros skal han have. Meget dygtig. Han udførte det her trick, hvor pigen går ind i en kasse, det var bare sådan en almindelige papkasse, og så stak han sabler i den.”

Edgar tænkte på Ruby på scenen på Theatre Royal. Han var glad for, at Max havde brugt et rigtigt skab og ikke en papkasse. Han kunne ikke rigtig udholde tanken om, at der ikke var andet mellem Ruby og knivene end pap.

“Men Ethel blev oprørt,” sagde Williams.

“Over at se sablerne gå gennem pappet? Blev hun oprørt over det?”

“Nej.” Igen dette hånlige tonefald. “Hun blev oprørt over at se en anden pige som Mephistos assistent. Hun sagde hele tiden: ‘Det dér var mig engang. Jeg var hans pige.’ Sådan sagde hun faktisk. ‘Jeg var hans pige.’”

Edgar kunne ikke undertrykke en vis medlidenhed med den lille, vrede mand. Han havde forsøgt at muntre sin utilfredse hustru op og havde måttet finde sig i, at hun bare længtes efter manden oppe på scenen. Williams havde elsket hende, tænkte han. Eth, som han kærligt havde kaldt hende lige før. Han tænkte på Ethel, den glamourøse korpige, afskåret fra omverdenen herude på den victorianske ø, som en prinsesse i et fangetårn. Hvordan havde det ikke været for hende at sidde fast her på Isle of Wight hele krigen

uden andre end sin svigermor (der lød en anelse som Edgars egen mor) til at holde sig med selskab? Og så mistede hun endda et barn og dermed måske den sidste chance for at redde ægteskabet. Hvad ville der være sket, hvis hun ikke havde set Max på scenen og var blevet mindet om sit gamle liv? Måske ville hun have fået et andet barn og have fundet sig til rette i sit ægteskab med Williams. Det var umuligt at sige. Men i stedet var Ethel endt i Brighton som offer for en sadistisk morder. Det var også i Brighton, at hun havde mødt sin mand. Hvad var det ved byen, der havde fået hende til at vende tilbage?

“Hun tog af sted dagen efter,” sagde Michael Williams. “Efterlod et brev om, at hun ville tilbage til teatret. Sagde, hun helst ville glemme alt om sit liv her.”

“Hørte De nogensinde fra hende igen?”

“Nej. Ikke før De ringede og sagde, at hun var ... at De havde fundet hende. Jeg gik ud fra, at hun var sammen med ham.”

“Det var hun ikke.”

“Men der var noget mellem dem, var der ikke? Han har jo betalt for hendes gravsten og alt det. Hvorfor skulle han gøre det, hvis han ikke havde dårlig samvittighed?”

Max havde ganske vist dårlig samvittighed, tænkte Edgar. Han vidste godt, at han bar en del af skylden, også selv om han ikke vidste præcis hvorfor. Han vidste, at Ethel var død på grund af hendes forbindelse til ham.

“Max Mephisto er ikke noget dårligt menneske,” sagde Edgar. “Han vidste ikke engang, at Ethel havde forladt Dem. Han blev frygtelig chokeret, da han hørte, at hun var blevet ...”

“At hun var blevet myrdet,” sagde Williams dystert. “Der kan De bare se. Folk som os går jo ikke hen og bliver myrdet.”

“Hvem som helst kan blive myrdet,” sagde Edgar. “Tro mig.”

KAPITEL 10

Edgar tænkte meget på Ethel de følgende dage. Skønt turen til Isle of Wight havde gjort ham klogere på visse punkter, havde den ikke bragt ham videre i efterforskningen. Ethel Townsend havde mødt Michael Williams på Butlin's Ocean Hotel i sommeren 1938. Året efter brød krigen ud, og Williams tog til London for at slukke ildebrande. Ethel var blevet på øen i selskab med sin fromme og kritiske svigermor. Efter krigen havde hun og Williams forsøgt at "begynde forfra". Ethel var blevet gravid, men havde mistet barnet. Williams havde gjort et dødsdømt forsøg på at muntre hende op ved at købe billetter til en forestilling med Max Mephisto på molen. Dagen efter havde Ethel forladt ham. Et år efter var hun dukket op i Brighton i tre dele.

"Hun kontaktede mig aldrig," sagde Max, da Edgar mødte ham til en hurtig drink før fredagens første forestilling. "Jeg gad godt vide hvorfor."

"Vi ved ikke, hvad hun foretog sig, i tiden mellem at hun forlod Williams og reagerede på den annonce. Vi har undersøgt, om hun optrådte nogen steder, men det ser ikke sådan ud."

"Hvor længe havde hun været i Brighton?"

"Ifølge pensionatsværtinden kun et par uger."

"Og I aner ikke, hvor hun var før det?"

Edgar brød sig ikke rigtig om Max' tonefald. "Det er altså sværere, end du tror, at opspore folks gøren og laden. Vi kontaktede

hendes far i Margate, men han sagde, han ikke har set hende i årevis.”

“Det tror jeg gerne. Hun var ikke særlig nært knyttet til ham.”

“Hendes værtinde mente, hun måske havde været oppe nordpå et sted. Og der var jo også den der anmeldelse fra Manchester.”

“Tror du, hun sad blandt publikum den aften? At hun var der for at se mig?”

Edgar studsede over Max' formulering. *For at se mig*. Var det, hvad han troede, det her handlede om? Ethel, der så på Max? Måske troede han, at det var, hvad alle de andre publikummer også gjorde, at de kom for at se ham og ikke nogen af de andre. Han kunne sådan set godt have ret. Ethel havde trods alt forladt sin mand, dagen efter at hun havde set Max Mephisto på scenen. Havde hun tilbragt det følgende år med at følge i hælene på ham rundt i landet? Det var muligt, men Ethel var nu næppe forelsket i Max, tænkte Edgar. For hvis hun var det, hvorfor havde hun så ikke kontaktet ham? I det mindste efter at hun havde forladt sin mand? Nej, sandheden var nok mere kompliceret end som så.

“Anmeldelsen var fra november sidste år,” sagde han. “Hun dukkede op her i Brighton i begyndelsen af juni. Vi ved intet om, hvad hun lavede i den mellemliggende periode.”

Max sukkede og drak ud. “Jeg må af sted. Kommer du til forestillingen i aften? Jeg kan skaffe dig en fribillet.”

Edgar rystede på hovedet. “Jeg er for træt. Jeg skal hjem.”

På hjemvejen spekulerede Edgar over, hvorfor han egentlig havde sagt nej. Han var ikke sikker. Han vidste kun, at de sidste dages begivenheder havde givet ham en vis afsmag for teatret. Det havde lokket Ethel i døden, så meget var sikkert og vist. Desuden irriterede det ham, uden at han helt forstod hvorfor, at Max havde tænkt sig at stikke af til Frankrig om et par dage. Det kunne han

selvfølgelig gøre, som han ville, men Edgar syntes stadig, det var underlig følelseskoldt, når nu sagerne stod, som de gjorde. Max havde ganske vist betalt for gravstenen og stået ved graven i samfulde ti minutter med et trist udtryk, men så var han alligevel hurtigt videre, som om alt var ved det gamle. En ny uge, en ny by. I tiden med Magikerne havde Edgar ofte tænkt, at teaterfolket var nogle af de mest hårdhjertede mennesker, han nogensinde havde haft med at gøre, og det var det, han fik bekræftet nu. Ethel var død, men forestillingerne fortsatte. Edgar havde en ubehagelig forudelse om, at den eneste, der nogensinde ville besøge graven på kirkegården oven over byen, ville være kriminalkommissær Edgar Stephens, den lokale panserbasse.

Hvad Tony angik, så regnede han ikke med, at han nogensinde ville høre fra ham igen. Han og Max havde hjulpet ham hjem til hans pensionat mandag aften, og Max havde siden fortalt Edgar (i et ganske skadefro tonefald), at tømmermændene dagen efter ikke havde pyntet på Tonys optræden. Edgar spekulerede på, om Tony mon havde fortrudt sit comeback til de skrå brædder. Eller ville han tværtimod sætte næsen op efter et gennembrud i Amerika og i fjernsynet, den ultimative tryllekasse? Edgar anede det ikke. Men han var ret sikker på, at Tony næppe ville holde kontakten med ham. Måske med Max – han var trods alt stadig en, hvis mening Tony tillagde en del vægt, og som han desuden gerne ville overgå. Men Edgar var et nul i Tonys øjne, ikke andet end en provinsstrisser. Måske ville han dukke op i en fremtidig Tony Mulholland-monolog som en gennemført torsk, der ikke kunne andet end at stå og vippe på tærne og sige “jamen dog, jamen dog”.

Derfor blev han også temmelig overrasket, da han mødte på arbejde lørdag morgen, og Bob gav ham besked om, at Tony Mulholland havde været forbi. “Han beder om en samtale med Dem på

sit pensionat i dag klokken kvart over et,” sagde Bob i det monotone tonefald, han benyttede til officielle meddelelser. “Han sagde, han ønsker at tale med Dem om Magikerne.” Så faldt han tilbage i sit normale stemmeleje. “Hvem er Magikerne?”

Edgar studsede over det præcise klokkeslæt. Han vidste fra Max, at scenekunstnere altid er meget præcise med tiden, når de skal på scenen, men aldrig, når de har fri. Klokken kvart over et var sådan et tidspunkt, en forretningsmand ville vælge, nogen, der følte sig tilstrækkelig vigtig til at opdele deres timer i kvarterer. Han bestemte sig for at komme for sent. Kun en anelse, men nok til at lade Tony vente.

Max spiste lørdagsfrokost med Ruby. De havde allerede fået den vane at spise på en ny restaurant hver dag, steder, som Max udvalgte, ud fra hvad han mente, hun ville sætte pris på. Gerne et stykke vej fra turiststrøgene – eller de strøg, en respektabel sekretær ville frekventere. De havde spist minestrone på en italiensk kælderrestaurant, sauerkraut og knödel hjemme hos Franz og muslinger købt i en bod på West Pier. Men i dag, deres sidste dag sammen, var der kun én ting, Ruby ville. Fish and chips på Palace Pier. Så der sad de nu i hver sin liggestol, Ruby i sin pæne grønne spadseredragt og Max i sit bedste sommerjakkesæt, som han gjorde sit yderste for at holde fri af fedtpletter. Mågerne sad håbefulde på gelænderet foran dem, men Ruby fik de ikke noget ud af. Hun spiste det hele selv, hver evig eneste pomfrit, idet hun stak dem omhyggeligt ind mellem sine lyserøde læber én for én og endda fugtede en finger for at samle de sidste krummer op fra indpakningen, gårsdagens udgave af den lokale sprøjte. Da Max smed et stykke fisk til mågerne, sagde hun: “Ej. Det kunne De da have givet til mig.”

“Sulter De da, miss French?”

Hun smilede og foldede avispapiret sammen til en perfekt firkant. "Jeg må jo holde mig i form, ved De nok," sagde hun. "Det er hårdt arbejde sådan at blive stukket i aften efter aften."

Max svarede ikke. Han kiggede hen ad kysten i retning af Newhaven og Seaford. Om et par dage ville han befinde sig på en færge med kurs mod Frankrig og med en hale af måger efter sig. Og han havde en fornemmelse af, at han ikke ville bryde sig om at komme hjem igen nogensinde.

Han kiggede igen på Ruby. Vinden havde blæst hatten af hendes hoved, og hun havde ikke taget den på igen. Solen skinnede. Havet havde små, hvide krapbølger.

"Hvad vil De gøre nu?" spurgte han.

Hun smilede. Hendes ene fortand manglede et lille hjørne. "Prøve at finde en anden at være assistent for. Jeg kan ikke forestille mig at vende tilbage til skrivemaskinen og tekedlen."

"Hvad siger Deres forældre til det?" Max havde endnu ikke mødt disse mytologiske væsner. De boede i Hove, men Ruby var flyttet hjemmefra. Hun delte en lejlighed med en anden pige. Hende havde Max heller ikke mødt. Hun trak på skuldrene. "Jeg er over atten."

Ethel var tredive, tænkte han, men det havde ikke forhindret hende i at blive myrdet.

"Jeg skal nok prøve at hjælpe Dem," sagde han. "Men De må love mig én ting. Lov mig, at De aldrig vil reagere på en annonce i *Variety*."

Hun lo, mens vinden tog i hendes mørke hår. Han kunne se på hende, at hun ikke rigtig hørte efter.

"Lov mig det," sagde han igen, og denne gang kiggede hun overrasket på ham.

"Okay," sagde hun. "Hvis det betyder så meget for Dem."

Da Edgar endelig forlod politistationen, var han sent på den. Klokken var næsten halv to. Han tog den mest direkte vej langs havnefronten, men fortrød det hurtigt, fordi der var så mange mennesker. Det var lørdag midt på dagen i august, og hele verden var tilsyneladende kommet til Brighton for at drive rundt langs vandet uden mål og med. Edgar måtte sno sig ind og ud mellem dem. Han misundte dem, kunne han mærke. De anede intet om hverken mord eller lemlæstelse, alle disse smilende, glade mennesker, familier med isvafler, kærestepar, der lod sig fotografere, en tosse, der uddelte pamfletter om verdens snarlige ende. På vej gennem menneskemylderet følte Edgar sig gradvis mere og mere overbevist om, at tossen havde ret i sin dommedagsprofeti: "Verden går under i 1951. Det er SANDHEDEN." Men hvorfor han lige havde udnævnt 1951 til at være året og ikke det runde tal 1950, forstod Edgar ikke. Det føltes underligt præcis, ligesom Tonys præcise mødetidspunkt. Da han drejede om hjørnet ved Hotel Albion, løb han ind i endnu en menneskemængde ved rundkørslen ved akvariet. Betjentene, der dirigerede trafikken, havde hvide hjelme på – et sikkert tegn på, at det var sommer – og de havde store problemer med at gøre plads til biltrafikken. En bus med åben overetage var strandet midt i menneskehavet. Pludselig så Edgar to leende mennesker krydse vejen i løb hånd i hånd. De stak tydeligt ud fra mængden. Manden var klædt i et flødefarvet jakkesæt, som så lettere og smartere ud end alle andre jakkesæt på promenaden, og kvindens grønne nederdel flagrede om benene på hende. Det var Max og Ruby. Edgar fulgte dem med øjnene, indtil de forsvandt under en portbue med påskriften VELKOMMEN TIL PALACE PIER.

Et øjeblik glemte han alt om aftalen med Tony og stod bare og kiggede efter dem. Ruby og Max. De arbejdede sammen, så der var ingen grund til, at de ikke også skulle nyde en fridag i solen

sammen. Han tænkte på sin egen spadseretur med Ruby, hvor hun havde fortalt om en kvindelig tryllekunstner, der kunne få borde til at svæve. Hvor langt ville Ruby gå for at hjælpe sin egen karriere på vej? Høflig og betænksom. Det var de ord, hun havde brugt til at beskrive Max. Men han havde sandelig set en del mere imødekommende ud lige før end bare "høflig", sådan som han havde smilet til hende. Edgar kom i tanker om, hvad Max havde sagt den aften, de var ude med Tony: *Hun skal ikke blive. Det er kun for denne uge*. Ligesom Ethel, ligesom alle de andre piger. Edgar stod stille så længe, at tossen fik lejlighed til at gå op til ham og stikke ham en pamflet i hånden. Verden går UNDER. Vi skal alle DØ.

Edgar huskede godt Tonys pensionat fra mandag aften. Det lå i en række af gamle fiskerhuse, der strakte sig opad fra The Steine. Det kunne godt være, at Tony havde store planer om at nå til tops, men efter hans logi at dømme var han tydeligvis stadig nederst på stigen. Døren blev åbnet af en pige, som ikke kunne være meget over fjorten. Hun fortalte Edgar, at mr. Mulhollands værelse lå ovenpå. "Tredje dør på venstre hånd. Men jeg tror ikke, han er hjemme. Jeg har ikke set ham hele dagen."

Hun havde dog ingen indvendinger mod, at Edgar gik derop og kiggede efter. Han åbnede døren, som var ulåst. Værelset var lille med en enkeltseng, et skrivebord og et stort klædeskab. Det ville have lignet ethvert andet skab, hvis det ikke var for den store klinge, der var jaget ind gennem træværket.

Edgar og pigen stod i døren og så blodet pible ud under skabslågen og løbe hen ad de ujævne gulvbrædder, indtil det blev til en hel lille sø for fødderne af dem.

Pressekopi

ANDEN DEL

VILDLEDNING

Pressekopi

PresseKopi

KAPITEL 11

“For pokker, jeg forstår det ikke. Hvorfor skulle nogen slå en komiker ihjel?”

“Jeg forstår det heller ikke, sir.”

Frank Hodges skulede vredt til Edgar, som om det alt sammen var hans skyld, men det forhindrede ikke Edgar i at have ondt af sin chef. Hodges var en simpel mand: indbrud, slagsmål på danserestauranter, endda et uoverlagt manddrab i ny og næ (en skudepisode, for eksempel, eller et røveri, der løb af sporet), alt det kunne han klare. Men disse mord – disse omstændeligt iscenesatte *tricks* – det var for meget for ham. Blikket var ikke bare vredt, det var også nærmest bedende nu, og han havde tygget så frustreret på sit overskæg, at det var helt vådt at se på.

Edgar kiggede væk fra sin chefs skægvekst og sagde: “I det mindste har vi et par spor. Mr. Mulholland havde været forbi stationen med besked om, at han gerne ville tale med mig om Magikerne. Jeg tror, vi skal undersøge, om mordet på ham måske hænger sammen med pigen i kasserne. Altså om Magikerne binder dem sammen.”

“Magikerne. Var det ikke den der forbandet fjolledede enhed under krigen, De har fortalt mig om? Den med Max et-eller-andet?”

“Max Mephisto. Jo. Han er på plakaten på Theatre Royal denne uge. Det var Tony Mulholland også.”

Hodges spilede øjnene op. "Jamen så har vi jo en hovedmistænkt. Har De ikke også sagt, at han har forbindelse til pigen?"

"Jo. Hun var hans assistent engang. Men Max har et alibi i dag."

Edgar havde lagt en besked til Max på The Old Ship. Da Max ringede ham op, fortalte han ham om Tony. Han havde ikke prøvet at skjule nogen af de grusomme detaljer, men forklaret ham kendsgerningerne, som de nu var. Max var en hærdet mand; han kunne tage det.

"Du godeste. Stakkels Tony. Sikken måde at dø på."

"Ja. Vil du sige det til teatret? De vil nok gerne vide det."

"Ja. Ja, det skal jeg nok."

"Tak. Max?"

"Ja?"

"Hvor var du ved middagstid i dag?"

Max havde leet. "Nå, så jeg er åbenbart den hovedmistænkte? Jeg var sammen med Ruby hele formiddagen. Vi øvede fra omkring klokken ti til tolv, og så smuttede vi ned på molen for at få noget at spise."

Jeg så jer, havde Edgar haft lyst til at sige. Jeg så jer komme gående sammen, som om I var i den syvende himmel. Mindet gav ham stadig et stik af bitter jalousi.

"Det alibi skal granskes," sagde Hodges nu. "De der teatertyper holder altid sammen."

Det gør de ganske rigtigt, tænkte Edgar og huskede tilbage til alle de gange oppe i Inverness, hvor han havde følt sig udenfor: jargonen, de indforståede vittigheder, alle bemærkningerne om "husker du den-og-den". Men der kunne udmærket gemme sig had og modvilje bag den nostalgiske snak. Tony havde ganske vist ikke været nogen særlig sympatisk mand, men hvem havde hadet ham nok til at slå ham ihjel på så grusom vis?

“Har Carter kigget på liget?”

“Ja. Jeg kommer lige fra lighuset.”

Klokken var kun lidt over tre om eftermiddagen, men Edgar havde det allerede, som om Tony havde været død i flere år. Ligfundet, pensionatsværtindens datters skrig, den hektiske opringning til Bob, ventetiden, indtil bedemanden kom, flere opringninger, den frygtelige tavshed i telefonen, da han fortalte det til Tonys mor (“Er De der stadig, mrs. Mulholland?”), de indre glimt af Tonys døde øjne, der stadig lyste af chok, skræk og anklage. Det havde alt sammen føltes som en evighed, men der var knap nok gået et par timer. Og om endnu et par timer ville Max stå på scenen igen. *The show must go on*, havde han sagt med kun et anstrøg af ironi.

“Hvad med pigen? Pensionatsværtindens datter?” sagde Hodges.
“Hun må have set noget.”

Men pigen, der var så uheldig at være døbt Desdemona, havde vist sig som et ringe vidne. “Hun har forklaret, at hun sad og hørte radio og ikke bemærkede noget. Men hun har indrømmet, at yderdøren var ulåst. Hvem som helst kan være gået ind og op til værelset. Der stod to kopper på natbordet. Hvem det end var, så har Tony budt vedkommende på te.”

“Så må det jo have været en, han kendte.”

“Muligvis.” Tony havde ikke været bange for sin gæst, i hvert fald ikke til at begynde med. Hvornår var han blevet bange? Da hans morder rejste sig op? Da han trak den lange klinge frem?

“Har De sendt kopperne på laboratoriet? Pigen i kasserne var blevet bedøvet, ikke sandt?”

“Jo. Mit gæt er, at de finder nøjagtig samme stof i en af kopperne. Tony var stærk. Det ville have været svært at overmande ham uden at bedøve ham først.”

“Hvad med sablen?”

“Fuld af krummelurer. Ligner en antikvitet. Jeg sender mine mænd rundt til antikvitsbutikkerne på mandag.”

“Det er Brighton, det her. Der ligger fandme en antikvitsbutik på hvert gadehjørne.”

Hodges var fra London. I hans øjne var hovedstaden måske nok en syndens hule, men stadig langt at foretrække frem for denne depraverede og lurvede badeby med dens skuespillere og udlændinge og mænd med duftvand.

“Jeg går i gang så snart som muligt,” sagde Edgar. “Ærgerligt, at det er søndag i morgen.”

“Har De talt med Mulhollands forældre?” spurgte Hodges.

“Ja. De er på vej.”

Det var en samtale, han ikke glædede sig til.

Max opsøgte Roy Coulter, teaterdirektøren, på hans kontor. Roy var i smoking, klar til aftenens forestilling. Eddie Bowen, scenemesteren, var også til stede og klædt i et mere praktisk sæt overalls. Det var en af teaterverdenens uskrevne regler, at kun teaterdirektøren havde lov at tage butterfly på.

“Vi meddeler det til publikum som det første, når tæppet går,” sagde Coulter. “Mulhollands nummer er lige efter pausen, ikke sandt?”

“Jo,” sagde Max. “Lige før Geronimo.”

“Nå ja, nu husker jeg det,” sagde Coulter. “Han ville gerne være den sidste før pausen, men den gik ikke med mig. Jeg har i forvejen ikke den store fidus til komikere, og jeg fik jo ret. Et pokkers dårligt nummer, hvis I spørger mig.”

Coulter stirrede dystert på programmet i sin hånd. Selv når han var i godt humør, var han noget af en mørkemand, og det grusomme drab på en af hans optrædende havde ikke ligefrem

højnet humøret. På den anden side virkede han ikke mere deprimeret end normalt.

“Vi får et problem med tiden,” sagde han. “Kan du udvide dit nummer med et par minutter, Max?”

“Det kan jeg vel.”

“Jeg vil ikke spørge Geronimo. Han bruger i forvejen halvdelen af tiden på at samle de kegler op, han taber undervejs. Jeg får pigerne til at danse et nummer mere.”

Max, som jo havde set korpigerne i aktion, mente ikke, at et nummer mere fra deres side nødvendigvis ville sætte salen i bedre humør. Men hvad Geronimo angik, havde Coulter ret. Når de nåede til den anden af aftenens to forestillinger, regnede det altid med kegler ned over de uheldige musikere i orkestergraven.

“Hvem meddeler det?” spurgte han.

“Det skal jeg nok,” sagde Coulter. “Jeg tror ikke, nogen vil forlange pengene tilbage. Mulholland var ikke rigtig noget trækplaster. Jeg er glad for, det ikke var dig.”

“Tak,” sagde Max høfligt.

Nu blandede Eddie Bowen sig for første gang. “Det er nu mærkeligt, er det ikke? Altså, Mulholland kunne godt være lidt af en nar, men hvorfor skulle nogen dog slå ham ihjel? Sagde du, han blev stukket ned?”

“Ja,” sagde Max. Edgar havde bedt ham ikke sige noget til nogen om sablen og skabet, og han holdt gladelig mund. Der var trods alt kun en time til, at han selv skulle stå på scenen og udføre netop den tryllekunst.

“Måske var det noget med en pige,” sagde Coulter. “Eller en jaloux ægtemand. Han var jo ganske dameglad, den gode Mulholland.”

“Hvis det er en jaloux ægtemand,” sagde Eddie og kiggede på Max, “så gør du nok klogt i at kigge dig over skulderen.”

“Hvad med din lille assistent?” spurgte Coulter. “Hvordan håndterer hun det her?”

Max brød sig ikke om Coulters tankegang.

“Jeg har ikke sagt noget til Ruby endnu,” svarede han.

Tonys forældre var overraskende små og sky. Edgar viste dem ind i lighuset, og så stod de der med hinanden i hånden. Tony så en hel del bedre ud med lukkede øjne, og desuden havde bedemanden dækket ham til med et klæde, så man ikke kunne se stiksårene. Klædet var lilla. Edgar tænkte, det nok var for at camouflere eventuelle blodpletter, men det gav også Tony et uventet ædelt udtryk, som om han var en romersk kejser på lit de parade.

“Det er ham,” hviskede mrs. Mulholland. “Det er Anthony.”

Edgars hals snørede sig sammen. Tony – kække, selvsikre, amerikalskende Tony – ville aldrig selv have kaldt sig andet end netop Tony, men for hans mor ville han altid være Anthony.

“Vil De gerne være alene sammen med ham lidt?” spurgte han.

Mr. og mrs. Mulholland kiggede forskrækket på ham. “Nej tak,” sagde Tonys far, som om Edgar havde budt ham på te. Men idet Edgar viste dem ud igen, vendte mrs. Mulholland sig pludselig om og gik tilbage til båren, hvor hendes døde søn lå. “Farvel, Anthony.” Hun kyssede ham ganske let på panden. Hendes mand blev stående i døren og løftede blot hånden som en slags afsked. Edgar fulgte dem ud.

På sit kontor bød han dem på noget at drikke og prøvede at skabe så afslappet en stemning som muligt. Han forklarede, at han kendte Tony fra deres tid sammen under krigen, og at han ville gøre sit yderste for at stille forbryderen til ansvar. Indtil da havde han kun nogle få spørgsmål.

“Anthony havde en meget vigtig stilling under krigen,” sagde

mrs. Mulholland. "Han var i den hemmelige efterretningstjeneste."

"Ja, det ved jeg," sagde Edgar og tænkte, ligesom han havde tænkt dengang, at Magikerne nok var den mindst hemmelige mission, han nogensinde havde oplevet. Alle kendte dem i Inverness. Tony havde skaffet sig gratis drinks – og det, der var værre – ved at underholde de lokale om, at han var en del af en elitestyrke.

"Hvornår så De sidst Tony?" spurgte Edgar.

"Lige før han tog til Brighton," sagde mr. Mulholland. "Men der kunne godt gå lang tid imellem. Vi havde ikke rigtig set ham, siden han kom hjem fra Amerika, men så dukkede han op en lørdag i det her smarte jakkesæt og med en æske chokolade til mutter og sagde, at han stod øverst på plakaten i Brighton."

Edgar ville ønske, Max havde kunnet høre det. "Har I været her og se forestillingen?" spurgte han.

"Nej," sagde Tonys mor. "Variete er ikke lige os."

"De må undskylde, men jeg er nødt til at spørge," sagde Edgar. "Ved De, om Tony havde nogen fjender? Kender De til nogen, der måske kan have truet ham?"

"Nej," sagde mrs. Mulholland og duppede øjnene med sit lommetørklæde. "Altså, folk slog sig tit på Anthonys facon, men vi forventede da ikke, at nogen ligefrem ville ..."

Hendes mand kom hende til hjælp. "Vi forventede ikke ligefrem, at nogen ville slå ham ihjel," sagde han. "Det gør man jo ikke. Vel?"

Ruby tog nyheden med ro. Max fortalte hende det, så snart hun var ankommet til teatret. Hun var på vej hen til den garderobe, hun delte med korpigerne. Max standsede hende på trappen ud for en gigantisk model af Dick Whittingtons kat, som havde stået på teatrets tag i *panto*-sæsonen.

“Lad være med at sige for meget til de andre,” bad han. “De skal nok få at vide, at Tony er død, men de behøver ikke at vide hvordan.”

“De har heller ikke fortalt mig hvordan.”

“Det vil De slet ikke vide, tro mig.”

Ruth så på ham med store, brune øjne. Max havde ikke fortalt hende om Ethel, men han var sikker på, at hun havde læst om det grusomme kuffertmord her i Brighton, som det blev kaldt. Måske vidste hun endda, at det var Ethel, som engang havde arbejdet for Max. Der var altid fart på rygtemøllen på teatergarderoberne, og en af korpigerne havde uden tvivl allerede fortalt hende alt om Max’ fortid. Men detaljerne i det blodige drab på Tony kunne han umuligt fortælle hende nu, lige før de skulle ind på scenen og udføre netop den tryllekunst.

“Hvor ved De det fra?” spurgte hun.

“Fra Edgar. Det var ham, der fandt liget.”

“Edgar? Nå ja, politimanden. Stakkels ham.”

“Ja,” sagde Max. “Stakkels ham.”

“Og stakkels Tony, selvfølgelig.”

Max havde forsøgt at holde Ruby og Tony på afstand af hinanden. Han var ikke helt sikker på hvorfor. Ruby virkede ikke specielt interesseret i de andre optrædende, om end hun hyggede sig med korpigerne. Måske skyldtes det Tonys ansigtsudtryk, dengang han erklærede, at Ruby var “laber”. Tony var temmelig berygtet før i tiden, og Max var klar over, at intet ville gøre ham mere end at forføre Max’ lille assistent lige for næsen af ham. Han ville tro, selvfølgelig fejlagtigt, at han havde haft held med noget, Max ikke havde kunnet. Men det var ikke kun det. Det var også tanken om Tony, der med sit rutinerede, sjofle grin bøjede sig ned over Rubys hånd og roste hende for hendes optræden ... Nej. Det ville han ikke kunne holde ud. Og derfor havde han

aldrig præsenteret Ruby for sin gamle kollega. De havde mødtes en enkelt gang, hvor Ruby havde forholdt sig venlig, men fjern, trods Tonys sleske fraser. Hun så da heller ikke særlig ulykkelig ud lige nu, om end hun havde lagt ansigtet i passende alvors-tunge folder. Hun var ung, og når man er ung, er der intet, der for alvor kan gå én på.

“Nå, men tænk nu ikke for meget på det i aften,” sagde Max. “Det er vores sidste forestilling. Lad os sørge for, at den bliver god.” Han opdagede, at han stod og klappede katten på hovedet.

“Ja,” sagde Ruby. “Det er vores sidste aften sammen.”

Han ville ønske, hun havde formuleret sig en smule anderledes.

Edgar sørgede for, at Tonys forældre blev kørt tilbage til det nordlige London af en betjent. De stod og ventede ved politistationens bagindgang og så på taxierne, der snoede sig ud og ind ad de smalle gader. Edgar havde tilbudt at køre dem hen til Tonys pensionat, men de havde igen set forskrækket på ham og sagt nej. Det var en lettelse. Edgar var ikke sikker på, at han ville kunne udholde gensynet med det splintrede klædeskab. Da han fortalte mr. og mrs. Mulholland, hvordan deres søn døde, havde de reageret med lamslået tavshed. Også det havde været en lettelse. “Vi tror, hans drabsmand bedøvede ham først,” havde Edgar sagt. “Så han led ikke.” Han havde lovet at sende dem Tonys ejendele.

Det var stadig lyst, men luften var kølig. Mrs. Mulholland trak silketørklædet tættere om halsen. Det skreg til himlen med sine malplacerede muntre røde og lyserøde farver. Edgar spekulerede på, om det mon havde været en gave fra Tony.

Han ville ønske, bilen ville komme. Han kunne ikke finde på mere at sige til det stakkels ægtepar, og selv stod de også og så ud, som om de aldrig ville ytre et ord mere overhovedet. Men netop

som politibilen kom rundt om hjørnet, sagde mr. Mulholland: "Var De og Anthony venner, kriminalkommissær Stephens?"

Edgar ville aldrig selv have betegnet Tony som sin ven, heller ikke dengang i Inverness. Tony havde altid set ned på ham og havde benyttet enhver lejlighed til at drille ham og håne ham for hans militære karriere, hans respektabilitet, hans såkaldte kløgt. Tony havde altid kun set op til Max, og Max var derfor også den, han altid forsøgte at overgå. Edgar tænkte på, hvad Tony havde sagt til Max den aften på den franske restaurant: *Jeg er komiker nu, og Edgar er i politiet. Men du er stadig tryllekunstner.* Han huskede nøjagtig, hvordan Tony havde set ud i ansigtet, da han sagde det. En slags beregnende ondsind.

"Ja," sagde han nu til Tonys far. "Vi var venner, Tony og jeg."

"Jamen så vil vi være taknemmelig, hvis De vil komme til begravelsen," sagde mr. Mulholland. "Det ville ligesom være forkert, hvis det bare var os to."

Ruby sendte et strålende smil op mod galleriet, før hun forsvandt ind i skabet. Franz gav tegn til janitsharen, som straks satte gang i en trommehvirvel. Max løftede den lange klinge. Den glimtede svagt i projektørlyset. Én forestilling mere, tænkte han, og så kan jeg stikke af i et par uger. Fjorten dage, hvor jeg kan drikke Pernod og spise på restauranter med havudsigt og tale med franske piger med underfundige, mørke øjne. Han kiggede ud over publikum og spekulerede på, hvordan de ville reagere, hvis han simpelthen smed sablen fra sig og gik.

Trommehvirvlen steg og steg i styrke.

Max stødte sablen hårdt ind gennem skabet.

KAPITEL 12

Max og Edgar mødtes søndag morgen på en cafe i nærheden af akvariet. Edgar lignede noget, der var løgn, tænkte Max. Han så altid en smule forpjusket ud, men her til morgen så han ud, som om han nærmest var ved at gå i opløsning: ubarberet, intet slips, lyst hår, der strittede lige op i vejret. Max betragtede ham med en blanding af morskab og modvilje. Han havde heller ikke selv sovet særlig godt – indre billeder af skabet med sablen i blev ved med at køre rundt i tankerne som et af de der dioramaer, de viste ude på molen – men han kunne dog bryste sig af en perfekt frisure.

“Du ligner, jeg ved ikke hvad,” sagde han.

“Tak,” sagde Edgar. Han bestilte en kop kaffe og, som en eftertanke, en sandwich med bacon. “Sådan har jeg det også.”

“Det har været en hård uge.”

“Ja.” Edgar drak en tår af sin kaffe og krympede sig. “Jeg mødtes med Tonys forældre i går.”

“På en eller anden måde er det svært at se for sig, at Tony overhovedet havde forældre.”

“De var vældig søde. Og kede af det. Et pænt, ældre ægtepar. Hans mor kaldte ham Anthony. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvordan han var som barn. Altså, måske var han en god dreng.”

“Jeg tvivler.”

“Jeg mener bare, at der er jo ingen, der går og regner med, at

deres lille dreng en dag skal blive slået ihjel af en eller anden galning med en sabel.”

“Er det, hvad du tror? At det var en galning?”

“Nej.” Edgar løftede blikket, og pludselig syntes Max, at Edgar så rent ud sagt frygtindgydende ud. “Nej, jeg tror ikke, det var en tilfældig galning. Jeg tror, det har noget med Magikerne at gøre.”

Der var ikke andre mennesker på cafeen, men Max så sig alligevel omkring for at sikre sig, at ingen smuglyttede. Ejeren stod bag disken og rensede tænder med en tandstik, og på sålbænken uden for ruden stod en fed måge.

“Tony havde lagt en besked til mig på stationen i går,” fortsatte Edgar. “Han bad mig komme hen på hans pensionat klokken kvart over et. Da jeg ankom ...”

Max så til, mens tjeneren placerede en fedtet sandwich foran Edgar. Den dryppede af tomatsovs. “Må jeg få en kop kaffe mere? Sort, tak,” bad han med svag stemme.

Edgar tog en bid. Han så ud til at være fordybet i tanker.

“Sagde Tony noget om, hvad han ville tale med dig om?” spurgte Max.

“Han sagde, det var noget med Magikerne. Det var ikke mig, han talte med på stationen. Det var Willis, min underordnede.”

“Og du er sikker på, at det var Tony?” Max sagde det halvt i sjov, men Edgar tog spørgsmålet alvorligt.

“Det lød som ham. En mand i trediverne med mørkt hår og lidt for smart jakkesæt. Han sagde noget sjofelt til en af vores kvindelige betjente.”

“Det lyder som ham.”

“Men hvad ville han tale om? Og hvorfor lige klokken kvart over et? Det virker som sådan et underligt præcist tidspunkt. Jeg kan ikke få det ud af hovedet.” Edgar strøg sig gennem håret, så

det strittede endnu mere. Max ville ønske, han ikke havde gjort det.

“Og hvorfor gik han ikke bare ind til dig?” spurgte Max. “Hvorfor lave en aftale?”

“Jeg ved det ikke,” sagde Edgar. “Måske ville han gøre det til noget særligt. Du ved jo, hvordan han var.”

Max nikkede. Han forstod godt, hvad Edgar mente. Scenen skulle sættes, rekvisitterne stå klar. Men hvem var det, der havde orkestreret netop denne tryllekunst?

“Hvornår ankom du hjemme hos ham?”

“Jeg var forsinket. Måske halv to.”

“Men nogen var kommet dig i forkøbet.”

“Ja.”

Max kiggede ud ad vinduet. Mågen var fløjet sin vej, så han havde frit udsyn til det mørkegrå hav. Skyerne ude i horisonten var sorte. Ved denne tid i morgen er jeg i Frankrig, tænkte han.

“Var der nogen, der så Tonys gæst?” spurgte han. “Hvad med pensionatsværtinden?”

“Hun var ikke hjemme. Hun havde overladt tøjlerne til sin datter, som sagde, hun ikke havde set nogen. Hun er ikke ligefrem den skarpeste kniv i skuffen, dog.”

I hvert fald ikke lige så skarp som den, der havde gennemboret klædeskabet, tænkte Max. Han tænkte på, hvordan det havde føltes at skære æblet over på scenen, Rubys let forskrækkede udtryk, publikums gisp.

“Der var ingen tegn på slagsmål,” sagde Edgar. “Sengetøjet var krøllet, som om nogen havde siddet på sengen, der var trukket en stol hen, og der stod to kopper te på natbordet.”

“Som om drabsmanden var en, han kendte?”

“Ja. Eller i hvert fald en, han ikke var bange for. Ikke før det var for sent.”

“Andre spor? I bøgerne smider skurken altid om sig med spor.”

Edgar smilede, og Max huskede, at Edgar altid havde været glad for kriminalromaner. Måske var det derfor, han i sin tid havde truffet det fjollede valg at gå ind i politiet.

“Der er jo sablen,” sagde Edgar. “Den er ret speciel. Jeg får mine folk til at spørge sig for i antikvitetsbutikkerne i morgen.” Han så på Max. “Hvor du vil være på vej til Frankrig.”

“Ja,” sagde Max. “Jeg må sige, at Frankrig ser mere tillokkende ud for hvert minut.”

“Hvornår kommer du tilbage?”

“Om et par uger. Jeg har et engagement i Hastings i den første uge af september.”

“Hvad med Ruby? Har hun fået et andet job?”

Max havde taget afsked med Ruby efter den sidste forestilling den foregående aften. Det havde været akavet. Han havde ikke på noget tidspunkt i ugens løb fået lov af Ruby til at følge hende hjem til hendes lejlighed. Hun sagde, det var, fordi hendes slof gik tidligt i seng, og hun ville ikke risikere at vække hende, men Max mente selv, hun nok bare ikke ville have, at han vidste, hvor hun boede. Altså havde de sagt farvel under Theatre Royals søjler.

“Jeg håber, vi ses igen en dag,” havde han sagt.

Ruby havde smilet. Hendes hemmelighedsfulde lille smil, som hun straks undertrykte. “Måske.”

“Farvel, miss French.” Han havde haft lyst til at kysse hende, men havde nøjedes med at kysse hende på hånden. Han vidste ikke rigtig hvorfor. Det lignede ham ikke, men der var noget over Ruby, der fik ham til at opgive sine sædvanlige tilnærmelser. Måske var det bare, fordi hun var så ung.

“Farvel, Max,” havde hun sagt. Så var han gået. Han havde ikke vendt sig om, men det havde været tæt på.

“Jeg ved ikke, hvad hun skal nu,” sagde han til Edgar.

“Jeg spekulerer på, om vi mon skal holde øje med hende, i betragtning af hvad der skete med Ethel. Har du hendes adresse?”

Max løftede brat blikket, men Edgar udstrålede intet andet end velment, professionel omsorg.

“Nej, det har jeg ikke,” sagde han.

Edgar skubbede tallerkenen væk. “Skal vi spadserere lidt? Jeg bliver nedtrykt af det her sted.”

“Jeg tror, det bliver regnvejr,” sagde Max.

De gik hen ad havnefronten. Det var efterhånden sent på formiddagen, men der var næsten øde. De truende skyer hang endnu lavere nu, og himlen havde fået et opbrudt og diset udseende som noget fra et religiøst maleri. Ude over havet var regnen allerede begyndt at falde.

“Vi bliver gennemblødte,” sagde Max. Han havde ikke nogen paraply med, men nu var paraplyer heller ikke noget, han brugte til at beskytte sig mod regnen med, tværtimod fik han dem professionelt foldet.

“Så lad os sætte kurs mod stationen.”

De krydsede vejen og bevægede sig ind gennem Kemp Town. Da de nåede Black Rock Gardens, faldt de første tunge dråber. Snart kæmpede de sig vej gennem et skybrud af tropiske dimensioner. Væksterne i parken blev trykket flade, og butikkernes markiser tyngtet ned af regnvand.

“Vi må i tørvejr,” sagde Max med høj stemme for at overdøve regnen.

“Herind,” råbte Edgar.

Før Max havde fået regnen ud af øjnene, vidste han, at de stod i en kirke. Det var lugten. Den kraftige lugt af røgelse og

stearin. Øjeblikkelig dukkede et sjældent minde om hans mor op til overfladen. En kirke, hans mor, der holdt ham i hånden, et andet menneske, der bøjede sig ned over ham og kneb ham i kinden. Der var noget fremmedartet, operaagtigt over de voksnes stemmer. Talte de italiensk? Lå kirken i Italien, eller var han blandt italienere i England? Max havde været i Italien flere gange i sit voksne liv, men så vidt han vidste aldrig som barn, og aldrig sammen med sin mor. Det var ikke noget, han kunne spørge sin far om.

“Nå, der er heldigvis ikke gudstjeneste,” sagde Edgar.

“Messe,” sagde Max. “Det er en katolsk kirke, det her.”

“Hvor ved du det fra?”

Max slog ud med hånden i retning af alteret med madonnaen med de udbredte arme og alle de små lys foran. En nonne knælede foran det.

“Jomfru Maria,” sagde han. “Og masser af billeder af døde helgener, vievand, tabernaklet oppe ved hovedalteret, lyset, der viser, at nadverbrødet ligger derinde. Har du brug for flere beviser?”

“Lad os sætte os lidt,” sagde Edgar. “Det øser stadig ned.”

De kunne høre regnen hamre på taget. Der var også en dryppe-lyd, som vand, der dryppede ned i en metalbeholder. Taget lækkede tydeligvis, som det gjorde på alle kirker.

“Vor Herre til hest,” sagde Max og tog sin våde jakke af. Nonnen drejede hovedet og kiggede misbilligende på ham.

“Det er sjovt,” sagde Edgar, “jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst var i en kirke. En rigtig kirke som den her. Ikke bare et kapel ved et krematorium.”

“Heller ikke jeg,” sagde Max. Han havde ikke tænkt sig at dele sine barndoms minder med Edgar. Så gode venner var de trods alt ikke.

“Måske en eller anden mindegudstjeneste, da krigen sluttede.” Edgar lød, som om han talte med sig selv.

Sådan en havde der været for Charis, men hverken Edgar eller Max havde deltaget. Edgar, fordi han ikke kunne bære det, og Max af grunde, ingen andre kendte.

Edgar blev tavs og lænede sig frem, som om han bad. Max sad og kiggede op i loftet på en fresko, der forestillede Vorherre på Dommens Dag med fårene til højre og bukkene til venstre. Nogle af bukkene lignede i foruroligende grad mennesker. Han spekulerede på, hvor han selv ville ende, når dommedagsbasunerne lød. I Elysium med fårene, eller i en flammende afgrund med bukkene? Der kunne man tale om en tryllekunst. Han kiggede over på mariaalteret. Den hellige jomfru i sine lange gevandter og med udbredte arme. Som barn havde han vagt forbundet Jomfru Maria med sin egen fraværende mor. Han havde endda haft en lille mariafigur liggende gemt under puden, indtil hans far en dag havde fundet den og smidt den ud. “Vi skal ikke have noget af det papistiske vrøvl her i huset.” Max var ikke i tvivl om, at faren havde valgt hans skoler ikke kun for deres akademiske niveau, men lige så meget for deres ubekymrede sekularisme.

Nonnen rejste sig op, knælede kort og gik tværs gennem kirken til en dør oppe ved hovedalteret. Personaleindgangen, tænkte Max.

“Tonys far bad mig gå med til begravelsen,” sagde Edgar. Hans stemme lød underligt kraftig, selv om han næsten hviskede.

Max kiggede stadig på statuen af Jomfru Maria. “Det bliver nok en trist omgang,” sagde han.

“Sikkert. Men han sagde, det ville føles forkert, hvis det kun var de to. Han syntes, en af Tonys venner skulle være der.”

Max svarede ikke. Han forestillede sig ofte sin egen begravelse: hvem der ville holde tale, hvem af hans gamle kærester der ville

græde, og hvem der bare ville se forventningsfuld ud. Om end han ikke ville efterlade sig særlig meget, ud over Bentleyen.

“Stakkels gamle Tony,” sagde han. “Hans liv var jo egentlig ikke noget at råbe hurra for.”

“Nej,” sagde Edgar. “Jeg tror ikke, han var særlig lykkelig, uanset hvor meget han pralede.”

“Men han var faktisk en dygtig tryllekunstner,” sagde Max. “Alt det der hypnose-vrøvl, det overdøvede den kendsgerning, at han faktisk var meget observant. Han vidste, hvordan man manipulerede et publikum.”

Man skal aldrig vise det, hvis noget kommer bag på en, havde Tony sagt. Max spekulerede på, om hans morderiske gæst var kommet bag på ham? Han tænkte på Ethel, hendes ubesværede charme, hendes latter. Havde hun også drukket te med sin morder?

“Tror du, Tonys morder også slog Ethel ihjel?” spurgte han.

“Ja,” sagde Edgar. Han drejede hovedet og så på Max. Regnen havde fået bugt med strithåret, og det fik ham på en måde til at se yngre ud, troskyldig og ren. “Ja, det tror jeg. Og jeg tror, det har forbindelse til mig. Til os. Kassen blev sendt til mig med min militære rang. Din assistent blev myrdet. Og nu er en, vi tjente sammen med under krigen, blevet slået ihjel på en måde, der efterligner en af dine tryllekunster. En tryllekunst, du har udført i denne uge. Det handler alt sammen om os. Om Magikerne.”

Regnen trommede stadig på taget. Dryp, dryp, dryp. Omme bag scenen dryppede vandet ned i en spand.

“Hvad gør vi så nu?” spurgte Max.

“Du skal jo udenlands,” sagde Edgar.

Max sukkede. Han tænkte på stranden og kasinoerne i Le Touquet. Dryp, dryp, dryp. “Nej,” sagde han. “Jeg ved godt, når jeg er slået. Jeg bliver her. Du får aldrig opklaret den her sag uden mig.

Den her fyr er en showmand, og hvis der er noget, jeg har forstand på, så er det showmænd.”

Edgar sagde ingenting, drejede blot hovedet væk, men Max nåede at se hans tilfredse smil. Det var problemet med troskyldige mennesker: De kunne være yderst beregnende.

Edgar tog et sammenfoldet stykke papir op af lommen. “Vi må opspore alle, der har haft forbindelse til Magikerne.”

“Det burde ikke være så svært. De fleste af dem er døde.”

Edgar rystede på hovedet. “Bill er i London, og major Gormley er i Worthing.”

“Hvad med Diablo?”

“Det ved kun guderne.”

Max kiggede igen op i loftet på fårene, der havde kurs mod de solbeskinnede enge, og bukkene, der var på vej mod den flammende faldlem.

“Jamen så lad os begynde med majoren.”

KAPITEL 13

Majoren havde altid været tvangsmæssigt optaget af orden og sirlighed, huskede Edgar. Under krigen havde hans brogede flok soldater, hvoraf ingen åbenbart var i stand til at bære uniform på den korrekte måde, været en reel kilde til frustration for ham. Den orden var tilsyneladende opnået nu, tænkte Edgar, mens han stod og betragtede de nydelige plæner og blomsterbede rundt om bungalowen i Worthing. Blomsterne stod i stramme, farvekoordinerede geledder, der gled pænt over i hinanden fra de blegblå til de mørkviolette riddersporer. Max og Edgar gik varsomt hen over det tætklippede græs, der var så grønt, at det næsten var selvlysende.

“Godt med regn denne sommer,” sagde majoren lakonisk. “Glimrende for græsset.”

Max satte et stramt smil op. Edgar vidste, hvor meget han hadede regnvejr – og haver også, for den sags skyld. Faktisk hadede han alt, der lå uden for byerne. Han sagde selv, det skyldtes, at hans kostskole havde ligget “langt ude på bøhlandet”, men Edgar havde en følelse af, at det havde mere at gøre med hans professionelle behov for et publikum. Buske, træer og marker kan jo ikke klappe, når en tryllekunst lykkes.

Årsagen til rundturen i haven var, at majorens kone (“stakkels Elsie”) ikke var rask og skulle have fred. Men Edgar tænkte, at det nok også var et forsøg på at tage brodden af de grusomme

omstændigheder ved at blande dem med blomsterbedene og rosen-espalieret og sommerfuglene i lavendlerne.

“Stakkels Mulholland,” sagde majoren og standsede op ved en rustik bæk. “Jeg brød mig aldrig særlig om ham, men det der havde han ikke fortjent.”

“Før han døde,” sagde Edgar, “sagde han, at han ville tale med mig om Magikerne. Så jeg tænkte på, om De også er blevet kontaktet af ham?”

Majoren rystede på hovedet. “Nej, jeg har ikke hørt fra ham i årevis. Fra nogen af jer. Bill sendte mig en indbydelse til sit bryllup for nogle år siden. Men efter det, intet.”

Edgar, som også var blevet inviteret (og havde sagt nej tak), svarede ikke. Max spurgte: “Hvem giftede han sig med?”

“Åh, en eller anden fra WAAF,” sagde majoren affærdigende. “Jeg kunne aldrig skelne dem fra hinanden, de der piger på luftbaserne.”

“Hvad med Diablo?” spurgte Edgar.

“Formodentlig død,” sagde majoren som et ekko af, hvad Tony havde sagt for et par dage siden. “Han må være over halvfjerds nu. Han drak jo så meget allerede dengang, at han nærmest var ved at falde fra hinanden.”

Edgar spekulerede på, hvor gammel majoren mon selv var. Den gamle kriger var så rank som nogensinde, men da han havde lavet te til dem tidligere, havde han rystet på hænderne, og nu lod han sig dumpe ned på bænken, som om det kostede for mange kræfter bare at stå oprejst.

Edgar satte sig ned ved siden af ham, men ikke Max. Han stod og skævede skeptisk til et æbletræ, som om det kunne tænkes at overfalde ham.

“Har nogen andre stillet Dem spørgsmål om Magikerne?” spurgte Edgar. “Hvem som helst.”

“Ja, der har været et par journalister i årenes løb,” sagde majoren. “Men de spurgte mest til *ham*.” Han nikkede i retning af Max. “Massingham.”

Det rykkede uvilkårligt i Max’ ansigtsmuskulatur. Edgar huskede, at major Gormley altid havde omtalt Max ved hans efternavn, og aldrig ved hans kunstnernavn.

“For nylig?” spurgte Edgar.

Majoren bøjede sig ned og fjernede en lillebitte kløver. “Ja, der var en journalist. En kvinde. Eller rettere en *pige*.”

Edgar og Max udvekslede et blik.

“Hvornår?” spurgte Edgar.

“For et par uger siden. Under Wimbledon.”

“Altså i begyndelsen af juli?”

“Ja. Hun dukkede op her, aner ikke, hvor hun havde adressen fra, stillede alle mulige spørgsmål.”

“Som for eksempel?”

“Åh, det sædvanlige. Tryllekunstnere i krig, alt det vås. Et hav af spørgsmål om fungerende major Massingham.”

“Jeg hedder Max Mephisto,” sagde Max.

Majoren kiggede på ham. “De vendte tilbage til scenen, hører jeg,” sagde han.

Max trak på skuldrene. “Hvad skulle jeg ellers?”

“De kunne være blevet i hæren. Oberst Cartwright havde høje tanker om Dem.”

Max smilede, men svarede ikke.

Majoren rettede atter blikket mod Edgar. “Og De er i politiet. Det kom meget bag på mig, da De ringede. Jeg var sikker på, at De var vendt tilbage til Oxford.”

Edgar forsøgte at få samtalen tilbage på sporet. “Denne journalist,” sagde han. “Kan De huske, hvad hun hed?”

“Nej,” sagde majoren. “Er det ikke også ligemeget?”

Så var de tavse en stund, alle tre. Bierne summede i stokroserne, og luften var tung. Det var sommerens første rigtig varme dag. Så tog majoren ordet igen, og denne gang kom det hele susende tilbage: Inverness, Hotel Caledonian, morgener så kolde, at der var is på indersiden af ruden.

“Der var en spion, at De ved det. I Magikerne.”

Edgar stirrede på ham. “Hvad siger De?”

“Der var en spion. En i gruppen, som gav efterretninger videre til fjenden. Cartwright og jeg var helt sikre.”

“Ved De, hvem det var?” spurgte Max.

Majoren udstødte en kort latter. “Hvis nogen ved det, er det Dem.”

“Hvad mente han med det?” De var på vej tilbage i Max’ Bentley. Alting så ligesom smukkere ud fra sådan et luksuøst udsigtspunkt, selv havet, tænkte Edgar. Det glitrede, som var det Middelhavet. Han spekulerede på, om Max mon havde fortrudt sin beslutning om at blive i landet.

Max trak på skuldrene, en gestus, der åbenbart indebar, at han måtte slippe rattet med begge hænder. “Hvem ved? Det gamle fjols snakkede jo sort det meste af tiden.”

“I Inverness sad han for det meste med hovedet i hænderne og stønnede, husker jeg.”

Max efterlignede majorens ru bjæffen fra eksercitspladsen: “Jeg udkæmpede ikke en hel boerkrig for at tørre sådan en flok uduelige kunstnertyper bagi!”

“Kan du huske, dengang Diablo klædte sig ud som en sigøjnerkvinde og spurgte, om han skulle spå ham?”

“Hvem kan nogensinde glemme synet af Diablo i dametøj?”

De passerede molen, strandvillaerne og hotellerne. Worthing blev til Shoreham, som var grå og industriel. Badebyerne hernede var på en måde som små tidslommer, krigen ikke havde berørt, tænkte Edgar. Men det var slut nu. Teatrene veg for biograferne, radioen veg for fjernsynet, varietekunstnerne for komikerne. Majoren var en gammel mand, og Tony var død.

“Tror du, han har ret i, at der var en spion i Magikerne?” spurgte han.

Max trak igen på skuldrene. Bilen slog et lille sving. “Det ville vel næppe være besværet værd for sådan en spion, tænker jeg. At mænge sig med en gruppe tryllekunstnere oppe i en gudsforladt skotsk by.”

“Men der var jo noget, Tony ville tale med mig om,” indvendte Edgar. “Måske handlede det om spionen.”

“Men hvorfor nu? Fem år efter krigen. Jeg tror det ikke. Hvis der var én, der altid levede i nuet, så var det Tony.”

“Ja, måske. Men han blev da ret nostalgisk den aften på restauranten.”

“Han prøvede bare at stikke til dig. Al den snak om Charis.”

Eller til dig, tænkte Edgar. Som han huskede den aften, havde Max reageret kraftigere end han selv.

“Og så den der journalist, der udspurgte majoren om dig,” sagde han. “Hvad handler det om?”

“Journalister vil altid vide alt muligt.”

Ja, om Max Mephisto, tænkte Edgar. Det kunne godt være, at Max påstod, han snart ville trække sig tilbage, men den store tryllekunstner var stadig interessant for offentligheden. Mens knap så mange interesserede sig for fungerende major Massingham. Så hvorfor skulle en journalist spørge majoren ud om de år, Max deltog i krigen?

“Jeg tør vædde på, majoren tudede hende ørerne fulde om, hvilken bandit jeg var,” sagde Max. “Hvordan jeg drak og horede mig gennem krigen.”

“Og spillede poker, glem ikke det.”

“Nå ja. Og spillede poker. Og udførte en tryllekunst i ny og næ.”

Edgar blev tavs. Det var en af Max’ tryllekunster, der havde taget livet af Charis.

Presse kopi

KAPITEL 14

I maj 1940 deltog Edgar i en styrke, som de allierede sendte til den norske by Narvik. Tanken var, at landtropperne skulle benytte sig af HMS *Warspites* succesfulde mission og slå de tyske invasionsstyrker tilbage. Desværre var det gået helt anderledes end tænkt. Edgar ville aldrig glemme sit første glimt af Norge. Han havde stået på dækket af troppeskibet, da det forrevne, snedækkede landskab dukkede op forude. Det havde lignet noget fra en anden planet. Sne havde han selvfølgelig set før, havde som dreng bygget snemænd i forhaven hjemme i Esher og brugt en gammel tinbakke som kælk med en hujende Jonathan lige bag sig. Men den norske sne, der var så dyb, at man kun kom langsomt frem, var noget ganske andet. De norske tropper havde ski. For Edgar lignede de noget fra myternes verden, en slags sne-kentaurer. Franskmændene i indsatsstyrken virkede næsten lige så uforberedte som briterne, og de polske såkaldte bjergspecialister havde aldrig trænet i kulde. Deres krigsflyvere måtte bruge frosne søer til at lette fra. Tropperne trængte frem, om end snefald og gletsjere og fjorde, som tilsyneladende hver gang kom helt bag på deres overordnede, hele tiden kom i vejen. For dem alle sammen var det første gang, de var i krig. For mange af dem blev det også den sidste.

For Edgars vedkommende endte det med en evakuering med et troppeskib. Han var heldig: Et af de andre skibe, *Glorious*, blev ramt af en torpedo og gik ned med hele sin last af hjemvendende

tropper og evakuerede bombeflypiloter. Norgesfelttoget var i det hele taget en total fiasko, som førte til et mistillidsvotum til premierminister Neville Chamberlain. Faktisk mente Edgar, at hvis det ikke havde været for Norge og de første, chokerende krigshandlinger, ville Winston Churchill aldrig være kommet til fadet. Hvilket egentlig var ironisk, når man huskede på, at Churchill selv var en af hovedarkitekterne bag fiaskoen. Edgar var blevet indlagt med alvorlige frostskeer, men slap med en amputation af en enkelt tå.

Efter Norge havde Edgar svoret aldrig at komme i kamp på landjorden igen. Han bestemte sig for at melde sig frivilligt til luftvåbnet. Han kunne godt lide tanken om at være oppe mellem skyerne, friheden og det vide udsyn deroppe, hvor man aldrig fik våde sokker. Han havde ganske vist aldrig siddet i et fly, for slet ikke at tale om at flyve et selv, men hvor svært kunne det være? Desuden var Jonathan netop død, og alting virkede ret ligegyldigt. Bistået af en forstående overordnet fik Edgar sendt en ansøgning af sted til Victory House og fik besked på at komme ind til en samtale.

På det tidspunkt var han rekonvalescent på et hospital i Kent, så han tog toget ind til Charing Cross og ville spadserere resten af vejen til Royal Air Forces hovedkvarter på Kingsway. Toget var proppet med evakuerede, så en vagt bad ham venligt om at flytte sig ind på første klasse. Han huskede stadig den diskrete fryd, han havde følt, da han satte sig ned i den fine kupe, hvor der kun sad en enkelt anden mand. Han havde straks åbnet sin avis og kastet sig over dagens krydsogtværs. Første lodrette ord: "Sikke efter det, der var". Edgar skrev løsningen med blokbogstaver. LÆNGES. Krydsogtværser den dag var ikke særlig svær, pennen fløj hen over papiret.

"Undskyld mig?"

Edgar løftede blikket. Manden på sædet overfor smilede til ham. Han var høj og havde jerngråt hår, typen, der ser militærisk ud, selv når han er i civil.

“Jeg kunne ikke lade være med at bemærke, at De næsten er færdig med krydsogtværseren allerede. Og toget er ikke engang begyndt at køre endnu.”

Edgar huskede, at han havde følt sig temmelig forlegen, som om det at løse krydsogtværser var et tegn på en nytteløs og diletantisk tilværelse. “Jeg har været på rekonvalescens,” sagde han. “Jeg er nok blevet lidt for rutineret.”

Mandens blik var venligt og forstående, så Edgar fortalte ham alt om Norge og ansøgningen til Royal Air Force, ja, selv om Jonathan.

“Har de nogensinde overvejet efterretningstjenesten?”

Edgar huskede, at han havde leet højt. Efterretningstjenesten? Den trådte man jo ikke bare sådan ind i. Man skulle nok have skrevet sig op ved fødslen, ligesom hvis man ville på Eton.

“Hvorfor ikke?” sagde manden i et mildt tonefald. “De har jo sagt, at De læste på Oxford, og det er tydeligt, at De har sans for at løse kodede meddelelser.” Han nikkede i retning af krydsogtværseren. Så lænede han sig frem og rakte Edgar sit kort. Oberst Peter Cartwright, MI5.

To dage senere befandt Edgar sig i et snusket lokale et sted i nærheden af Shepherd's Bush og fik sin nye post forklaret.

“Egentlig er det et eksperiment,” sagde oberst Cartwright. “Fjenden har invaderet Norge. Nå ja, det ved De jo bedre end nogen. Tyskerne kan meget vel rette blikket mod det skotske højland som det næste. Husker De luftangrebet på flådebasen ved The Firth of Forth i krigens begyndelse? Der ligger desuden en del vigtige våbenfabrikker i Skotland. Vi er nødt til at få det til at se ud, som

om kysten er befæstet, at vi er forberedte på en invasion. Så jeg sender Dem op til RAF-basen ved Inverness.”

“*Er* vi forberedte på en invasion, sir?”

Obersten havde grinet. “Nej, naturligvis er vi ikke det. Men det er Deres opgave at få dem til at tro, at vi er. Der vil stå et særligt hold parat til at hjælpe Dem.”

“Hvilken slags hold?”

Obersten lo igen. “Det må De hellere selv se.”

Edgar så dem første gang fra toget, da det rullede ind på banegården i Inverness. Træt og forpjusket efter den lange rejse havde han kigget ud ad vinduet og set to mænd på perronen. Selv om klokken var ni om morgenen, var en af dem klædt, som om han var på vej til selskab. Den anden, som var væsentligt ældre, var klædt i en menigs uniform og havde stråhat på. De to kvinder fra WAAF, Edgar delte kupeen med, lyste straks op.

“Det er ham tryllekunstneren, Max Mephisto.”

“Han bor på Cally, gør han ikke? Og er med på det der tophemmelige hold?”

Den anden lo frækt. “Aner det ikke. Men han er velkommen til at save mig over når som helst.”

Edgar kastede et ekstra blik på den smokingklædte mand. Han stod og drak af en lommelærke. Den ældre mand sagde noget til ham, og Max Mephisto rakte ham flasken med et grin. Så fremdrog han til Edgars overraskelse et sæt kort fra jakkelommen og blandede dem fermt uden at kigge. Den ældre mand satte sig ganske brat ned på en bænk, tog hatten af og tørrede sveden af panden. Edgars første tanke var, at de begge to så ret luskede ud. Han håbede, de ikke var en del af holdet. Det der tophemmelige hold, som alle åbenbart vidste besked med.

Men da Edgar steg af toget og gik hen ad perronen med sin tunge kuffert, stak Max Mephisto kortene i lommen igen og gik direkte hen til ham.

“Kaptajn Stephens? Vi er velkomstkomiteen.” Han rakte hånden frem.

Edgar tog hans hånd og kiggede ind i et par muntre brune øjne.

“Mit navn er Max Mephisto. Det her er Stan Parks, også kendt som Den Store Diablo.”

“Mig en fornøjelse.” Den ældre mand rejste sig ikke op. “De må tilgive, at jeg bliver siddende. Max og jeg gik til makronerne i går aftes.” Han tog endnu en stor tår af flasken.

“Op med dig, din slambert!” sagde Max. “Har vi måske ikke fået besked på at gøre et godt indtryk på kaptajn Stephens?”

Han smilede sardonisk, mens Diablo kom usikkert på benene. Han gav Edgar hånden, lænede sig frem og sendte en sky af cognac-ånde i ansigtet på ham, så han trak hovedet til sig. “Er De en af os?” spurgte den gamle.

Edgar så uforstående på ham.

“En af *broderskabet*,” mimede Diablo.

“Han mener, om De også er tryllekunstner,” sagde Max og tog Edgars kuffert.

“Nå, sådan,” sagde Edgar. “Nej. Jeg er bare soldat.”

“Hvor spændende.” Den gamle granskede ham med blikket, som om han var en interessant – om end muligvis afskyvækkende – laboratorieprøve.

“Kom,” sagde Max over skulderen. “De skal bo på The Cally. Jeg kører.”

Mens Edgar og Diablo fulgtes ad efter Max ud til stationspladsen, hvor en jeep stod og ventede, hviskede Diablo højlydt i Edgars øre: “Bare en lille advarsel, min dreng. Hvis De nogensinde spiller kort med Max, så slip ikke hans hænder af syne.”

Samme aften samledes holdet i hotelbaren. Max var i uniform, og Edgar blev overrasket over at se, at det var en kaptajnsuniform. Diablo, der havde slynget et silketørklæde om halsen som en anden boheme, var fordybet i samtale med en ung mand i civil. I sit nålestribede jakkesæt med brede bukser og revers og trilby-hat lignede den unge mand i den grad en typisk småsvindler fra det sorte marked, så Edgar blev igen overrasket, da Diablo præsenterede ham som "menig Tony Mulholland, endnu en i vores lystige lag".

"Er De også tryllekunstner?" spurgte Edgar.

Tony Mulholland rankede sig, som om Edgar havde fornærmet ham. "Øverst på plakaten på Liverpool Empire, om jeg må be'. Tony 'Tankelæser' Mulholland."

"Det må De undskylde," sagde Edgar ydmygt.

"Tag Dem ikke af ham, min dreng," sagde Diablo. "Han er civilist." Det sidste sagde han tilsyneladende uden mindste ironi.

Snart kom major Gormley til og en kraftig mand, de præsenterede som "sergent Bill Cosgrove, vores snedker. Han kan alt. Massingham får ideerne, og Cosgrove gør dem til virkelighed."

"I virkelig træ," tilføjede Diablo med en teaterhvisken.

Majoren skaffede dem noget at drikke med brysk effektivitet, hvorefter han skitserede deres mission for dem, mens hotelbarens jagttrofæer stirrede ned på dem med sorgfulde øjne.

"Fjenden står i Norge, kun lige på den anden side af Nordsøen. Vi kan ikke angribe, faktisk kan vi ikke engang undvære et enkelt flådefartøj til at patruljere vandene. Men vi er nødt til at få dem til at tro, at vi ikke bare vælter os i fartøjer og artilleri, vi er også kun få uger fra en modinvasion. Så tanken er at benytte os af *illusion*. Taskenspillerkunst, kalder I det vist." Han så rundt på dem alle sammen: Max, der igen sad og blandede kort, Diablo, der stak tænder, Tony, der røg, Bill, der roligt så til.

“Kaptajn Massingham her ...” det tog Edgar et par sekunder at forstå, at det var Max Mephisto, han mente, “... har haft en vis succes med camouflageteknikker i Nordafrika. Og menig Parks her, “han nikkede i retning af Diablo, “har solidt kendskab til sceneteknik og den slags. Menig Mulholland skal hjælpe med de psykologiske aspekter. Sergent Cosgrove står for byggetegningerne.”

Edgar syntes, det var det rette tidspunkt at spørge om det, han efterhånden havde spekuleret på i flere timer. “Og hvad er min opgave her, sir?”

“De,” sagde majoren med dyster mine, “er enhedens hjerne.”

Tony Mulholland udstødte en høj latter. Max grinede ned i sine kort.

“Hvad skal vi kalde os?” spurgte Diablo. “Det gælder om at finde på noget med schwung.”

“Det giver jeg pokker i,” sagde majoren, som var løbet tør for veltalenhed. “Bare I ikke kalder jer Magikerne.”

Langt senere, efter at Max havde hevet en kanin op af Diablos stråhat og vundet fem pund fra Edgar i kortspil, erklærede major Gormley, at det var på tide at tørne ind.

“Lad nu være med at drikke videre den halve nat. Og De, Massingham, De holder Dem fra de lokale med de der spillekort.”

De eneste andre gæster i baren var en ældre mand og hans hund. Max kiggede hen på dem. “Jeg tror ikke, de lokale har noget at frygte.”

“Pas på hunden,” sagde Diablo. “Den er stensikkert spion.”

Efter at majoren var gået, blev stemningen hurtigt løssluppen, og der blev drukket dus. Diablo fortalte Edgar, at han engang havde været rigtig skuespiller. “Folk taler stadig om min Hamlet.” Så jonglerede han med tre askebægre, hvoraf det ene knustes. Tony

kastede sig med et glas whisky i hånden ud i en længere historie om en WAAF-pige og en appelsin. Senere skulle Edgar tænke tilbage på den aften og på, hvordan han både havde følt modvilje og misundelse. Hvad vidste disse mænd om at være i krig? De vidste intet om Jonathan, der var død på en strand i Dunkirk. Om Norge og den endeløse march, hvor soldaterne drattede om i sneen på stribede frøer ihjel. De var bedragere, charlataner. De havde aldrig haft et regulært arbejde, havde aldrig gjort nytte, og nu havde de så sikret sig den her loppetjans i en skotsk hyggelok, hvor de kunne drikke døgnet rundt, til krigen sluttede. Der var lige så stor chance for, at de ville kunne udtænke en brugbar plan for at snyde fjenden, som for at Edgar gennemskuede, hvordan Max havde hevet den der kanin op af hatten. Og hvor var den kanin overhovedet blevet af? Han så sig desorienteret omkring. Det ville ikke have overrasket ham, hvis den havde siddet lige ved siden af ham og kigget på sit lommeur.

Men det var Bill, som sad dér. Han smilede til Edgar, som om han havde en anelse om, hvad han tænkte. "De er noget for sig, ikke sandt?"

Edgar nikkede.

"Mulholland er jo lidt af en plattenslager. Det siges, at han kan læse tanker. Det er jeg nu ikke så sikker på. Jeg har aldrig set ham læse noget. Diablo er en gammel fyldebøtte. Han skal have været en dygtig tryllekunstner engang, men nu er han gået i hundene. Jeg aner ærlig talt ikke, hvad han laver her."

"Hvad med Max Mephisto?"

"Åh, Mephisto. Han er en fandens karl. I Egypten var der den her imam, en dansende dervish eller sådan noget. Han kontrollerede ruten fra Cairo op gennem Palæstina til Syrien, og han nægtede at lade vores tropper komme ind på sit område. Sagde, han ville starte

en hellig krig, hvis vi gjorde det. Mephisto mødtes med ham og fik åbenbart hans tjener til at levitere helt op til loftet. Den gamle dervish blev så imponeret, at han lod os passere. Det var sådan, Mephisto blev kaptajn.”

Max hørte sit navn blive nævnt og rettede blikket mod dem. Et øjeblik efter kom han hen til dem med endnu en whisky til Edgar.

“Tak,” sagde Edgar stift, “men jeg har fået nok.”

“Du har fået nok af os alle sammen, gætter jeg på,” sagde Max. “Den eneste modgift er en drink mere.”

“Det er bare, fordi det hele virker så vanvittigt,” sagde Edgar. “Hvordan skulle vi kunne sætte en stopper for nazisterne med ... trylleri?”

Max svarede ikke. I stedet lænede han sig frem og ryddede resterne af Diablos askebæger til side, så der blev en fri plads på bordet. Så fandt han kortene frem igen og lagde ét af dem med billedsiden nedad midt på bordet. Rundt om det, men på afstand, placerede han fire andre kort, også med billedsiden nedad.

“Hvilket af de kort er det vigtigste?” spurgte han.

Edgar pegede på det i midten. Max vendte det om. Hjerter to. “Nej,” sagde han og pegede på et af de andre fire. “Hvis du lægger noget i midten og skaber plads omkring det, bliver det vigtigt. Men det er det her, et af dem i yderkanten, som er det vigtige.” Han vendte det om. Hjerter es. “Når vi lægger det blandt de andre, mister det betydning. Vildledning. Vi kan få fjenden til at kigge derhen, vi gerne vil have, at han kigger. Og det er det vigtige.”

Hvordan? ville Edgar spørge. Men Bill, som tydeligvis nærerede næsegrus beundring for Max, spurgte: “Passer det, at Hitler engang nævnte dig personlig, Max?”

Max lo. “Ja. Dengang jeg var i Egypten, sagde han åbenbart, at han helst ville se mig forsvinde i en røgsky. Og han prøvede også at

sprænge mig i stykker et par gange, så meget skal han have.” Han så på Edgar. “Tyskerne tror på magi. Hitler er selv overtroisk – han har hele fem astrologer ansat – men han er også optaget af rituelle objekter og symboler. Hagekorset er egentlig et ældgammelt frugtbarhedssymbol, og SS-tegnet er modelleret over runealfabetet. Har du hørt om Skæbnespyddet?”

Både Edgar og Bill rystede på hovedet. Edgar følte sig omtumlet igen.

“Man kalder det også Den Hellige Lanse. Det var den lanse, den romerske soldat stak i siden på Kristus. Den blev opbevaret i en kirke i Østrig, men da tyskerne invaderede Østrig, gik Hitler ind i kirken og tog den med sig. Sagnet siger, at den, der ejer lansen, styrer hele verdens skæbne.”

“Hvor Wagner-agtigt,” sagde Edgar.

“Det må du nok sige,” sagde Max. “Og Hitler elsker Wagner, lige så meget som han elsker myter og magi.”

“Tror tyskerne virkelig på alt det?” spurgte Bill.

Max trak på skuldrene. “Folk vil tro på hvad som helst, især når der er krig. Hvorfor tror du, at Goebbels udsendte alle de der Nostradamus-spådomme om, at nazisterne ville erobre hele Europa? Altså efter at han havde skrevet dem om.”

“Men hvordan vil det hjælpe os med at overbevise tyskerne om, at vi er klar til at invadere Norge?” spurgte Edgar. Det gik op for ham, at han havde sagt “vi”.

“Pas nu på,” lød en stemme bag ham. “Uforsigtig snak og alt det der.”

Edgar vendte sig om og fik øje på en kvinde i WAAF-uniform. Hun havde mørkerødt hår i en knold og et ansigt, der var så smukt, at Edgar ikke kunne få et ord frem.

“Hvem skulle høre os her?” sagde Max og samlede kortene

sammen. "Bambis farmand deroppe?" Han nikkede op i retning af et af jagttrofæerne.

Kvinden smilede. "Pas nu bare på. Jeg har ved gud aldrig oplevet en sådan skødesløshed i tjenesten."

Så gik hun hen til Tony og Diablo. Edgar afprøvede sin stemme for at sikre sig, at den stadig virkede. "Hvem er det?" kvækkede han.

Max kiggede også efter kvinden, men hans ansigtsudtryk var sværere at aflæse. "Kaptajn Parsons," sagde han. "Charis Parsons. Vores befalingshavende."

Presse kopi

KAPITEL 15

Bill og hans kone boede i Wembley, et område, der i ånden lignede Esher så meget, at Edgar blev nervøs. Men hvor Esher stadig var en lilleputby, var Wembley gigantisk og bredte sig i alle retninger. Bentleyen gled gennem store områder med nybyggede almene boliger, hver med deres egen lille firkant græs foran. Børn hoppede i paradiset, og et sted klemte en isbil med klokken. Edgar sank længere ned i sædet.

“Hvad er der galt?” spurgte Max med et djævelsk smil. “Går det pludselig op for dig, at det idylliske hjemmeliv ikke er noget for dig alligevel?”

“Det minder mig bare om det sted, jeg voksede op.”

“Du har aldrig fortalt mig, hvor det var.”

“Esher i Surrey. Min mor bor der stadig.”

Max skelede til ham. “Ser du meget til hende?”

Edgar rykkede uroligt på sig. “Jeg prøver at besøge hende så tit, jeg kan, men jeg har ret travlt, og hun ...” Hans stemme døde hen.

“Det burde du,” sagde Max. “Du er heldig, at du stadig har hende.”

Edgar så på sin ven. Han vidste, at Max’ mor var død, da han ikke var særlig gammel. Max vidste næppe noget om, hvordan det var at have en mor, man intet havde til fælles med, en, der altid gav én en vag følelse af dårlig samvittighed, uanset hvad man gjorde, endda over at man havde overlevet krigen, mens ens bror var død.

Men på den anden side havde han ret. Edgar burde virkelig besøge Rose noget oftere.

“Jeg bryder mig ikke om steder som det her,” sagde han, mest for at skifte emne. “De gør mig nervøs.”

“Wembley eksploderer for tiden,” sagde Max. “Masser af nye virksomheder og huse. Det var jo også her, de afholdt OL. Det nordlige Londons Athen.”

Max trivedes bedst med masser af mennesker omkring sig. Mennesker var lig med publikum, nye byer var lig med nye teatre, folk, der krævede underholdning. Som han tit selv sagde, så blev han kun nervøs ude på landet. For meget plads, for meget stilhed. For Edgar derimod var byer lig med kriminalitet. Hvem vidste, hvad der lurede på disse nyasfalterede gader, som alle sammen var opkaldt efter hver deres Første Verdenskrigs-general? Allenby Avenue, Haig Drive. Hvert eneste af disse små huse kunne gemme på en morder. Og skønt han aldrig havde været i Athen, kunne han ikke forestille sig, at de havde et greyhound-stadion dernede.

Bill og Jean boede ikke i en af de nyopførte beboelsesejendomme. Deres gade var tydeligvis en anelse finere: blonddegardiner for vinduerne, biler i indkørslen. Edgar vidste, at Bill havde et godt job hos General Electric. Det gik dem tydeligvis godt.

“Men se så her,” sagde Max, da han parkerede foran et rækkehus med en ønskebrønd i forhaven. “Er det ikke nuttet.”

“Jeg kan ikke se for mig, at du boede sådan et sted,” gav Edgar igen.

“Nej, jeg er en strejfer. Det er en ynkelig tilværelse.” Han sukkede dybt, men Edgar syntes nu, han så ganske selvtilfreds ud.

Edgar havde ringet i forvejen, og Bill havde øjensynlig stået klar derinde, for han åbnede døren på vid gab, før de overhovedet nåede at banke på.

“Ed! Max! Hvor er det dejligt at se jer. Er det din bil, Max? Sikken skønhed.”

Edgar bemærkede, at Bill ikke så meget som overvejede, at Bentleyen kunne tilhøre ham. Bill havde ikke forandret sig, tænkte han. Han var stadig høj og flot med et åbent, imødekommende smil. (“Hvad ser Charis dog i ham?” havde han engang spurgt Tony i et anfald af fuldemandsfortvivelse. “Altså bortset fra hans klassisk gode udseende og svulmende muskler?” havde Tony svaret).

Bill viste dem indenfor, hvor hans kone ventede. “Jean husker I sikkert,” sagde han, og ja, nu han sagde det, kunne Edgar faktisk godt – svagt – erindre hende. Et nydeligt, symmetrisk ansigt, små, blå øjne. Men ellers kunne hun havde været hvem som helst af WAAF-pigerne på basen oppe ved Inverness. Hvorfor havde Bill giftet sig med hende? Hvordan kunne han holde ud at kigge på hendes ansigt efter Charis?

Men Bills overordnede følelse, mens han viste dem ind i en stue, hvor en kæmpestor kravlegård fyldte det meste, var tilsyneladende stolthed.

“Og her har vi vores søn og arving, Barney. Man skulle ikke tro, sådan et yndigt lille nips kunne producere sådan et gigantisk barn, vel?”

“Årh, Bill!” kurrede Jean og tjattede kærligt til ham. “Skal jeg lave te til d’herrer?” spurgte hun og lagde koket hovedet på skrå. “Eller måske noget stærkere?”

Edgar og Max forsikrede hende, at te ville være dejligt.

I telefonen havde Edgar sagt til Bill, at han gerne ville tale med ham om drabet på Tony, men her i den lyserøde og hvide stue fandt han det pludselig kropumuligt at bringe emnet på bane. Han kom til at møde barnets olme blik og skyndte sig at kigge væk. Det var ganske rigtigt et gigantisk barn.

Det blev Bill, som åbnede ballet. "Stakkels Tony," sagde han, idet han dumpede ned i en lænestol. "Hvem finder dog på at gøre noget så skrækkeligt?"

Edgar og Max satte sig ned i sofaen side om side. Den var betrukket med et stof så ubarmhjertigt blomstret, at Edgar syntes, han kunne mærke væksternes slyngtråde af chintz sno sig rundt om hans ben for at fange ham i en dødelig omfavelse. Max lod derimod til at føle sig hjemme.

"Jeg ved det ikke," sagde Edgar. "Men jeg tror, det måske har noget med Magikerne at gøre."

Han fortalte Bill om kuffertdrabet og Tonys sidste besked til ham.

"Han sagde, han ville tale med mig om Magikerne, men nogen slog ham ihjel, før jeg nåede frem."

"Måske var det bare et tilfælde," sagde Bill. "Måske ville han bare hyggesnakke om gamle dage."

"Ja, måske," sagde Edgar. "Men den måde, de drab blev iscenesat på ..." Han kiggede på Max. Han havde endnu ikke forklaret Bill, nøjagtig hvordan Tony døde. "Og den kendsgerning, at der tilsyneladende er en forbindelse til både mig og Max, får mig til at tro, at det kunne være en fra ... nå ja, fra dengang."

"Tror du, at morderen er fra Inverness?" Bill hævdede vantro stemmen. "Hvem? Major Gormley? Gamle Diablo? Eller mig? Tror du, det er mig?"

Jean stod stivnet i døren med en bakke. "Hvorfor råber du, min skat?" sagde hun.

Edgar, som havde spurgt sig selv om det samme, sagde: "Alt er i orden, Jean. Vi taler bare om gamle dage."

Jean stillede forsigtigt bakken fra sig på sofabordet. "Åh, jeg

regner skam med, at det er hende, I taler om. Charis. Nå ja, hun var ikke et af Guds bedste børn. Det vidste vi alle sammen.”

Barnet udstødte pludselig en frygtelig latter.

Edgar havde forelsket sig i Charis stort set med det samme. Der var krig, situationen var fortvivlet, så hvorfor vente? Jonathan var død, London blev stadig sønderbombet af tyskerne hver nat, det virkede så usandsynligt, at det sammenskrab af soldater, som Edgar havde været i Norge med, nogensinde ville kunne besejre de mægtige aksemagter – ikke engang hvis amerikanerne gav en hånd med. Men i deres lille enhed føltes det alligevel, som om krigen og hverdagen var langt væk. “Massingham får ideerne,” havde major Gormley sagt, og det havde han haft ret i. Max fik omtrent et halvt hundrede ideer daglig, og så var det Edgars opgave at afgøre, hvilke af dem der kunne gøres til virkelighed – eller rettere fremstilles i træ og lærred. Et af Max’ første forslag var en dukkehær, der kunne få basen til at se ud, som om den bugnede af invasionsivrige tropper.

“Det prøvede de nede på sydkysten,” sagde Diablo. “Efter Dunkirk, da alle var bange for, at tyskerne ville invadere. De kunne ikke have snydt en blind.”

“Det var på grund af skyggerne,” sagde Max. “Hvis man får styr på skyggerne, vil de ligne rigtige soldater fra luften.”

“Ja – hvis de ligger og dovner den rundtomkring med smøger og kortspil,” sagde Tony.

Det endte alligevel med, at Bill byggede et par af Max’ dukkesoldater. En af dem, en korpulent sergent med en cigaret i hånden, blev stillet op på reposen på hotellets trappe, og Edgar fik et chok, hver gang han passerede den om natten på vej til toilettet.

De havde bedre held med kampvognene. De bestod af en

træramme med malet lærred over og hørte egentlig til på en scene. På afstand og med den rette belysning (Diablo var ekspert i belysning) så de utrolig virkelige ud. Problemet var, at der egentlig ikke var nogen grund til, at der skulle være kampvogne i Inverness. Edgar vidste, at Max havde fået fremstillet hele eskadroner af kampvogne i Egypten ("skyggerne virker utrolig godt i ørkenen"), men heroppe var der kun plads til et par stykker. Det var en af disse kampvognsatrappes, som havde givet majoren et chok, da han en morgen åbnede vinduet på sit værelse for at gøre morgengymnastik, og han så den stå nede foran hotellet.

Det var ganske underholdende at bygge attrapperne. Bill stod for det meste af snedkerarbejdet, men de var alle sammen med til at male og lave det, Diablo kaldte "pynten". Problemet var, at det gav dem masser af tid uden noget at give sig til. Hele dage, hvor Edgar spadserede langs floden og tænkte på sin bror, som var blevet ramt, mens han kæmpede for at nå tilbage til sin båd i Dunkirk. Han spekulerede ofte på, om nogen nogensinde havde været så håbløst unyttig i en krig som ham selv, kaptajn Edgar Stephens.

Skønt Charis på papiret var enhedens befalingshavende, holdt hun sig på afstand af det konkrete arbejde, de lange timer i værkstedsladen, hvor de arbejdede med lysvinkler på pap og fandt den helt rette farve til en kampvogn med et par skudhuller i. Ingen af dem vidste særlig meget om hende. Hun havde meldt sig til WAAF, da krigen brød ud. "Samtalen var til grin," fortalte hun Edgar. "De var kun interesseret i at høre, om vi kunne holde rigtigt på en kniv." Hun havde arbejdet i kortrummet som en af disse stålsatte kvinder, der kortlagde bombeflyenes ruter, både de britiske og fjendens, og afrapporterede til RAF's *Filter Room*, hvor radarefterretningerne blev samlet. Hun var på arbejde under angrebet på Dieppe, vidste Edgar, og folk talte stadig om, hvor god hun havde været til at

bevare roen den frygtelige nat, hvordan hun ikke en eneste gang havde rystet på hænderne, når hun placerede pilene på kortet, flere end hundrede mistede fly. Hendes post her som befalingshavende over Magikerne var en forfremmelse, men Edgar var sikker på, at Charis syntes, de lange diskussioner om camouflage og illusionskunst var kedelige. "Jeg er ikke en af jer magiske mænd," sagde hun ofte med sit typiske drillende smil. "Jeg er ikke spor magisk, og jeg er da slet ikke nogen mand." Hun kunne godt finde på at anlægge et småaggressivt tonefald over for tryllekunstnerne som for at bevise, at hun var lige så kløgtig som dem. Det behøvede hun nu ikke, for hun var mindst lige så god som Max til kortspil og talte tre sprog. Hun kunne udveksle vittigheder med Tony og citere Shakespeare over for Diablo. Engang løste hun tre ordgæder i Edgars krydsogtværs, mens han selv hentede drinks oppe i baren. Når Edgar var allerlængst nede, spurgte han sig selv, om hun kun havde en affære med ham, fordi hun kedede sig.

Det var i hvert fald deres situation – isolationen, kedsomheden, fornemmelsen af, at resten af verden var blevet opslugt af den havgus, der indimellem trak ind over landet fra The Firth of Forth – der havde fået Edgar til at overkomme sin sædvanlige reservation og tage initiativet. Han havde begæret Charis helt fra begyndelsen, og som tiden gik, blev han kun mere og mere besat: hendes ansigt, hendes hår, hendes måde at gå på, hendes utilslørede vurderende blikke. Til sidst, da han var tæt på at blive sindssyg af kedsomhed og frustration, havde han en aften, da de stod og kiggede ud over floden Ness, simpelthen grebet fat i hende og trykket sine læber mod hendes. Han forventede, at hun ville rive sig løs, græde, slå ham. I stedet havde hun gengældt kysset, og da de endelig slap hinanden, havde hun lænet sig frem igen og hvisket sit værelsesnummer i hans øre.

Hun var ikke hans første, men hun var den første, der betød noget. De gjorde deres yderste for at holde affæren hemmelig – ikke mindst på grund af rangsforskellen – så Edgar blev rystet, da han opdagede, at alle vidste det, en dag, hvor Tony kom med en kæk bemærkning om hans “magiske evner”.

“Selvfølgelig ved vi det,” sagde Max. “Vi er jo tryllekunstnere, vi er vant til at aflæse folks kropssprog, læse mellem linjerne. Desuden glør du jo på hende hele tiden.”

Charis var et evigt mysterium for ham. Hun fortalte ham ikke særlig meget om sin fortid. Når han senere så tilbage, slog det ham, at de i det hele taget havde talt meget lidt sammen. Hun var født i Wales, men hendes far var død, og hun og hendes mor kom ikke godt ud af det med hinanden. Hun havde gået på kostskole, fortalte hun, og der var da heller ingen tvivl om, at hun var i besiddelse af den der knivskarpe overklasseaccent, som Edgars mor ville have knuselsket, hvis han da nogensinde havde kunnet tage Charis med hjem på besøg. Desuden havde hun tilbragt et par år udenlands, hvilket for den uerfarne Edgar forlenede hende med et anstrøg af eksotisk glamour. Hun kunne finde på at himle med øjnene over ham og anklage ham for at være “typisk engelsk”, en påstand, Edgar ikke rigtig kunne afvise. Bortset fra norgesfelttoget havde han aldrig været udenlands. Charis var gået ud af skolen som sekstenårig, men hun havde alligevel forstand på både kunst og opera og klaverspil, og det skete, at hun brugte et cigaretrør af rav. Og så denne ubesværede, eksotiske skønhed. Bare at se hende gå hen over gulvet i hotelbaren var nok til at få tårerne frem i Edgars øjne.

Edgar vidste aldrig rigtig, hvad hun følte for ham. Hun kaldte ham “skat”, men talte aldrig om en fælles fremtid eller en mulig formalisering af forholdet. Faktisk var det, som om hun ikke forventede andet af ham end hyppig og energisk sex. Edgar forsøgte

at bilde sig ind, at de var mere eller mindre forlovede, at når krigen var slut, ville de slå pjalterne sammen og få en masse smukke, rødhårede børn. "Jeg elsker dig," sagde han, når som helst han fik chancen. Og nu, så mange år efter, plagede det ham stadig, at han ikke kunne huske, om hun nogensinde havde sagt det samme til ham.

Det kom ikke bag på ham, at det var Tony, der afslørede for ham, at Charis også gik i seng med Bill. Charis var altid sød over for Bill, sagde pæne ting om hans håndværkerevner og kaldte ham en "tømmer-troldmand", men Edgar havde aldrig troet, at Bill ligefrem var en rival. Det var Max, WAAF-pigerne faldt i svime over, Max, som Edgars mor (misbilligende) ville have kaldt en "damernes ven". Selv Tony med det glatte tungebånd havde sine erobringer. Men Bill – pålidelige, hårdtarbejdende Bill, som altid var den sidste til at forstå en vittighed – var let at overse. Edgar spekulerede på, om han simpelthen havde været for snobbet til at se det. Bill var sergenten, arbejdsbien. Hvordan skulle han kunne erobre en kvinde, som ikke alene var en gudinde, men også en højtrangerende officer? Men det gjorde han ikke desto mindre, og en dag i hotelbaren, omtrent et halvt år efter deres ankomst til Inverness, lændede Tony sig ind mod Edgar og sagde: "Hvordan føles det at blive overgået af Bøvede Bill?"

"Hvad mener du?" spurgte Edgar.

Tony havde peget op i loftet. "*Madame* Parsons har udskiftet dig i sin seng med Bill. Vidste du ikke det?"

Lang tid efter huskede Edgar stadig, hvordan han havde vendt sig om mod Max, som havde vendt blikket bort. Så vidste han, at det var sandt.

KAPITEL 16

“Nå, hvad siger du?” spurgte Edgar, mens han og Max lagde gaden med de små huse bag sig. Bill og Jean stod i døren til deres hjem og vinkede og blev mindre og mindre i bakspejlet. Så var de væk.

“Hvad jeg siger?” spurgte Max. “Jeg siger, at det var godt nok et pokkers stort barn.”

“Du ved godt, hvad jeg mener.”

Max var tavs, mens han drejede ud på hovedvejen og flettede ind i trafikken. Edgar var tæt på at savne den tid, da der stort set ikke var nogen biler på vejene. I dag var det, som om alle og enhver havde bil. Bortset fra ham.

“Han skjulte noget,” sagde Max endelig. “Men jeg ved ikke, hvad det var.”

“Måske ville han bare ikke tale om Magikerne, når Jean lyttede med.”

“Måske. Hun ligner den jaloux type.”

“Jaloux på Charis, mener du?” Det gik op for Edgar, at det stadig gav et stik i hjertet at sige hendes navn højt.

“Jaloux på os alle sammen. På noget, hun ikke var en del af. Han er hendes nu. Ham og huset og barnet og hans respektable arbejde. Hun vil ikke have, at vi kommer og slæber ham ud i hængedyndet igen.”

Hængedyndet. Ingen tvivl om, at Magikerne havde været berygtede i Inverness. Der gik rygter om sort magi, om WAAF-piger, der

gik ind på Hotel Caledonian for at få en hurtig drink og forsvandt for altid. Ikke engang Max, WAAF-pigernes pinup, gik fri af ryghterne, faktisk kunne man sige, han pustede til ilden, sådan som han spankulerede rundt i byen i høj hat og kappe som Spøgelset i Operaen. Tony, der gerne antydede, at han havde overnaturlige – måske endda djævelske – tankekræfter, hjalp heller ikke på sagen. Selv Diablo, den ellers så harmløse gamle dranker, lugtede en anelse af sortekunster, støvede eliksirer og længst glemte besværgelser, en fremmed og mørkere verden. Edgar bildte sig gerne ind, at han var den eneste normale i flokken (bortset fra Bill, selvfølgelig, Bill var indbegrebet af normalitet). Så en dag hørte han to WAAF-piger tale om ham. “Der er nu noget sært ved ham der Edgar Stephens,” sagde den ene. “Sådan som han altid bare prøver på at være så rar.” “Ja, han giver mig myrekryb,” sagde den anden.

“Husker du Jean fra Inverness-tiden?” spurgte han Max, mens de kørte.

Max slap rattet med begge hænder og trak på skuldrene. “Hvordan skulle jeg kunne det? De lignede alle sammen hinanden.”

“Nu lyder du som major Gormley.”

“En fremragende mand.”

“Ja, ja,” sagde Edgar, som var lettet over, at Max havde fat om rattet igen (om end han også var i færd med at få ild på en cigaret). “Men der var nu noget sært ved hende. Hvorfor sagde hun det der om Charis?”

Jeans kommentar om Charis’ moral – at hun ikke havde været Guds bedste barn – havde ikke været den sidste. De var fortsat som fast underlægningsmusik resten af eftermiddagen. Da de på et tidspunkt talte om, at Max’ Bentley nok ikke havde været billig, udløste det straks en kommentar fra hende om, at “jeg ved nok, hvem der var billig ...”. Da snakken faldt på de norske sømænd,

som havde været udstationeret i Inverness, fik det hende til at spekulere højlydt over, hvor mange af dem Charis mon havde været i seng med. Edgar var efterhånden blevet rødglødende af raseri, og selv Bill virkede forlegen. Det var blevet Max' opgave at gyde olie på vandene ved at sige en masse pæne ting til Jean om huset og Barneys flotte størrelse. "Han bliver sportsmand en dag, gør han. Han kunne komme på det nationale crickethold."

"Jeg sagde det jo, hun er jaloux," sagde Max. "Charis var en smuk kvinde. Der var sikkert mange, som så skævt til hende."

"Du brød dig ikke om hende, vel?" spurgte Edgar.

Max var tavs en stund. Asken på hans cigaret blev længere og længere, indtil den nåede helt ind til fingrene. Han bandede og smed den ud ad vinduet.

"Nej, jeg brød mig ikke om hende," sagde han så. "Hun var en kvinde, der nød den magt, hun havde over mænd. Og det brød jeg mig ikke om."

"Men du var jo helt knust, da hun døde," sagde Edgar. De havde aldrig talt åbent om det før, men det var ikke så svært, når de sad som nu, side om side og uden at se hinanden i øjnene.

"Ja. For det var min skyld," sagde Max.

Major Gormley blev på et tidspunkt træt af kampvognene og bad dem bygge et krigsskib. "Vi må få dem til at tro, vi har et flådefartøj permanent placeret heroppe ved kysten," sagde han. "Tysken har travlt med at rekognoscere for tiden. Han er konstant på vingerne. Han interesserer sig for os, og sådan skal det helst forblive. Hvis han har blikket rettet mod os, kigger han samtidig væk fra Frankrig." Majoren omtalte altid tyskerne som "tysken" i ental, som om han var en personlig bekendt.

"Vi skal bygge et skib, siger De?" udbrød Bill vantro. "Af hvad?"

Selv om Edgar på dette tidspunkt knap nok havde kunnet udholde synet af Bill, måtte han erkende, at snedkeren stillede et relevant spørgsmål. Der var ikke noget tømmer tilbage, det var alt sammen gået til at bygge forsvarsværker langs kysten. Kystvagtfåden havde travlt hver eneste dag. Alt andet, der kunne flyde, var for længst indrullet i tjenesten.

“Det er vanskeligt at hive et flådefartøj ud af det blå,” sagde Max.

“Vanskeligt, men ikke umuligt,” sagde Diablo. “Tro på dine egne evner, min dreng.”

Det blev da også Max, der fandt et brugbart fartøj. En dag, da han var på udflugt med en pige til en *loch* i nærheden (“Udflugt, min bare!” snerrede Tony. “Den var ny!”), havde han opdaget en gammel yacht, der lå på lavt vand og sygnede hen. Det statelige gamle skib blev bugseret til Inverness, hvor det blev malet krigsskibsgrå og udstyret med artilleri lavet af ølankre. Hun blev døbt HMS *Ptolemy*. Max fremstillede en lille model af et rigtigt flådefartøj, og mændene arbejdede hårdt på at få *Ptolemys* dimensioner til at passe. De forlængede skibet for og agter med over tres meter. De fjernede masterne og tilføjede et kanontårn. Det helt store problem var at få skibet til at se ud, som om det rummede landingsbaner med flyvemaskiner på. Det endte med, at Max og Diablo malede dem todimensionelt på et gigantisk lærred. “Tyskerne kommer jo til at se dem fra oven,” forklarede Max den skeptiske major. “Det skal nok fungere, så længe vi får styr på skyggerne.”

Endelig en aften i september kunne de bugserer det falske krigsskib ned ad floden til Moray Firth. Det lå lidt højt i vandet, og lærredet blafrede lidt i vinden, men i tusmørket var *Ptolemy* et imponerende syn. WAAF-pigerne myldrede ned på kajen og jubede, da den grå kolos passerede forbi. Max betragtede den med smalle øjne.

“Det bliver bedre i det rette lys. Jeg sætter nogle buelys op på stranden. Og vi kan sende et par lysraketter op fra skibet selv. Det skal nok give tysken noget at tænke over.”

Det første forsøg på at iscenesætte lysshowet gik alvorlig galt. Det foregik en aften. Max, Edgar og Diablo roede ud til skibet for at sende lysraketterne op, når de var tæt på. Men da de nåede ud på The Firth, brød et uvejr løs, og bølgerne voksede. Edgar mistede årerne, og snart sad de tre mænd nede i bunden af båden og dukkede sig, mens bølgerne slog ind over dem. Edgar glemte aldrig siden, hvad han havde siddet dér og tænkt: Nå, det var så det, sådan skal jeg altså dø, druknet ud for den skotske kyst sammen med to tryllekunstnere i en robåd. I det mindste vil nekrologen blive underholdende. Så havde bølgerne pludselig lagt sig igen, og de drev på et tilsyneladende gigantisk, fladt hav. Solen var på vej op, og der var ingen andre i syne nogen steder.

“Måske er vi faktisk døde,” sagde Diablo. “Og det her er himlen.”

“Hvis det var Styx, ville vi vel kunne se bredderne,” sagde Max. “Hold kæft, hvor jeg trænger til en smøg.”

De blev samlet op af en fiskerbåd efter ti timer, som for Edgar havde føltes som uger, nej, år. Han ville aldrig glemme det, det var han sikker på: Diablo, der sad og sang gamle varietenumre, og Max, der reciterede Tennysons digt “Fruen på Shalott” (“De tvang os til at lære det udenad i skolen!”), den steghede sol og havet, der var lige så blått som himlen og fuldstændig ligeglad med deres skæbne.

“Jeg er Burlington Bertie, jeg sover så længe, som havde jeg penge – og guld!” sang Diablo.

“Langs dens pileskjulte bred, Glider pramme tungt af sted ...” reciterede Max.

“Jeg er Burlington Bertie, jeg har kun én skjorte, den anden er borte – men pyt!”

“Hun selv har ingen ridder tro ...”

“Jeg er Burlington Bertie, jeg hilser på kongen, der står på balkonen – halløj!”

“Hvem er dog hun? Og hvi så bleg? Da tav den glade strengeleg, I slottets lyse sale ...”

I sidste ende slap de med en alvorlig solskoldning. Men major Gormley ville ikke høre tale om et nyt forsøg. “Næste gang flyver vi nogen derud. Så kan de sende lysraketter op, og vi kan hente dem igen.” Hvad han glemte, var, at skibet var frygtelig ustabilt. Under det maledede lærred var det gamle dæk pilråddent og hullet både for og agter. “I mænd vil bare gå durk igennem,” sagde majoren. “Vi sender kaptajn Parsons derud.”

“Det skal være mig en fornøjelse,” sagde Charis med strålende øjne.

Historien blev fortalt igen og igen under ligsynet og den retslige undersøgelse, der fulgte. Lysraketten var blevet fanget af lærredet, som var gået op i voldsomme flammer. Max og Tony, der stod inde på bredden og så til, havde skreget og råbt, men til ingen nytte. Piloten var fløjet så tæt på, han turde, men han kunne ikke få øje på Charis i det brændende skibsvrag. Diablo havde med ukarakteristisk finfølelse fortalt det til Bill, men Edgar, som havde været væk på en uges orlov, fik det først at vide to dage efter, da en af WAAF-pigerne fortalte ham det med store, ulykkelige øjne.

Han var straks kommet i tanker om digtet, Max havde reciteret, mens de lå ude på åbent hav:

*Da mørket faldt, hun løsned' alt
Sin båd, steg op og lagde sig
Og drev af sted og standsed' ej
Fruen på Shalott.*

KAPITEL 17

Max var forberedt på, at Tonys begravelse næppe ville blive nogen munter affære, og det fik han også ret i. Han var kun lige trådt ind i den smogsnavsede kirke i nærheden af Shepherd's Bush, før han fortrød, at han havde givet efter for sin samvittighed og sagt ja – noget, der ellers aldrig skete, hvis han skulle være ærlig. Han tænkte på, hvad Edgar havde sagt til ham den regnvejrsdag, da de havde søgt tilflugt i kirken med mariaalteret: "Tonys far sagde, han syntes, en af Tonys venner skulle være der." Han havde set så stoisk ud, at Max' hals havde snøret sig sammen. Han kunne umuligt lade Edgar gå alene til begravelsen. Ingen af dem havde været Tonys venner, ikke sådan rigtig, men de havde trods alt en fortid sammen. Det var kun passende, at de skulle følges derhen, og hvis det så gav Tonys forældre det absolut fejlagtige indtryk, at deres søn havde haft to venner, så var det kun godt.

Men Tonys forældre lod ikke til at bemærke særlig meget af, hvad der foregik omkring dem. De sad oppe på første række, to små, sortklædte skikkelser, moren med en hat med slør, der lignede noget fra en lykkeligere anledning. Ved siden af dem sad en stovt mand og en kvinde, der så knust ud. Ellers var der ingen.

Max og Edgar satte sig ned på en af de bageste bænkerader. Tonys mor vendte sig om og sendte dem et genert smil. Edgar løftede hånden. Max syntes pludselig, han var helt forkert klædt på. Jakkesættet var for smart, slipset for smalt, skoene for skinnende. Han ville ønske, han kunne tænde en cigaret.

Orglet satte i med en trangbrystet hvæsen, og bærebererne trådte ind med kisten. Max vendte blikket væk. Han blev grebet af en morbid trang til at slå kors for sig. Bærebererne sænkede kisten ned på en slags bukkebord foran præsten og gik hen og satte sig. Max spekulerede på, om det måske var for at øge antallet af begravelsesgæster. Hvis ja, var det ganske sympatisk.

Præsten så ud over den fåtallige forsamling med noget, der lignede livstræt lede. Så hævede han stemmen.

“Vi er samlet her i dag for at tage afsked med en ung mand, som blev frarøvet os på den mest brutale vis.”

Han holdt inde et øjeblik som for at antyde, at intet ved denne smagløse afsked med livet var *hans* fejl.

“Anthony var ikke kirkegænger,” fortsatte han. “Men hans mor fortæller mig, at han var en god dreng, der udmærket kendte forskel på rigtigt og forkert.”

Ja, det gjorde han nok, tænkte Max. Hvilket var årsagen til, at han stort set altid valgte forkert.

“Han levede et ukonventionelt liv.” Nu lød præsten, som om han rent ud sagt væmmedes. Og var det bare noget, Max bildte sig ind, eller kastede præsten et kort blik ned på ham og Edgar, da han sagde det? “Nogle ville måske kalde det glamourøst. Han rejste over hele landet og var endda i Amerika. Hans navn stod skrevet med lysbogstaver. Men i sidste ende er vi alle sammen lige for Gud. Den eneste dom, der betyder noget, er Hans.”

Sikken ubehagelig tanke, tænkte Max. Gud var nok en temmelig hård kritiker, sværere at stille tilfreds end selv anmelderen på *The Glasgow Herald*. Og så var man tilbage ved fårene og bukkene. Han spekulerede på, hvad Tony selv ville have ment om sin begravelse. Han stod ganske vist øverst på plakaten, men lokationen var ikke noget at råbe hurra for. Og hvad opvarmningsnummeret angik ...

Han lod tankerne flyve. Præstens ord kom svævende ned til ham som støvkorn i en brise.

“Jeg er opstandelsen og livet ... den, som tror på mig ... Mennesket, født af en kvinde, hans liv er stakket ...”

Tonys liv havde ganske rigtigt været kort. Han var kun blevet omkring tredive, ligesom Ethel. Hendes begravelse havde også været en dystre omgang, hvor de eneste begravelsesgæster var ham selv og Edgar og bedemandens hold. De var simpelthen nødt til at holde op med at gå til begravelser, før det gik hen og blev en vane.

Bårebærerne rejste sig og tog igen kisten på skuldrene. Tonys forældre fulgte efter den ud. Moren skjulte øjnene bag sit lommetørklæde. Bag dem gik den støvte mand med sin kone. Manden lignede Tony, bare større, og Max gættede på, at det var hans storebror. Kvinden så forskrækket på dem, idet hun gik forbi. Max sendte hende et opmuntrende smil.

Så gik turen videre til Kensal Green Kirkegård, en vidtspredt by af grave, der mindede Max om Père Lachaise-kirkegården i Paris. En sammenligning, han var temmelig sikker på ikke faldt Tonys forældre eller storebror ind.

Kisten blev sænket ned i graven. Tonys mor kastede en lille buket blomster derned. En af bedemandens assistenter gik rundt til de forsamlede med en bakke med jord på som en makaber version af pindemadder til en reception. De tog hver en lille håndfuld. Max lod jorden sive ud mellem fingrene og ned på mahognilåget med navneskiltet af messing. (Hvorfor var der overhovedet navneskilt på en kiste? Hvem i helvede kunne finde på at spørge, hvem der lå indeni?) Hvis det havde været et udbrydernetnummer, var det nu, musikken ville tage til i styrke, og trækassen ville begynde at ryste, hvorefter tryllekunstneren ville stige op af graven med de håndjernslænkede hænder sejrrikt løftet. Men det her var ikke

lørdag aften på The Palladium, og der skete ikke andet, end at to fugle fløj højlydt skræppende forbi. Bårebærerne trak sig tilbage, hvorefter Tonys familie og Max og Edgar stod alene tilbage foran det uhyggelige hul i jorden.

Tonys mor så på Max. "Hvor var det pænt af Dem at komme. Var De også en af Anthonys venner?"

"Ja," sagde Max. "Vi var i samme enhed under krigen."

"I Skotland?" sagde hans far. "Det var sådan en overraskelse, da Tony meldte sig frivilligt til den opgave. Som journalist var han jo fritaget for militærtjeneste."

Max havde tit tænkt over, hvordan det i sin tid var lykkedes Tony at undgå tvangsudskrivelsen. Nu vidste han det. Det var sandt, at Tony havde været journalist som ung mand, men så vidt Max vidste, havde han aldrig udbredt sig om andet end sin egen dygtighed. Egentlig var det ironisk, at han var kommet gennem krigen stort set uskadt kun for at dø en voldsom, brutal død i fredstid.

Storebroren brød ind i samtalen. "De er den der tryllekunstner, er De ikke? Max Mephisto."

Det måtte Max erkende. Utroligt nok blev brorens kone ligefrem begejstret. "Max Mephisto!" udbrød hun. "Det må jeg sige. Tænk, at Max Mephisto kom til Anthonys begravelse. Han beundrede Dem sådan, gjorde han ikke, min kære?"

"Jo," sagde broren.

"Vil De ikke komme med hjem til mine svigerforældre, mr. Mephisto? Til en kop te? Og også Dem, kriminalkommissær Stephens."

Max kunne ikke komme i tanker om noget, han havde mindre lyst til, men han kunne heller ikke finde på en undskyldning. Edgar var ikke til nogen hjælp. Han stod og stirrede mut på

nabogravstenen (engel, udbredte arme, mosbegroet hår ned ad stenryggen) og var tilsyneladende slagen med stumhed.

Edgar havde ikke troet, at det kunne blive værre end Ethels begravelse, men det var det. Under Ethels begravelse havde der i det mindste ikke været nogen, der forventede noget af ham, men i dag var det, som om Tonys forældre forventede, han skulle spille rollen som Tonys bedste ven i dyb sorg. Det havde været slemt nok i kirken med den arrogante præst og svigerinden, der opførte sig, som om han og Max kunne kaste sig over hende hvert øjeblik. Og kirkegården havde været en skrækkelig oplevelse med alle gravene, der lå række på række som makabre almene boliger, ja, som Esher, faktisk. Og så, netop som friheden vinkede forude, havde Max sagt ja til at gå med familien hjem til te.

“Hvorfor i alverden gjorde du det?” spurgte han, da de sad i Bentleyen og fulgte efter familien Mulhollands renskurede Morris med broren ved rattet.

“Jeg fik ondt af dem,” sagde Max. “Forestil dig, at din søn dør på grusom vis, og kun to andre mennesker dukker op til begravelsen. Skulle jeg måske sige, at vi ikke engang kunne udholde tanken om en kop te med dem?”

“Jeg har da også ondt af dem,” sagde Edgar. “Jeg måtte vise dem liget, for himlens skyld! Det var mig, der sagde ja til at komme til begravelsen. Men det er hykleri at lade, som om vi tre var bonkammerater. Desuden er jeg midt i en efterforskning. Jeg burde ikke komme for tæt på de her mennesker.”

Det rykkede i Max' ene mundvig, som om han udmærket kunne høre, hvor dårlig en undskyldning det var. “Se det som en mulighed for at snuse lidt rundt efter spor,” sagde han.

Spor var der ikke mange af hjemme hos mr. og mrs. Mulholland

i deres nydelige rækkehus, men til gengæld var der en overflod af barndomshistorier. Før de overhovedet havde sat sig, havde forældrene vist Edgar et billede af Tony som skoledreng ("Han var noget så kvik, var han, men lærerne kunne vist ikke rigtig lide ham"), i spejderuniform ("De smed ham ud, lige efter det her billede blev taget") og på scenen ("Tænk bare, han var på nippet til at komme i fjernsynet!"). Edgar kiggede på den unge Tony og hans kække smil og spekulerede på, hvordan dette frygtsomme ægtepar havde kunnet avle sådan en dreng. Det viste sig alligevel at have været en god ide at tage med. Mrs. Mulholland diskede op med lidt af en buffet: scones, sandkage og agurkesandwich. Det ville have været alt for trist, hvis der ikke havde været nogen til at spise det.

De sad i det, mrs. Mulholland kaldte "den pæne stue", og balancerede med tekopper og tynde asietter i skødet. Mr. Mulholland sad i den stol, han tydeligvis altid sad i, og bidrog kun sparsomt til samtalen. Broren, der hed Brian, sad ved siden af Max og Edgar i sofaen og udbredte sig om det ene og det andet i et selvhøjtideligt tonefald som en, der er vant til, at andre lytter. Hans øjne lignede Tonys berømte hypnoseblik, men var mere udstående. Brians kone sad over for dem og betragtede sin mand med noget, der både kunne være ærefrygt og modvilje. "Men ærlig talt," sagde Brian og proppede en hel sandwich i munden, "så burde Tony jo aldrig have mænget sig med de der teatertyper. Det er i hvert fald ikke sådan, vi er opdraget. Vi gik i søndagsskole og det hele." Max smilede sardonisk ned i sin te, og Edgar spekulerede på, om Brian forstod, hvorfor teatertyperne overhovedet blev teatertyper. Han tænkte på de forskellige kunstnere, han havde set på scenen i Brighton i den forløbne uge. Det var vel ikke usandsynligt, at både Geronimo, hende, der sang "Cherry Ripe", og korpigerne alle sammen havde forældre, som i sin tid havde sendt dem både i skole og

søndagsskole uden at ane, at de engang ville stå i pailletter foran et betalende publikum.

“Men sådan en er De ikke, vel?” spurgte Brian.

“Nej,” sagde Edgar. “Jeg har ikke talent nok til at optræde.”

“Talent!” udbrød Brian. “Hvis man da kan kalde det talent. Tony var skam kløgtig nok. God til matematik og den slags. Han kunne have fået en kontorstilling ligesom jeg. Men næ nej, han skulle absolut være tryllekunstner ...” Hans stemme døde hen, som om han for første gang opdagede, at Max også var til stede.

“Jeg mener jo ikke Dem,” sagde han efter en akavet pause. “Altså, De er jo berømt.”

“Jeg er skam ganske enig,” sagde Max. “At udføre tryllekunster er ikke et passende job for en voksen mand.”

“Tony var så ferm med sine hænder,” sagde mrs. Mulholland. “Jeg kan huske, hvordan han kunne få en ti-shillingseddel til at forsvinde bare sådan. Og da var han endda kun en dreng.” Hun smilede. Edgar fik lyst til at spørge, om Tony også havde kunnet finde den igen. Manden var en notorisk gnier. Han tænkte på Ruby, der viste sin mor korttricks. Hvor var hun nu, pigen, der selv ville være tryllekunstner? Max havde sagt, han ikke vidste, om hun havde fået nyt job. Havde han virkelig tænkt sig bare at slippe hende?

“Ja, Tony var kløgtig,” sagde mr. Mulholland. “Det var derfor, han blev udvalgt til den særlige mission under krigen. Den var tophemmelig. Yderst vigtig.” Han så på Max. “Sagde De, at De var med i samme enhed oppe i Skotland?”

“Ja,” sagde Max. “Kagerne smager dejligt, mrs. Mulholland.”

“Tak,” sagde Tonys mor og så helt overvældet ud. Edgar havde bemærket, hvordan hun holdt nøje øje med Max, mens han spiste. Måske forventede hun at se en kanin hoppe ud af hans hat og begynde at æde af hendes agurkesandwich.

Men mr. Mulholland var ikke færdig med at tale om krigen. "Er De stadig i kontakt med nogen fra enheden? Hvad var det nu, han kaldte den ... Magikerne? Ham den gamle fyr, hvad var det nu, han hed ... Den store Dynamo?"

"Hvorfor vil De gerne vide det, mr. Mulholland?" spurgte Edgar nysgerrigt.

"Det er bare det, at da Anthony sidst var på besøg, lige før han tog til Brighton, fortalte han, at han havde set ham den gamle tryllekunstner."

"Virkelig?" Edgar og Max udvekslede et blik.

"Ja. Han var løbet ind i ham et eller andet gudsforladt sted ude østpå. Sagde, han var i temmelig elendig stand."

"Kan De huske, hvor det var?" spurgte Edgar. "Jeg skal nemlig sige Dem, at vi virkelig gerne vil have fat i Diablo."

"Diablo. Det var det, han hed. Jeg så ham på The Empire før krigen, og allerede dengang var han på vej nedenunder og hjem."

"Kan De huske, hvor Tony mødte ham?" gentog Edgar.

Men mr. Mulholland hensank atter i tavshed. Det blev hans kone, der lænede sig frem, trykkede endnu et stykke hjemmebag i hånden på Max og sagde: "Det var i Great Yarmouth. Jeg kan huske det, fordi vi holdt hvedebrødsdage i Yarmouth."

"Yarmouth." Brian lo hånligt. "Utroligt, I ikke er blevet skilt for længst."

KAPITEL 18

Edgar havde ikke ventet, at han ville nyde køreturen til Norfolk så meget, som han gjorde. Men det skyldtes nok til dels, at Max lod ham køre. Udsynet fra passagersædet havde forvandlet verden omkring ham til et vidunderligt eksotisk sted, men det var alligevel intet i sammenligning med, hvordan den tog sig ud fra førersædet. Han sad der med et fast greb om rattet og foden på speederen og følte sig som en racerfører, mens Sussex gled forbi og smeltede sammen med Londons forstæder.

“Rolig,” sagde Max. “Ingen grund til at få en bøde.”

“Jeg gad godt se den patruljevogn, der kunne indhente os,” sagde Edgar, men satte dog farten en anelse ned.

Det havde ikke været spor let at overtale Frank Hodges til at give ham orlov i et par dage. Byen summede af rygter om den såkaldte Magiske Morder, og politiet var tilsyneladende lige så langt fra at foretage en arrestation som nogensinde. “Man skulle tro, nogen ville bemærke det, hvis en mand gik rundt i gaderne med en gammeldags sabel, for pokker,” som Hodges formulerede det. Ikke desto mindre lod det til, at morderen havde bevæget sig rundt uden at blive bemærket. Det var lykkedes Bob Willis at spore sablen til en antikvitetsbutik i The Lanes, men indehaveren havde kun kunnet give en meget overfladisk beskrivelse af manden, der havde købt den. “Jeg tror, det var en mand, en ikke særlig høj mand. Han havde vistnok overskæg.” Var det den samme lille mand, der

havde købt blomster på banegården i Brighton, før han afleverede Ethels ligdele i bagageopbevaringen? Alt tydede på, at det var den samme morder, der var på spil, men Edgars tid i Magikerne havde gjort ham skeptisk over for den slags konklusioner, især hvis de var for åbenlyse. "Hvis du lægger noget i midten og skaber plads omkring det, bliver det vigtigt," havde Max sagt dengang. Var det, hvad morderen prøvede på med alle disse rekvisitter, sablen og blomsterne og så videre? Hvad var egentlig det vigtige her?

Diablo havde han til gengæld haft et vist held med at opspore. Han var kommet i tanker om, hvad majoren havde sagt om, at han i sin tid var blevet inviteret med til Bill og Jeans bryllup – ligesom Edgar og Tony var blevet det – og havde fået den ide at ringe til Bill. For måske havde han også inviteret Diablo? Det havde han så ikke, men det viste sig, at Diablo havde hørt om brylluppet ad omveje. Han havde sendt dem et kort, hvor lykønskningerne og anmodningen om økonomisk hjælp dansede en skrøbelig linedans med hinanden. Afsenderadressen var et pensionat i Great Yarmouth.

"Sendte du ham penge?" spurgte Edgar.

"Ja, et mindre beløb," sagde Bill. "For gammelt venskabs skyld, du ved. Du behøver ikke sige noget om det til Jean."

Edgar tænkte højt, mens han og Max nærmede sig Blackwall Tunnel. "Men hvorfor Great Yarmouth? Diablo kom da ikke derfra, gjorde han?"

"Der ligger et ganske fint teater i Yarmouth," sagde Max. "The Windmill."

"Men han kan da umuligt stadig optræde?"

"Han er typen, der bliver ved til det sidste."

Max havde hørt fra Diablo nogle gange, siden krigen sluttede. Til at begynde med var beskederne hyggelige og kammeratlige: et

forslag om at ses over en drink fulgt op af spørgsmålet, om Max mon ville anbefale ham til en agent eller teaterdirektør. De mødtes på dunkle klubber, hvor Diablo altid var medlem. Max langede ham som regel en fempundseddél og skrev en skamløst jublende anbefaling. Efter et par år blev anmodningerne mere og mere desperate. Diablo begyndte at mangle penge til mad snarere end til drikkevarer. Han holdt op med at foreslå, at de sås, men sendte altid en returadresse med tydelige store bogstaver. I de sidste to år havde der imidlertid hersket radiotavshed. Max var flov over, hvor hurtigt han havde overbevist sig selv om, at Diablo nok var død. Og så var han i virkeligheden spillevende og boede i Great Yarmouth. Nå ja, levende i hvert fald.

Hvor gik gamle varietestjerner hen for at dø? Det var et spørgsmål, der efterhånden nagede Max en del, især om natten, når han lå på et eller andet hotelværelse og et øjeblik blev usikker på, hvor i verden han egentlig befandt sig. Og den der lyd – var det døren eller klædeskabet? Hvor var lyskontakten nu blevet af? Hvad var det, der lugtede af? Var det dårlig lugt fra vandrørene eller noget mere skummelt? Hvad i alverden skulle han stille op med sig selv? Han kunne jo ikke fortsætte i al evighed ligesom Diablo. Snart ville almindelige mennesker som nu mr. og mrs. Mulholland have glemt hans navn. Han ville ikke være andet end den der tryllekunstnerfyr, som vistnok havde været ganske stor før krigen. Han var fyrre år gammel og havde aldrig ejet sit eget hus, aldrig slået en græsplæne eller fået et barn. Hvad skulle der blive af ham, når han en dag ikke længere kunne huske, hvordan man udførte tricket med de tre bægre? Ville han også selv ende på en scene i den fjerneste ende af en mole i den fjerneste ende af landet?

Han spurgte sig selv, om han var fuldstændig fra forstanden, når han havde aflyst sin ferie i Frankrig til fordel for en trættende

tur rundt i landet for at opsøge gamle soldaterkammerater og gå til begravelser og besøge afsidesliggende badebyer sammen med Edgar. Til at begynde med havde det, trods omstændighederne, været ganske spændende. Han og Edgar var på en mission: De skulle løse et mysterium og stille forbryderne til ansvar, ligesom i et gammeldags hørespil. Men efter Tonys begravelse og familiesammenkomsten bagefter med dens endeløse strøm af kager var glansen gået af Sankt Gertrud. Det var ikke sjovt længere, kun nedtrykkende, hvis han skulle være ærlig.

Det var dog rart nok, at Edgar var kommet i bedre humør. Max vidste, at Edgar havde dårlig samvittighed over for Tony (skyldfølelser var lige Edgar, man skulle tro, han var katolik). Somme tider syntes han, han kunne læse Edgar som en åben bog. Tony "Tankelæser" Mulholland kunne ikke have gjort det bedre. Edgar tænkte: Hvis jeg bare havde fået fat i Ethels morder. Hvis jeg bare var gået hen til Tony noget før. Så ville deres gamle soldaterkammerat ikke være død. Men hvad med Charis? Havde han også dårlig samvittighed over for hende? Tænkte han, at hvis han havde været i Inverness den weekend, så kunne han have forhindret, at hun satte sig op i den båd? Men Charis var en voksen kvinde. Hun vidste, hvad hun ville, og hun havde villet det. Max kunne stadig høre hende for sit indre øre. "Det skal være mig en fornøjelse." Hun havde set på ham, et blik, der var halvvejs udfordrende og halvvejs leende. Max havde troet dengang, at hun gjorde det for at slå sin overordnede rang fast over for dem, hun var jo trods alt deres befalingshavende officer. Men efterhånden var han blevet usikker på, om hun mon i virkeligheden bare havde elsket at gøre farlige ting, om det så var at springe i faldskærm ned på et flydende minefelt eller have en affære med to mænd på samme tid. Nå ja, uanset hvad, så var hun død nu. Ligesom Tony. Og Ethel. For pokker da.

Max rystede på hovedet som for at ryste fortiden af sig. Køreturen var lang nok i forvejen, ingen grund til også at blive tudevorn. Om end de nok ville være i Great Yarmouth ved frokosttid, så hurtigt som Edgar kørte. Max bestemte sig for én ting i forbindelse med sin egen død. Han ville testamentere Bentleyen til Edgar.

Da det kom til stykket, spiste de frokost i Cambridge. De fandt en pub i skyggen af en af universitetsbygningerne, et pilskævt, lavloftet lokale, hvor de studerendes college-slips hang ned som bannere.

“Alumnehumor,” sagde bartenderen, da Edgar spurgte til baggrunden for den besynderlige pynt. “Heldigvis er de alle sammen hjemme på ferie nu. Cambridge er såmænd en dejlig by, når de studerende ikke er her.”

Men Edgar kunne ikke lade være med at forestille sig, hvordan det havde været, hvis han selv stod her og drak øl efter en forelæsning og snakkede filosofi med venner, der interesserede sig lige så meget for det som han selv. Måske burde han alligevel være blevet i Oxford. Han kunne have været sådan en, der kørte på cykel med flagrende halstørklæde og cykelkurven fuld af bøger om Marx og Hegel. Måske ville han endda have været ansat på universitetet nu og have sine egne lokaler på et af collegerne eller et lille hus nede ved floden og være gift med en smuk kvinde med en grad i klassisk filologi. I stedet boede han til leje i Brighton og havde et arbejde, der involverede afskårne legemsdele.

“Man skal aldrig se sig tilbage,” sagde Max, da Edgar fortalte ham sin fantasi. “Det er vej til vanvid, som barden siger. Vi har alle sammen ting, vi fortryder, og der er ikke andet at gøre end at lade være med at tænke på dem.”

Hans blik blev mørkt, mens han talte, og Edgar spekulerede på, om han måske selv tænkte på Charis.

“Jeg var sikker på, at jeg ville dø i krigen,” sagde Edgar. “Så ville alle de her beslutninger ikke være blevet relevante.”

“Hold nu kæft, gamle jas,” sagde Max. “Du er jo lige til at tude over i dag.”

Edgar drak ginger beer (han ville helst ikke blive tvunget til at køre mere forsigtigt). “Hvad med dig selv?” sagde han. “Tænkte du aldrig, at nu døde du? Ikke engang i Egypten?”

“Nej, aldrig,” sagde Max. “Det tætteste jeg har været på døden, er eftermiddagsforestillingen på The Glasgow Empire.”

Edgar lo. “At dømme efter, hvad du har fortalt mig om det sted, så er det ret tæt. Men spekulerer du aldrig på, hvorfor vi to klarede den, mens andre ... ikke gjorde?”

Max trak på skuldrene. “Det var vel bare held. Jeg tror ikke, der ligger nogen guddommelig plan bag. Ikke nogen stor tryllekunstner i himlen, der sidder og planlægger sit næste nummer.”

“Men held er jo også vigtigt. Sagde Tony ikke altid, at han var født heldig?”

“Tjo. Han løb åbenbart tør.”

“Ja, det gjorde han.” Edgar tænkte på “Heldige Tony Mulholland”, som havde været så uheldig at møde en morder. Var det i virkeligheden sagens kerne? Havde Ethel også bare været uheldig?

“Kom,” sagde Max og tømte sit glas. “Lad os komme videre. Den glitrende storby Great Yarmouth venter. Vil du køre resten af vejen?”

Det var først på aftenen, da de nåede frem. Skyggerne var ved at blive lange, æsler traskede hjemad nede på stranden, og fish and chips-sælgerne pakkede boderne sammen. Men selve byen var til gengæld kun ved at varme op. Max havde ikke taget helt fejl, da han omtalte byen som glitrende. Edgar havde ikke ventet, at der

ville være så meget liv i gaderne. Der var forlystelser og søer med både og heste i stråhat spændt for vogne med opstemte feriegæster, der blev kørt hen ad promenaden.

“Måske optræder han faktisk stadig,” sagde Edgar til Max. “Det ser ud, som om der er masser af forestillinger.” De standsede op og kiggede på en plakat, der reklamerede med en forestilling ude på Britannia Pier. Der stod ikke noget om nogen Diablo, men Max fnøs, da han fik øje på det øverste navn. Tommy Cooper.

“Det er alt det der nye stads,” sagde Max. “Sommerlejre og The Crazy Gang og skønhedskonkurrenceparodier. Der er ikke plads til en gammeldags fyr som Den Store Diablo.”

“Lad os lede lidt videre,” sagde Edgar. “Vi ved, han var i byen for nylig. Hvis jeg kender Diablo ret, så har han i det mindste fundet sig et sted, hvor drinksene er på huset.”

Max havde bestilt værelser til dem på Hotel Star på North Quay langs flodmundingen. På vej derhen begyndte byen at tage sig mere og mere medtaget ud. Her og der var der stadig spor efter krigens bombeangreb, og gadebørnene gloede uhæmmet på Bentleyen. Men selve North Quay og havnen var fuld af liv. Tømmer blev losset fra kæmpestore, grå containerskibe, der tårnede sig op over rækkehusene. Edgar kom til at tænke på HMS *Ptolemy* og al den tid, de havde brugt på at male de helt rigtige skygger på kanontårnet. Nu lå hun på bunden af The Firth of Forth.

Hotellet var en anelse slidt, men solidt og rart. Edgar stillede kufferten fra sig på værelset og gik ned til baren, hvor Max allerede var fordybet i samtale med en barmfager bardame. Han havde et glas whisky i den ene hånd og en cigaret i den anden. Bardamens latter fik flaskerne bag hende til at klirre. Edgar vidste, at hvis han gav Max lov, ville han blive i baren resten af aftenen. Han var få sekunder fra at hive kortspillet frem og invitere til poker.

“Kom,” sagde Edgar. “Vi skal hen til den adresse, Bill gav os.”

“Nu?” sagde Max. “Kan det ikke vente til i morgen?”

“Alt kan vente til i morgen,” sagde barpigen indforstået.

“Ikke det her,” sagde Edgar og puffede Max hen mod døren.

“Du er blevet pokkers emsig, siden du gik ind i politiet,” brummede Max.

“Og du er faldet af på den,” sagde Edgar. “Den kvinde var tæt på de halvtreds.”

“Det er jeg da også,” sagde Max.

“Vrøvl. Du er fyrre.” Og du følte dig ikke for gammel til at flirte med Ruby, som er halvt så gammel som dig, tænkte Edgar.

Ifølge bardamen lå adressen kun få gader derfra lidt længere inde ad floden. Husene blev mere og mere lurvede, jo længere de kom. Mange af dem så ligefrem forladte ud og havde tilsømmede vinduer. Pensionatet, de søgte, var heller ikke i tiptop stand, men det var dog rent, og det var tydeligt, at nogen passede på det. I vinduet ud mod vejen stod en nisse med et skilt, der lovede ledige værelser.

Værtinden, en imødekommende, men utrolig træt udseende kvinde i tresserne, svarede beredvilligt på deres spørgsmål. Ja, hun huskede udmærket mr. Parks, en aldeles behagelig gentleman, som hun havde givet kredit igen og igen, fordi han var så høflig, men hun var på den anden side heller ikke nogen Job, var hun vel? Det måtte Max erkende, at hun ikke var.

“Ved De noget om, hvor mr. Parks er nu?” spurgte Edgar.

“Nej, desværre. Han tog af sted midt om natten. Han skylder mig en del penge, er jeg bange for. Han er vel taget til London. Han havde en del venner dér. Han var faktisk en virkelig dygtig tryllekunstner engang, skal jeg sige Dem.”

“Han var en elendig tryllekunstner,” lød en stemme inde fra

baglokalet. En mand i skjorteærmer dukkede op i døren. Værtinden præsenterede ham (med rørende stolthed) som sin mand.

“Han prøvede altid at udføre det der nummer, hvor man presser en mønt gennem en flaskebund,” sagde manden. “Det lykkedes aldrig. Ikke en eneste gang. Han tømte ganske vist en hel del af de der flasker, men tricket? Niks.”

“Stakkels Diablo,” sagde Max, da han og Edgar igen var ude i halvmørket. “Han var virkelig elendig til de der små tricks. Og det er dem, man kender en mands dygtighed på. Alle og enhver kan udføre et af scenenumrene, bare man har de rette rekvisitter. Men de små tricks? Hvor man står helt tæt på folk? Det kræver virkelige evner.”

“Jeg er sikker på, at du er eminent til det,” sagde Edgar gnavent. “Men det bringer os ikke ligefrem tættere på at finde Diablo, vel?”

“Lad os gå tilbage til strandpromenaden,” sagde Max. “Kaste et blik på et par af de der forestillinger. Og få os en ordentlig drink.”

“Vi behøver slet ikke finde Diablo,” sagde Edgar. “Du er ved at forvandle dig til ham.” Men han lod sig alligevel villigt trække med tilbage til bymidten.

På The Golden Mile var der fest og ballade. Begge de to moler havde en variete, og der var et cirkus og noget, de kaldte et “venetiansk karneval” på bådsøen. Men ingen af forlystelserne averterede med en ældre tryllekunstner ved navn Den Store Diablo. Max og Edgar endte på en temmelig snusket “privat” klub, fordi det tilsyneladende var det eneste sted i hele byen, man kunne få alkohol.

Max sad og hang i baren og stirrede ned i sin whisky, dyster og tavs, som han somme tider blev. Edgar nippede til en gin og tonic og spekulerede på, om Diablo ligefrem var død. Medlemmerne af Magikerne lod jo til at dratte om på stribe. Charis var død, Tony var død. Majoren kunne ikke have langt igen. Snart ville der kun

være Max og ham selv tilbage. Nå jo, og Bill. Bill ville aldrig dø, men leve videre i al evighed omgivet af Jean og en stadigt voksende flok kæmpebørn ... Der gik et par minutter, før han bemærkede, at der foregik noget i den anden ende af lokalet. Dørmanden, en muskuløs irer, havde stillet sig op, som om han ville sige noget. Han havde skiftet til en grønlig skødefrakke. Edgar så for første gang, at der faktisk var en slags scene derhenne med borde foran og et fortæppe af fløjl.

“Mine damer og herrer,” sagde dørmanden – og Edgar bemærkede pludselig, at samtlige bargæster faktisk var mænd. “Må jeg præsentere – Suzette de Paris.”

Der lød skratten fra en gramfon og en fanfare af Offenbach, hvorefter en kvinde trådte frem fra fortæppet. Musikken standsede brat, og Suzette begyndte, akkompagneret udelukkende af tungt åndende mænd og gasovnsens sagte syden, at klæde sig af.

Edgar syntes, det var det sørgeligste syn, han længe havde set. Han havde været på stripklub en enkelt gang før (naturligvis i selskab med Tony) og huskede, at der dengang i det mindste havde været en antydning af entusiasme fra de optrædende kvinder. Og publikum havde hujet og piftet begejstret. Også nu havde samtlige mænd bortset fra Max rettet blikket mod Suzette, men ingen af dem lod til at more sig. De gloede bare på hende og tog indimellem en tår af deres øl. Og Suzette kunne sådan set lige så godt have været i færd med at klæde sig af til natten, sådan som hun ligegyldigt afførte sig sin underkjole, bh og til slut sine trusser. Nej, ikke til natten, som dog ville forudsætte en vis frydefuld forventning, snarere til en lægelig undersøgelse. Da hun endelig stod nøgen foran dem og vrikkede halvhjertet med hofterne, var det lige før, Edgar forventede at høre en læges kølige stemme sige: “Hvor gør det ondt, frue?”

Edgar vendte sig igen om mod Max, der stadig sad og gloede mut ned i sin drink.

“For pokker, et trist syn. Jeg håber bare, de betaler hende ordentligt.”

“Næppe,” sagde Max.

“Tror du, Suzette er hendes rigtige navn?”

“Hvem ved. Jeg havde engang en kæreste, der kaldte sig Emerald, altså smaragd. Hun var slangetæmmerske.”

Edgar så til, mens Suzette placerede sig i skødet på en decideret ubegejstret tilskuers. Pludselig kom han til at tænke på Charis og hendes værelse på Hotel Caledonian, hvordan de blege skotske solstråler havde smøget sig om hende, som hun stod der foran ham med sit flammerøde hår. Hun kunne godt lide at være nøgen, når hun gik rundt på værelset og gjorde almindelige ting som at trække gardinerne for og tænde lys, som om hun pirrede ham med vilje med sin skønhed.

Næsten uden selv at være klar over det rejste Edgar sig fra barstolen.

“Sæt dig ned!” råbte nogen omme bagi.

“Jeg smutter,” sagde Edgar til Max. “Vi ses udenfor.”

Men netop som han var på vej hen til døren, og Suzette forsvandt ind bag tæppet efter at have samlet sit tøj op fra scenegulvet, lød dørmandens stemme igen. Denne gang annoncerede han med betydelig mindre entusiasme end før en vis “mr. Magico”.

Og Edgar hørte en velkendt stemme erklære, at han nu ville få en mønt til at gå gennem en flaskebund.

KAPITEL 19

“Diablo!” udbrød Edgar, før han nåede at standse sig selv.

Den gamle mand kneb øjnene sammen og kiggede ud i det halvmørke lokale. “Edgar? Er det dig, min dreng?”

“Kom så i gang!” råbte nogen ved bordene.

Men Diablo havde stadig blikket rettet ivrigt mod det sted, Edgar stod.

“Edgar? Hvad laver du her? Er Max her også?”

“Her,” sagde Max henne fra baren.

“Max!” Diablo kom ned og gav hånd. Han var ét stort smil.

“Kom så i gang med nummeret, dit gamle fjols,” sagde dørmanden.

“Mit nummer, ja.” Diablo kiggede forvirret ned på flasken i sin hånd. “Jeg vil nu få denne flaske ind i denne mønt ... nej, denne mønt ind i denne flaske ...”

Publikum begyndte at buhe.

“Nej, vent,” sagde Diablo i et bedende tonefald. “Her i min hånd har jeg en lukket flaske. I den anden hånd har jeg en mønt, en helt almindelig mønt.” Han åbnede hånden. Den var tom. Buh-råbene voksede i styrke.

“Tryl, for helvede,” hvædede dørmanden. “Ellers er det ud.”

Diablo stirrede stadig ned i sin tomme håndflade. Edgar stod som naglet til jorden henne ved døren. Han ville redde Diablo, slå dørmanden i gulvet, få de andre mænd til at holde deres mund.

Men hvordan, og i hvilken rækkefølge? Mens Edgar tøvede, rejste Max sig fra stolen og trådte frem. Blidt tog han flasken ud af hånden på Diablo.

“Kom så, gamle jas. Vi smutter.”

“Du er fyret!” råbte dørmanden.

“Han er blevet fyret fra bedre steder end det her,” sagde Max.

Han stak flasken i hånden på dørmanden, vendte bunden i vejret på den og raslede med den, så alle kunne se og høre, at mønten nu var indeni.

“Drikkepenge,” sagde han til dørmanden. Og til Edgar: “Kom, Ed.”

Hvorefter de alle tre marcherede ud ad døren.

Det var blevet mørkt og koldt. Diablo rystede i sin tynde jakke. Han var klædt i en nogenlunde pæn smoking, der strammede om vinvommen. Bukserne blev holdt oppe af et par lidt for grønne seler. Skjorten havde pletter – muligvis rødvin.

“Lad os gå tilbage til hotellet,” sagde Max. “Få noget at spise. Og skaffe Diablo en seng at sove i.”

“Du bestemmer, min dreng,” sagde Diablo og tog Max’ arm. Han virkede helt upåvirket af, hvad der lige var sket.

Efter en portion shepherd’s pie, serveret af Max’ damebekendtskab i baren, blev Diablo mere snakkesalig.

“Hvad laver I to her i Yarmouth? Det er lidt langt fra storbyens lys.”

Max lænede sig tilbage i stolen og tændte en cigaret. “Vi kom for at finde dig,” sagde han.

“Mig?” Diablo lagde hovedet på skrå, så han kom til at ligne en temmelig forpjusket papegøje.

“Der er sket nogle ting,” sagde Edgar. “Vi tror, de måske har noget med Magikerne at gøre.”

“Magikerne,” gentog Diablo. Edgar så til sin overraskelse, at han havde tårer i øjnene. “Det var tider, hva’? Sikke vi morede os.”

Edgar havde efterhånden vænnet sig til at tænke på årene med Magikerne som lidt af en skærsild. Et monotont limbo, der var blevet afløst af først den himmelske affære med Charis og siden det helvede, som var hendes død. Det var aldrig faldet ham ind, at det havde været Diablos lykkeligste tid.

“Ja, det gjorde vi,” sagde han nu og indså, at det faktisk var sandt. “Men situationen lige nu er mere alvorlig. Vi taler om mord.”

“Mord?” Diablo spilede overrasket sine stadig tårevædede øjne op.

“Edgar er i politiet nu,” sagde Max.

“En panser? Du godeste. Og jeg som troede, du havde noget mellem ørerne.”

“Du tager fejl. Det er Max, der er den kvikke af os to, husker du nok. Men jeg må fortælle dig noget, Diablo, og det bliver nok lidt af et chok. Det er om Tony.”

“Tony? Hvad har den fløs nu lavet?”

“Han er blevet myrdet,” sagde Edgar. Og så fortalte han Diablo det hele: Ethels lemlæstede lig, Tony og sablen i skabet. Han spekulerede på, hvorfor han fortalte Diablo ting, han med vilje havde fortiet for Bill. Den gamle tryllekunstner var et godt publikum. Han lyttede opmærksomt og nippede til sit vinglas imens. Flasken foran ham var næsten tom, men han virkede ikke det mindste beruset. Tværtimod lod maden og selskabet til at have pustet nyt liv i ham.

Da Edgar var færdig, sagde Diablo: “Stakkels Tony. Jeg havde da aldrig troet, han skulle dø på den måde.”

“Hvordan havde du da troet, han ville dø?” spurgte Max.

“Åh, du ved, et hjertetilfælde i en penthouselejlighed omgivet

af korpiger. Noget i den retning. I øvrigt så jeg ham for nylig. Lige her i Yarmouth.”

“Ja, det har vi hørt,” sagde Edgar. “Hvad lavede han her?”

“Ja, hvad plejer vi at lave de steder, vi nu engang kommer hen?” spurgte Diablo. “Han stod på plakaten på The Windmill. Som komiker. Jeg gik derhen for at se ham. Bare som en venlig gestus, I ved, men det var overhovedet ikke noget for mig. Så jeg sagde til ham, min dreng, hold dig til tryllekunstnerne. Folk bliver aldrig trætte af at se en kanin blive trukket op af en hat. Men nej, Tony sagde, at der ikke længere var penge i at trylle. Nu gjaldt det komikken. Tryllekunsten var død, sagde han. Han havde store planer om at komme i fjernsynet, ville være millionær om fem år, bla bla bla.”

Edgar spekulerede på, om Diablo havde fået Tony til at slippe nogle af sine højtelskede kontanter, og nåede frem til, at det havde han nok ikke. Diablo var en dygtig plattenslager, men Tony havde altid passet på pengene.

“Han stod på plakaten sammen med mig i Brighton,” sagde Max. “Også som komiker med et par tankelæsertricks oveni. Han gjorde det egentlig godt, men af en eller anden grund fungerede det ikke for publikum.”

“Da du så ham,” sagde Edgar, “sagde han så noget om at have været i kontakt med nogen andre fra Magikerne?”

“Ja,” sagde Diablo til Edgars store overraskelse. “Han havde i hvert fald set majoren.”

“Major Gormley? Virkelig?” Edgar så på Max. Havde majoren ikke sagt, at han ikke havde set nogen af de andre i årevis?

“Ja. Han sagde, han havde set majoren, og at han var lige så stivnakket som altid. Det lød, som om de havde skændtes.”

“Om hvad?”

Diablo lo. "Hvornår har Tony nogensinde haft behov for nogen grund til at skændes? Han var et decideret stortalent, når det gjaldt om at provokere andre. Ikke at jeg kunne finde på at tale ondt om de døde, det er klart."

"Hvad med Bill? Havde han også set Bill?"

"Det tror jeg ikke. Bill blev gift. Vidste I godt det?"

"Ja," sagde Max. "Vi har besøgt dem. De har et meget lille hus og en meget stor baby."

"Han giftede sig med Jean Whitby, ikke sandt?"

"Jo," sagde Edgar. "Jeg havde glemt hende, men hun var åbenbart også med i Inverness."

"Du må da kunne huske Jean, min dreng. Hun var brandvarm på dig."

Edgar stirrede på ham. "På mig?"

"Ja da. Har du helt glemt det? Jeg ved godt, de fleste af dem sværmede for Max, men lille Jean havde et yderst blødt punkt for dig. Hun kom ustandselig forbi og stillede spørgsmål."

"Det har jeg glemt," sagde Edgar, men i samme øjeblik dukkede et billede op i hans hoved, et lillebitte glimt af en lyshåret pige, som havde fulgtes med dem hen ad trækstien og stillet et hav af spørgsmål om skibe og camouflager. Og Tony, som havde sagt: "Skal du ikke snart hjem, Jean?"

"Majoren fortalte, at han var blevet opsøgt af en ung kvinde," sagde Max. "En journalist. Har du selv haft nogen i hælene, der ville spørge dig ud om Magikerne?"

Nu lo Diablo, så han måtte tørre øjnene med servietten. "Min dreng, det er år og dag siden, at nogen pige har fulgt mig i hælene. Faktisk ikke siden 1921. Sommersæsonen på The Palladium. Skal vi bestille en flaske mere?"

Edgar var noget mat i sokkerne, da han vågnede om morgenen. Han huskede, hvordan Max altid havde været i stand til at drikke hele natten, tilsyneladende uden at blive særlig påvirket af det, og Diablo havde jo den hærdede drankers jernhelbred. Da vinen slap op den foregående aften, var de gået over til brandy. Edgar havde en vag erindring om, hvordan de havde siddet i hotellets opholdsstue under et maleri af lord Nelson og lyttet til Diablo, der sad og udbredte sig nostalgisk om varieteskuespillerinder i herretøj, *panto*-skuespillere i dametøj og piger, man ikke behøvede at gøre kur til, før man fik lov at kysse dem. På et tidspunkt var Edgar vaklet op i seng, men Max og Diablo var blevet siddende ved gaspejsen, Max hyllet i skygge med lyset fra pejsen glimtende i sit brandyglas, Diablo i færd med at udføre sit berømte askebægernummer.

Ikke desto mindre sad Diablo allerede og huggede bacon og pandestegt brød i sig, klarøjet og smilende, da Edgar trådte ind i spisesalen. Max var der ingen spor af, men det var forventeligt. Han havde aldrig været et morgenmenneske, spiste aldrig morgenmad og mente, at pandestegt brød var djævlens værk.

“G’morgen, min dreng,” sagde Diablo. “Te? Der er stadig lidt tilbage i potten.”

“Ja tak,” sagde Edgar med svag stemme.

Diablo skænkede te, mens han sagte nynnede “Mary from the Dairy”. Den foregående aften havde han lignet en hundredårig, en olding, slidt op af sprut, fattigdom og mange års rakkerliv fra badeby til badeby med sine elendige små tricks. Men nu, selv om han stadig var klædt i den samme krøllede smokingjakke og butterfly, udstrålede den gamle tryllekunstner en resolut glæde, en tro på, at alting nok skulle gå. De er så utrolig sejlivede, de her gamle gøglere, tænkte Edgar og krympede sig over den lunkne te. Han ville aldrig selv overleve blot et enkelt år på landevejen på

den måde, men her sad nu Diablo, som måtte være mindst firs, hjemløs og pengeløs, og spiste morgenmad, som om alt var i sin skønneste orden.

Bardamen fra den foregående aften dukkede op ved bordet med frisk te. Edgar bad om toast.

“Ikke noget bacon?” sagde Diablo. “De holder svin, at du ved det.”

“Nej tak.”

Den friske te hjalp en smule på Edgars tilstand. Han vidste, at han og Max måtte vende snuden mod Brighton igen her til formiddag. Han havde allerede været væk for længe. Hvad havde han egentlig fået ud af turen til Yarmouth? Ikke andet end den oplysning, at Tony og major Gormley havde set hinanden for relativt nylig, og at de havde skændtes. Bragte den oplysning Edgar videre? Som Diablo havde sagt, så var Tony i stand til at komme op at toppes med stort set hvem som helst. Han måtte sammensætte en liste over alle dem, Tony havde optrådt med de seneste par år. Et eller andet sted måtte der være en, der bar nag til ham. Tony havde altid været god til at skabe sig fjender. Edgar var nødt til at komme videre med sagen, før der skete mere ...

Diablo havde åbenbart også siddet og tænkt på fremtiden.

“Nu skal du høre, min dreng,” sagde han og tørrede omhyggeligt hænderne i servietten. “Yarmouth er så kedelig på denne tid af året. Stemningen er så flad. Jeg overvejer at tage med jer tilbage til Brighton. Dejligt sted. Havluften dernede får altid én til at føle sig mange år yngre.” Han snøftede håbefuldt og skelede til Edgar.

“Jamen selvfølgelig kan du da det,” sagde Edgar. “Men hvad ...” Hvad vil du dér? havde han villet spørge. Hvor vil du bo? Men Diablo viftede afværgende med hånden. “Der skal nok vise sig noget. Det gør der altid.”

“Skal du hente dine ting et sted?” spurgte Edgar. Han havde en følelse af, at det gik lige lovlig hurtigt, det her. “Hvor bor du henne?”

“Og hvad skylder du dem?” lød en stemme bag dem. Det var Max. Han var ulasteligt klædt som altid og havde en cigaret mellem fingrene.

“God morgen, Max,” sagde Diablo. “Te?”

Max gøs. “Nej tak. Jeg spurgte, hvad du skylder din værtinde.”

Diablo satte et krænket ansigt op. “Jeg betaler skam altid.”

“Vi var henne på dit pensionat i går.”

Det tog Diablo roligt. “Var I? De sødeste mennesker. De tog altid så godt imod mine små tryllekunster.”

Max kørte Diablo hen til pensionatet for at hente hans ting. “Jeg tager checkhæftet med,” sagde han til Edgar, før de kørte. “Jeg har vist ikke kontanter nok til at betale for den gamle slubberts barregning.”

Edgar gik ned i hotellets opholdsstue og gav sig til at vente, mens lord Nelson holdt et sardonisk øje med ham. Han var opfyldt af en ubestemmelig følelse af modvilje og gik uroligt frem og tilbage. Det var så let for Max at komme svansende og betale Diablos regninger og redde ham ud af den der bule i går aftes med et møntrick som et flot ekstranummer. Men det her var Edgars forestilling. Han var politimand, og det her var stadig en politisag. Han gik ind i baren. Den var øde bortset fra bardamen, som gik rundt og tørrede bordene overfladisk af. Det var tilsyneladende hende, der stod for alt det praktiske her. Morgenmaden var formentlig hendes værk. Og hun havde nok også slagtet grisen. Edgar sagde høfligt godmorgen og gik ud i lobbyen. Der stod en telefon på skranken, som gæsterne kunne bruge, men det gik op for Edgar, at der faktisk ikke rigtig var nogen, der ville sætte pris på en opringning fra ham, og det gav ham en uvant følelse af ensomhed. Hans mor havde ganske vist

en telefon, men hun betragtede den som et ekstremt mistænkeligt apparat. Han kunne høre hendes stemme for sit indre øre. "Men hvorfor ringer du, kære? Er der noget galt?" Hans søster ville være imødekommende, men utålmodig. Hun havde sin egen tilværelse som lægesekretær og mor til tre støjende sønner. Hun ville ikke bryde sig om at blive afbrudt midt i en eller anden vigtig opgave derhjemme eller på klinikken, bare fordi Edgar var i Yarmouth og led af et anfald af selvynk. Det endte med, at han ringede til Bob på politistationen. Han kunne lige så godt prøve at tage sig godt af sit professionelle liv, når nu hans privatliv var ikkeeksisterende. Og Bob fik i det mindste løn for at være høflig over for ham.

"Hvem er det?" spurgte Bob. "Ed hvem?"

"Din chef," sagde Edgar. "Er der noget nyt i sagen?"

"Hvad skulle det være?" spurgte Bob mistænksomt.

Edgar talte til ti. "Hvad som helst, du ville mene, at jeg bør vide."

"Der kom en forsendelse til Dem i går."

Edgar fik pludselig trykken for brystet. Han tænkte på den sorte kasse, som havde været adresseret til kaptajn Edgar Stephens. Lugten, der havde fået McGuire til at træde et skridt baglæns og næsten kaste op. Synet, der mødte ham, da han åbnede den.

"Hvilken slags forsendelse? En pakke?"

"Nej. Et brev. Overbragt personligt."

"Hvem er det adresseret til?"

Der var en kort pause. "Dem."

Denne gang talte Edgar til tyve. "Ja, men hvad står der helt præcist?"

"Kaptajn E. Stephens."

"Luk det op."

Der fulgte en frustrerende lang pause kun afbrudt af lyden af en papirkniv og Bob, der bad en eller anden om en kop stærk te med to sukkerknalder i.

“For himlens skyld,” udbrød Edgar. “Glem den te, og fortæl mig, hvad der står i det forbandede brev.”

Endnu en pause, denne gang en, der osede af krænkelser. “Det er et fotografi,” sagde Bob endelig.

“Et fotografi? Af hvad?”

“En gruppe mennesker og et skib, et krigsskib. De ligner soldater, bortset fra at en af dem har stråhat på. Åh, og en af dem er Dem selv ...”

“Mig?”

“Ja. De ser dog en del yngre ud. Der er også en, som ligner den der tryllekunstnerbekendt, De har. Max Mephisto. Og en pige yderst. Hun er ganske nydelig at se på.”

Ganske nydelig? Selv efter alle disse år blev Edgar vred over at høre Charis beskrevet på den måde. Der havde ikke været en smukkere kvinde på jorden siden Den Skønne Helene.

“Er der andet, du kan fortælle mig om billedet?” spurgte han.

“Altså, nogen har streget ansigtet ud på en af de andre. Ham, der står mellem Dem og mr. Mephisto.”

Det måtte være Tony. Han plejede altid at stille sig mellem Max og Edgar, som om deres venskab provokerede ham. Manden med stråhatten måtte være Diablo, der trods major Gormleys vrede havde insisteret på at gå med den. “Jeg må jo passe på min hud,” sagde han, uanset at solen aldrig skinnede i Inverness. Krigsskibet måtte være *Ptolemy*. Edgar mærkede et kort øjeblik stolthed over, at Bob troede, det var et rigtigt krigsskib.

“Vent, der er mere,” sagde hans underordnede nu. “Der står noget på bagsiden.”

“Hvad står der?”

“Der står: ‘Til mit næste nummer, Ulvefælden.’”

KAPITEL 20

De var på vej tilbage til Brighton. Max sad bag rattet med Edgar ved sin side. Diablo sad på bagsædet og talte begejstret om det bløde sæde og den behagelige kørsel. Edgar havde fortalt dem begge to om telefonsamtalen med sin underordnede og fotografiet. Ingen af dem lod til at være bekymret over den uhyggelige overstregning af Tonys ansigt. I stedet drøftede de tryllekunsten "Ulvefælden".

"Jeg har oplevet den på scenen et par gange," sagde Max. "Det er et af de her numre, der manipulerer med publikums forventninger. Tryllekunstneren begynder med en lille fælde, som kan hakke en blyant over. Så går han videre til en større, der hakker en pind eller en gren over. Hele tiden en større og farligere fælde. Til sidst er der den her kæmpestore fælde, som er ulvefælden. Han lægger sit hoved ind i den, men det bliver ikke hugget af. Tricket er, at fælden måske nok er større end de andre, men den er også den mest harmløse. Klingerne er formentlig af gummi. Men publikum bliver manipuleret til at tro, at fælderne bliver farligere og farligere, i takt med at de bliver større."

"Jeg har oplevet en anden version," sagde Diablo. "Et udbryder-nummer. Tryllekunstneren sætter sig ind i det her bur, som han kalder en ulvefælde. Så bliver lyset slukket, og der lyder ulvehyl. Lyset bliver tændt, og simsalabim – han er ude af buret."

"Uanset hvilken version der er tale om," sagde Edgar, "så er det åbenbart morderens næste nummer." Han var i grunden usikker

på, om det havde været klogt af ham at fortælle Max og Diablo om billedet, men Max vidste allerede så meget, at det virkede tåbeligt ikke at gøre det. Og Diablo? Nå ja, han var på en måde igen blevet en del af holdet. En lidt besværlig del, ganske vist, med hans druk og hans stripkubber, men ikke desto mindre et fuldgældigt medlem af banden. Vi er som en parodi på en familie, tænkte Edgar. Max er faren, der sidder bag rattet, og Diablo er den irriterende teenager omme bagi. Åh gud, hvem var han så selv? Moren?

“Er vi der snart?” sagde Diablo som på et stikord.

Max overhørte ham. “Tror du virkelig, at den her fyr vil gøre det af med os én for én?” spurgte han Edgar.

“Helle for at være den næste,” sagde Diablo muntert.

“Det er ikke spor sjovt,” sagde Edgar dystert. “Vi burde alle sammen få politibeskyttelse. Jeg må hellere advare Bill.”

“Men hvorfor Ethel?” spurgte Max. “Hun var jo ikke en del af Magikerne.”

“Jeg ved det ikke,” sagde Edgar. “Medmindre det var et forsøg på at ramme dig.”

“Men hvordan skulle nogen vide noget om forbindelsen mellem mig og Ethel?”

“Den ville ikke være så svær at opdage.”

“Hvis han går efter alle Max’ gamle kærester, så får han travlt,” sagde Diablo.

“Ethel var ikke min kæreste,” sagde Max. “Jeg kunne aldrig finde på at have en affære med en assistent. Det er alt for farligt.”

Farligt var et sært ord at vælge, tænkte Edgar, mens han kiggede ud over det grå landskab, der smeltede sammen med havet langt borte. (Diablo havde ret: Der var ganske rigtigt meget fladt heroppe ved Yarmouth). Og desuden var han ikke spor sikker på, at Max fortalte sandheden. Han havde i hvert fald gnubbet sig ganske tæt

op ad Ruby den dag på molen. Ruby! Edgar tænkte igen på hendes lille skikkelse, som hun havde vimset omkring på scenen, på én gang så fræk og så sårbar. Han tænkte på, hvordan de havde gået side om side på strandpromenaden, de små dansetrin, hun havde taget for at holde trit med ham. Var Ruby i fare? Han måtte hellere tale med hende, bare for en sikkerheds skyld. Det gik op for ham, at Diablo talte til ham.

“Er det i orden, hvis jeg slår mig ned hos dig, gamle dreng?” spurgte han. “Bare indtil jeg får styr på sagerne.”

“Min lejlighed er ret lille,” protesterede Edgar.

“Pyt med det,” sagde Diablo venligt. “Jeg fylder stort set ingenting.”

Og så havde Edgar pludselig sagt ja til at dele sin lejlighed med Den Store Diablo.

Da de nåede frem til Brighton, havde Max fået nok af dem begge to. Han var ikke vant til at tilbringe så meget tid sammen med andre. Hans omgang med andre mennesker bestod sædvanligvis i et publikum, der var så langt væk fra ham, at han ikke kunne skelne de enkelte ansigter, og i ny og næ en pige. Ellers var han alene. På køreturen var han blevet mindet om, hvad det var, han havde hadet ved at være i hæren: det påtvungne kammeratskab, det konstante drilleri, alt det der med at være en del af et hold. “Max er ikke nogen holdspiller,” havde hans rektor engang bemærket på hans karakterblad. Det var ment som en kritik – skolen havde *tilbedt* holdsport og romantiseret den, så det hang ham ud af halsen – men Max havde tværtimod taget det som en hædersbevisning. Han var højt hævet over den slags.

Max kunne godt lide Edgar og havde i årenes løb indimellem betragtet ham som en lillebror. Ikke at han anede, hvordan det

var at have en bror – hans mor var død, da han var seks, og hans far havde været alt for kold og utilnærmelig til at finde sig en ny kone. Men selv Edgar gad han ikke være sammen med hele tiden. Somme tider ville han bare være i fred med en whiskysjus og en cigaret. Han orkede ikke alle spørgsmålene. “Hvad mener du om Bill? Mrs. Bill? Major Gormley?” Ærlig talt, de var jo alle sammen mennesker, han havde håbet aldrig at se igen. Og så var der Diablo. Han havde fået ondt af ham, da han så ham stå og fumle med flasken og mønten på scenen i Yarmouth. Han havde fået lyst til at tage sig af ham, redde ham ud af den rædsomme klub, sætte ham ned i en lænestol et sted og forsikre ham, at han aldrig behøvede at udføre en eneste tryllekunst mere i resten af sit liv. Men efter en hel dag i selskab med den gamle slyngel havde han mere lyst til at sælge ham til højstbydende. Ikke at nogen ville byde på ham. “Sandt at sige, min dreng,” havde Diablo sagt til ham om morgenen på hotellet, “så er jeg ikke helt det samme trækplaster, som jeg var engang.”

Det elendige pensionat og Diablos papkuffert med sejl garnet omkring havde vakt medlidenheden til live igen. Det her var ikke nogen værdig tilværelse for en gammel mand. Og hvor gammel var Diablo egentlig? Halvfjerds? Firs? Han fortjente at sidde i sit eget hjem omgivet af sin familie, som han ville kede til døde med anekdoterne fra sin ungdom i underholdningsbranchen. Men Diablo havde ikke nogen familie. “Jeg fik aldrig rigtig tid til at finde mig en kone,” havde han betroet Max den foregående aften over portvinen. “Og nu er det jo for sent.” Håbefuldt havde han sendt bardamen et sjofelt grin, og Max havde tænkt: Ender jeg også sådan? På Yarmouths stripklubber med en flaske og en mønt? Gud forbyde det. Så hellere skyde sig en kugle for panden.

Han kørte Edgar og Diablo hen til Edgars lejlighed (og gjorde sit bedste for ikke at smile ad Edgars tydelige frustration over at

få Diablo med hjem) og fortsatte derefter direkte hen til Hotel The Old Ship. Han længtes efter et varmt bad og en aften i total stilhed, hvor han ikke skulle sige andet end: "Må jeg bede om verdens største bøf og en flaske rødvin, tak."

Men på vej gennem lobbyen henvendte receptionisten sig til ham. "De har en gæst, mr. Mephisto." For pokker da. Hvem kunne det være på det her tidspunkt? Endnu et skelet, der var krøbet ud af skabet? Han havde ærlig talt fået nok af skabe.

Der *var* faktisk tale om en slags skelet, om end et ganske kødfuldt et med rødskjoldet ansigt og utilfreds mine efter den lange ventetid.

"Goddag, Max," sagde Bill.

"Bill! Hvad laver du her?"

Bill blussede endnu mere.

"Jeg kom for at tale med dig."

Om hvad dog? skulle Max til at spørge, men tog sig i det. Det ville lyde alt for uhøfligt, især da han fik at vide, at Bill havde ventet på ham siden klokken elleve om formiddagen. Nu var klokken fem om eftermiddagen, så Max foreslog, at de fik en kop te inde i hotellets vinterhave, et trygt engelsk ritual, der kunne fungere som modvægt til en samtale, han frygtede ville blive usædvanligt ubehagelig.

De gik ind i vinterhaven – sorte og hvide fliser, en pianist, der sad og klimprede i baggrunden – og satte sig ned. Max tænkte, at det muligvis var første gang nogensinde, han og Bill var alene sammen. "Den jordbundne type", ville han have sagt, hvis nogen havde bedt ham karakterisere den tidligere sergent, men jord havde aldrig været Max' foretrukne element. Dengang i Inverness havde han ikke betragtet Bill som andet end en dygtig håndværker og senere desuden som den mand, der knuste Edgars desværre yderst skrøbelige hjerte, om det så var med vilje eller ej. Han talte gerne

med Bill om, hvordan de kunne forbedre *Ptolemy* eller bygge en kampvognsattrap, men aftenene havde han – medmindre han havde et bedre tilbud – altid hellere tilbragt sammen med Edgar eller Diablo. Selv Tony var et mere interessant menneske end Bill.

Men nu var det åbenbart Bills tur til at være interessant.

“Jeg håber ikke, du har noget imod, at jeg sådan opsøger dig,” sagde Bill, mens han distræt pillede en scone fra hinanden. “Det er bare det, at ... der er noget, jeg må fortælle dig.”

“Hvorfor sagde du det ikke til mig i sidste uge?” spurgte Max. “Da Edgar og jeg var på besøg?” Tænk, var det ikke længere siden? Det føltes som flere år.

Bill tog en tår te og fik den galt i halsen. Han blev om muligt endnu mere rød i hovedet, og øjnene bulnede kraftigt. Max overvejede, om han burde klappe ham i ryggen eller bare vente, til hosteanfaldet var overstået. Han ventede.

“Det er svært,” sagde Bill, da han fik talens brug igen. “Jeg ville ikke tale om det, mens Jean lyttede.”

“Javel.” Det var noget, Max kunne forstå.

“Hun bliver ... nå ja, *besværlig* fra tid til anden. Sådan går det tit med kvinder, når de har fået et barn.”

“Gør det?”

Bill nikkede tungt. “Det ved du selvfølgelig ikke noget om ... men i det mindste kan jeg ... altså ...” Han så ud, som om der var et nyt hosteanfald på vej.

Max forbarmede sig over ham. “Nej, det gør jeg ikke, det har du ret i. Men hvad var det, du ikke ville sige, mens Jean var der?”

I stedet for at svare tog Bill et stykke papir op af lommen, foldede det ud og lagde det på bordet mellem dem.

Det var et brev, skrevet med stor og selvsikker skråskrift.

Kære Bill

En stemme fra graven, hvad siger du så! Jeg tør vædde på, du aldrig havde troet, du skulle høre fra mig igen. Jeg har din adresse fra gamle Gormley. Jeg hører, at du har klaret dig ganske godt – kone og barn og alt det der. Men jeg skal sige dig en ting, gamle ven. Hvis du gerne vil beholde dem, så skal du komme til Brighton og tale med mig. Lørdag den 12. august klokken kvart over et på adressen ovenfor. Jeg har noget, du skal se. Tro mig, det er vigtigt. Du kan ikke tillade dig at ignorere mig. I hvert fald ikke denne gang.

Jeg regner med, du kommer herved på fredag.

Tuttelu!

Tony

PS: Ikke et ord til Edgar eller nogen af hans kammesjukker.

Max løftede blikket. *En stemme fra graven.* Han kunne næsten høre Tonys hånlige londonaccent runge i vinterhaven. Han havde altid vidst, at Tony var lidt af en satan, men nu var det, som om hans gamle soldaterkammerat havde smidt en håndgranat, der knuste vinterhavens glasvægge, så det regnede ned over dem med bittesmå, modbydelige glassplinter. *Jeg tør vædde på, du aldrig havde troet, du skulle høre fra mig igen ... Hvis du gerne vil beholde dem ... Du kan ikke tillade dig at ignorere mig.*

“Den 12. august,” sagde Max. “Det var den dag, Tony blev myrdet.” Det var også den første dag i jagtsæsonen, tænkte han. En stor dag for hans far, der elskede at traske rundt i dødssyg natur og plaffe uskyldige fugle ned.

“Det tænkte jeg nok,” sagde Bill. Datoen sagde ham tydeligvis ikke noget særligt. Han kiggede mistænksomt ned på brevet, som om han var bange for, at det skulle kaste sig over ham. “Edgar

sagde, det var om lørdagen. Jeg fik brevet om torsdagen. Og I kom på besøg den følgende tirsdag.”

Edgar skulle også selv have mødtes med Tony den lørdag klokken kvart over et, tænkte Max. Han huskede, hvordan Edgar havde undret sig over det underligt præcise tidspunkt. Hvad pokker havde Tony villet? *Jeg har din adresse fra gamle Gormley*. Diablo havde fortalt, at Tony havde mødtes med major Gormley, og at de havde skændtes. Men om hvad?

Bill sad stadig og stirrede frustreret på brevet. Hvad havde Tony haft på Bill? tænkte Max. Det lød, som om det havde været noget ret eksplosivt. Han fik pludselig en ubændig trang til at spørge Bill, nøjagtig hvor han havde været lørdag eftermiddag.

I stedet spurgte han: “Men du tog ikke til Brighton?”

“Nej,” sagde Bill i et uventet kraftigt tonefald, så porcelænskopperne klirrede, og pianisten et kort øjeblik holdt op med at spille.

Max kiggede igen på brevet. Underligt nok havde han heller ikke selv den store lyst til at røre ved det. “Du kan ikke tillade dig at ignorere mig,” læste han højt. “I hvert fald ikke denne gang. Hvad kan han have ment med det?”

“Aner det ikke.”

Max sukkede. Man behøvede ikke være nogen ekspert i kropssprog for at se, at Bill løj. Men hvorfor? Og hvad var det, han fortav?

“Hvis du allerede havde bestemt dig for at ignorere det, hvorfor viser du mig det så nu?” spurgte han.

“Nå ja, han er jo død. Han døde den dag. Det kan vel ikke være noget tilfælde.”

“Hvorfor gik du ikke til Ed? Det er ham, der er i politiet, ikke mig.”

Bill pegede på brevet. “Han skriver, at jeg ikke måtte sige noget til Edgar.”

Eller nogen af hans kammesjukker, tænkte Max. Mente Tony Edgars kolleger i korpset eller Magikerne?

“Ja, men Tony er jo død, som du siger. Han kan ikke gøre dig noget nu.”

Bill lo en hul latter. “Er det, hvad du tror?”

Max så på Bill. Ingen tvivl om, at den store mand var oprigtigt bange. Men for hvad? Hvad var det, Bill havde troet, der ventede ham i Brighton?

“Kom nu, Bill,” sagde han. “Fortæl mig, hvorfor du viser det til mig. Hvad skulle jeg kunne gøre ved det?”

Bill gned sig i øjnene. Hans hænder var store og effektive, tykke fingre, negle klippet lige over. Håndværkerhænder, tænkte Max. Hænder, som ikke kunne blande kort på den der ferme måde, hvor publikum blev forblændet og ikke så, hvordan det afgørende kort på mystisk vis dukkede op øverst i bunken. Men som til gengæld givetvis kunne gøre en del skade.

“Jeg troede ...” sagde Bill, tøvede og fortsatte: “Jeg troede, at du måske også havde fået sådan et brev.”

Nu var det Max’ tur til at hæve stemmen. “Du troede, at jeg havde ...”

“Ja.” Bill blev rød igen, men han løftede også blikket og så for første gang Max ind i øjnene. “Han må jo have skrevet til en anden udover mig.”

“Hvorfor det?”

“Fordi den person slog ham ihjel.”

KAPITEL 21

“Jeg skal bare lige have en lur,” sagde Diablo og dumpede ned på Edgars seng (den eneste seng). Der gik få sekunder, så snorkede han. Edgar stillede hans papkuffert på natbordet og indså, at han nok måtte sove på sofaen i den tid, Diablo var her. Han gik ud i køkkenet for at lave te, opdagede, at han var løbet tør for mælk, og forlod køkkenet igen. Klokken var næsten fem. Han kunne sætte sig og prøve at læse en bog, men Diablos snorken var på den anden side så kraftig, at hele huset nærmest rystede. Han kunne gå en tur, op og ned ad alle de mange bakker. Han kunne spadsere ned til The Old Ship og besøge Max, men han havde en følelse af, at Max nok gerne ville være alene lidt. Måske skulle han bare gå ned på politistationen og få noget arbejde fra hånden. Måske endda få en øl sammen med Bob bagefter. Han tog sin hat.

Bob var tydeligvis på vej ud ad døren for at holde tidlig fyraften og så ikke alt for begejstret ud, da Edgar dukkede op. Edgar holdt ham ikke tilbage.

“Jeg skal bare lige have et kig på det der fotografi, du ringede om, og så ses vi nede på pubben. Går du hen på Bath Arms?”

Bob kiggede ned. “Vi går måske et andet sted hen, sir. Ved det ikke endnu.”

Edgar forstod, at han ikke var velkommen.

Han hørte Bob trampe op ad trappen og råbe godaften til aftenvagten ved skranken og døren, der gik i bag ham. En efter en gik

de andre betjente hjem. Edgar sad på sit kælderkontor og lyttede til den gamle bygning, der snakkede med sig selv, fyret, der hvæsed, gulvbrædderne, der gav sig. Han tænkte på Bill og Jean i deres lille hjem, major Gormley og hans rosenbede, Diablo, der lige nu lå i Edgars seng og snorkede. Havde Tony haft noget på en af dem? Tony, der var ekspert i at manipulere med folk, Tony, der altid havde elsket det, når noget gik galt for andre. Hvad havde været hans sidste, eksplosive hemmelighed?

Måske ville det hjælpe, hvis han så nærmere på fotografierne inde i møderummet. Edgar gik hurtigt derhen ad de fugtige korridorer. Det var også her, arresten lå. Selv om der ikke var nogen indsatte for tiden i de små, beklumrede celler, fik han alligevel gåsehud, da han passerede dem. Max havde ret: Edgars temperament passede overhovedet ikke til jobbet.

Efterforskningslokalet var øde. På den ene væg hang en collage af skrækkelige billeder: de sorte kasser med Ethels ligdele, sablen, der var stukket ind i Tonys klædeskab. Ethel i levende live, glamourøs som en filmstjerne. Tony med det borende blik, Edgar huskede så godt fra hans optrædener. "Jeg kan se ind i din sjæl," sagde Tony altid. Edgar plejede at le ad det, men nu, hvor han vendte ryggen til billedet for at gå hen og kigge på tidslinjen, fik han en ubehagelig følelse af, at Tony stirrede på ham. Hvorfor havde Tony bedt om at tale med ham den dag klokken kvart over et? Hvad havde han dog haft at fortælle om Magikerne, denne brogede flok, som havde været sådan en fiasko i deres bestræbelser på at påvirke krigens gang? Uanset hvad det var, Tony havde vidst, så havde det været sprængfarligt nok til, at nogen slog ham ihjel først.

Edgar kiggede igen på billederne. Ethel, den smukke tryllekunstnerassistent, lavede trutmund over mod Tony. Havde de kendt hinanden? Det kunne slet ikke udelukkes. Måske var der

en forbindelse dér, han havde overset. Måske skulle han tale med Ethels mand igen. I hvert fald majoren. Majoren havde løjet om Tonys besøg, eller havde i hvert fald fortiet det. Hvorfor?

Så ringede telefonen, og han fór sammen. Hvor latterligt. Han skyndte sig at tage den. Det var betjenten oppe ved skranken.

“En opringning til Dem, kriminalkommissær Stephens,” sagde han og stillede den igennem.

Det var Max.

“Hej Max.” Edgar skammede sig lidt over at være så glad for at høre hans stemme.

“Ed. Jeg tænkte nok, du var taget på stationen.”

“Det var den eneste måde at slippe for Diablo på.”

Max lo. “Hør her, Ed. Jeg må gøre det kort. Bill har lige været her.”

“Bill?”

“Ja. Lidt af en overraskelse. Nå, men han har noget at fortælle. Det viser sig, at Tony skrev til ham.”

“Skrev Tony til Bill? Hvornår?”

“Et par dage før han blev dræbt. Han spurgte, om de kunne tale sammen lørdag klokken kvart over et.”

“Hvad?”

“Ja. Du var tilsyneladende ikke den eneste, der var indbudt til træf.”

“Skrev han noget om hvorfor?”

“Han skrev, at der var noget, Bill skulle se. Noget vigtigt.”

Edgar tyggede på den nye information, mens Tony gloede ned på ham fra sin plads på væggen. Var der et anstrøg af spot i det blik? *Jeg ved noget, du ikke ved.*

“Men hvorfor er Bill ikke kommet til mig?” spurgte han.

“Tony skrev, at han ikke måtte. Du kender jo Bill. Han adlød altid, når der blev stukket ordrer ud.”

“Tror I, Tony skrev til andre også?”

“Det tror Bill i hvert fald. Og vi ved, at Tony havde haft en gæst til te, før han døde.”

Edgar tænkte på stolen, der havde været trukket hen til sengen. Tony havde ikke været bange for den gæst. Han havde drukket teen, som nogen havde puttet belladonna i (der var fundet rester af det i den ene af kopperne på natbordet). Hvornår var han blevet mistænksom? Først da hans gæst pludselig tårnede sig op over ham, tvang ham på benene og slæbte ham hen til klædeskabet? Da sablen splintrede det tynde træ med sin skinnende døds klingel?

“Hvem kunne Tony ellers have skrevet til?” spurgte Edgar.

“Aner det ikke.”

“Så du fik ikke selv noget brev?” Edgar hadede sig selv for at stille spørgsmålet.

Max blev iskold. “Tror du virkelig, jeg ville have holdt sådan noget hemmeligt for dig?”

“Nej, selvfølgelig ikke. Undskyld.”

Der var stille i røret. Ovenpå lød der en kratten. Der var nok en mus, tænkte Edgar.

“Jeg tror, jeg tager op og taler med majoren igen,” sagde Edgar. “Jeg bryder mig ikke om, at han ikke sagde noget om sit møde med Tony.”

“Måske skal du også tale med Bill igen,” sagde Max. “Jeg er sikker på, der er noget, han ikke vil sige.” Men han tilbød ikke at tage med.

“Sagde du noget om fotografiet til Bill?” spurgte Edgar. “Det med ansigtet, der var streget ud.”

“Nej. Jeg ville ikke gøre ham mere nervøs, end han allerede er.”

“Hm,” sagde Edgar og tøvede. “Det vil måske alligevel være en god ide at advare ham. Jeg har ikke selv fået kigget på billedet

endnu, men det tyder jo på, at vi skal onduleres én for én. Diablo burde være i sikkerhed i min lejlighed. Men hvad med dig?”

“Bare rolig. Jeg kan godt passe på mig selv.”

Det kunne Tony også, tænkte Edgar, men han vidste bedre end at sige Max imod. I stedet sagde han: “Vi er nødt til at finde Ruby. Jeg tror, hun har grund til at være på vagt. Vi kan ikke se bort fra den mulighed, at Ethel blev slået ihjel på grund af sin forbindelse til dig.”

Igen var der stille lidt. Så sagde Max: “Jeg har jo fortalt dig, at jeg ikke ved, hvor hun bor. Hun sagde, hendes forældre boede i Hove, men jeg har aldrig mødt dem. Hun delte en lejlighed med en veninde.”

“Og du har ingen anelse om hvor?”

“Nej.”

“Jeg får Bob til at kigge registret over stemmeberettigede igen.”

“Hun er ikke gammel nok til at stemme,” sagde Max. “Hun er kun tyve.” Og efter en pause: “For pokker da. Jeg håber ikke, hun er i fare.”

“Der sker sikkert ikke noget,” sagde Edgar i det beroligende tonefald, han brugte over for pårørende til forsvundne personer og ofre. Men det virkede tilsyneladende ikke på Max. Han lagde bare på efter nogle ganske få ord til farvel.

Edgar lagde røret på og gik tilbage til sagsmappen. Bob havde omhyggeligt arkiveret det nylig ankomne brev i den. Adressen var skrevet på maskine. Edgar skrev sig bag øret, at han skulle holde den op mod adressemærkatet på kassen og brevet fra Hugh D. Nee, der anmodede om at få åbnet en postboks. Han tog fotografiet ud af kuverten. Selv om han havde fået det beskrevet, blev han en smule rystet over synet af deres smilende ansigter. Max, mørk og flot og

med en smøg mellem fingrene. Diablo med den der åndssvage hat. Majoren, rank som et lys. Ham selv – åh gud, Bob havde haft ret. Han så så ung ud, så grøn og uskyldig. Han havde hånden mod panden i en afslappet honnør. Tony med ansigtet halvvejs streget ud af nogen, der tydeligvis havde trykket til med pennen. Og ude i kanten af billedet ... Edgar holdt det op i lyset for bedre at kunne se. Pigen, som Bob havde kaldt “ganske nydelig”, smilede til ham.

Det var ikke Charis. Det var Jean.

KAPITEL 22

Elsie havde en dårlig dag, sagde majoren og viste Edgar direkte ud i haven til den bænk, de også sad på, sidste gang Edgar var her i Worthing. Det var en lummer dag uden sol, og havet var kun en bleg stribe i horisonten. Majoren var pænt klædt i skjorte og slips, men da han strakte benene ud foran sig, bemærkede Edgar, at han stadig var i tøfler.

“De må undskylde, at jeg bare kommer brasende sådan her,” sagde han.

Majoren gryntede. “Det skal De ikke tænke på. Jeg regnede skam med, at De ville komme tilbage.”

“Gjorde De?”

“Ja. Og uden Massingham. Han er en begavet fyr, men han er ikke en af os.”

“En af os?”

Majoren pegede på sit slips. Det var det gamle fra hans regiment. “Os i tjenesten. Konge og fædreland, alt det, De ved nok. Massingham er skam kløgtig nok, men i sidste ende er han ikke englænder.”

“Han er halvt italiensk,” sagde Edgar og spekulerede på, hvorfor det generede ham så meget at blive sat i bås med majoren. Men det gjorde det.

“Halvt er også nok,” sagde majoren. “Og så er han tryllekunstner. Hvad den mand ikke kan gøre med et spil kort. Det er jo uanstændigt.”

Edgar kom i tanker om et af Max' korttrick, hvor han havde udskiftet hjerter dame med et billede af en nøgen kvinde. Han havde tryllet det ned i majorens brystlomme, og majoren var blevet ildrød i hovedet, da Max fiskede det op.

"Det var egentlig Tony, jeg ville tale med Dem om," sagde han.

"Tony Mulholland?" Var det bare noget, Edgar bildte sig ind, eller stivnede majoren en smule?

"Ja. Jeg talte med Diablo ..."

"Åh, så I fandt ham? Hvad får den gamle bandit så tiden til at gå med nu til dags?"

"Han bor hos mig i øjeblikket."

Majoren udstødte en kort latter. "Held og lykke med at få ham ud af huset igen. Manden er den fødte nasseprins."

Edgar tænkte på Diablo, som foreløbig ikke alene havde lagt beslag på Edgars seng, men også på hans bedste slåbrok. Han havde desuden sat sig fuldstændig på radioen. Hver gang Edgar havde foreslået, at Diablo forlod huset, om så blot for at røre sig lidt, havde Diablo verftet ham af. "Jeg hviler mig bare, min dreng."

"Diablo mente, De måske havde talt med Tony for nylig," sagde Edgar. "Hvordan kan det være, De ikke nævnte det for os?"

Major Gormley drejede hovedet og så ham lige ind i øjnene. Trods tøflerne så han pludselig ganske respektindgydende ud, hvis ikke ligefrem skræmmende.

"Hvad er det, De antyder?"

"Ikke noget." Edgar forsøgte sig igen med sit beroligende tonefald. "Da Max og jeg var her i sidste uge, sagde De, at De ikke havde set Tony i årevis. Men Diablo mener altså at vide, at De så ham for nylig. I betragtning af hvordan Tony døde, er jeg interesseret i enhver oplysning om ham, jeg kan få fat i. Det er det hele."

Majoren slappede tilsyneladende en anelse af, men han lød

stadig prikken. "Jeg kan da ikke huske hver eneste forvorpne snot-hvalp, jeg møder. Men jo, det kan da tænkes, at jeg løb ind i Tony engang sidste år."

"Kan De huske, hvornår det var?"

"Vistnok omkring jul. Træet var på plads. Elsie beder mig gerne stille det op i god tid."

"Var han her? Hjemme hos Dem?" spurgte Edgar og tænkte, at det ikke rigtig passede med majorens formulering om at "løbe ind i" Tony.

"Ja, det mener jeg."

"Hvordan kan det være? Inviterede De ham, eller dukkede han bare op en dag?"

"Han var vist bare i omegnen. Og ville ønske os glædelig jul."

Der opstod en kort pause, mens Edgar overvejede, om det kunne passe. Det lød usandsynligt.

"Diablo sagde, De og Tony skændtes," sagde han så.

"Tror De virkelig på, hvad det fordrukne gamle fjols siger?"

Jeg tror mere på ham end på dig, tænkte Edgar. Højt sagde han: "Husker De, hvad De talte om?"

"Åh, dit og dat. De ved jo, hvordan det er."

"Hvorfor nævnte De det ikke, da Max og jeg var her?"

Igen dette blik. "Det har jeg jo sagt. Jeg havde glemt det. Det er vel ikke strafbart, er det?"

Edgar svarede ikke. Bierne summede i stokroserne. Inde hos naboen larmede en græsslåmaskine.

Major Gormley brød tavsheden. "Er De gift, Stephens?"

Det spørgsmål havde Edgar ikke ventet. "Nej," sagde han.

"De var ganske ulykkelig over kaptajn Parsons, husker jeg," sagde majoren i et overraskende blidt tonefald. "Hun var en smuk kvinde."

"Ja," sagde Edgar. "Det var hun."

“Hvis De vil lytte til et godt råd, så glem hende. Det gjorde Cosgrove jo også. Find Dem en sød pige, og gift Dem. En mand har brug for en kone.”

Edgar rettede blikket mod bungalowens tilskoddede vinduer. Var mr. og mrs. Gormley, en udslidt ældre mand og en syg og plejekrævende kone, virkelig god reklame for den hellige ægtestand? Måske. Hvad betød et par års opofrelse sammenlignet med et helt livs fællesskab? Han opdagede til sin skræk, at han var på nippet til at græde.

Heldigvis fortsatte majoren i et mere brysk tonefald. “Tag Masingham. Han er en ulv, en skørtejæger. Han vil aldrig falde til ro.”

Edgar tænkte på Ruby. Kunne det virkelig passe, at Max ikke anede, hvor hun var? Var hun virkelig forsvundet ud i den blå luft, sådan som det forventedes af en tryllekunstnerassistent?

“Max har forandret sig ganske meget,” sagde han.

Majoren rejste sig fra bænken. “Mænd som ham forandrer sig aldrig. Hvad siger De til en spadseretur nede ved vandet? Vi kunne endda smutte ind på golfklubben og få os en hjertestyrkning.”

Edgar kunne ikke forestille sig noget værre, men på den anden side var det nok ikke så ofte, at majoren kom nogen steder. Så han rejste sig også og fulgte efter majorens stadig militærisk ranke skikkelse hen til huset. Han måtte finde på en skånsom måde at nævne tøflerne på.

Max var taget hen på Theatre Royal. Han ville tale med Roy Coulter om Ruby, men det var lettere sagt end gjort, for Coulter havde travlt med næste uges program.

“Vi sætter noget Agatha Christie op,” sagde han. “Som opvarmning til opførelsen i West End. Et pudsigt stykke. *Musefælden*, hedder det. Hvad mener De? Er det ikke en underlig titel?”

“Er det ikke fra *Hamlet*?”

“Det skal De ikke spørge mig om,” sagde Coulter. “Jeg nåede aldrig længere end til landsbyskolen. Ingen fornem kostskole til mig.”

Max spekulerede på, hvad Coulter egentlig forestillede sig. Hans egen kostskole med dens kolde vand i bruserne, endeløse holdsportstræning og generelle foragt for enhver, der var “lidt for smart” eller “udenlandsk”, var så langt fra Platons ideelle akademi, man kunne forestille sig. Men han sagde det ikke højt og lod Coulter snakke videre om stykket.

“Hvis De spørger mig, så holder det ikke længere end et par uger, og West End kan de godt glemme. Det er ikke, fordi det er så besværligt at sætte op, det kræver ikke andet end et par bogreoler og den slags. Men det er ikke noget for mig. Personerne sidder bare og sludrer, og så bang-bang, en eller anden bliver skudt, hvem skød ham, sludre-sludre, åh, det var butleren. Det er ikke ligefrem variete.”

“Variete synger på sidste vers,” sagde Max og fandt sine cigaretter frem.

“Sludder og vrøvl,” sagde Coulter. “Folk vil altid elske en god variete. Korpiger, lidt gøgl, et par tryllekunster. Det er det, folk vil se.”

“Hvis du siger det.”

Coulter sendte ham et skarpt blik. “Du klarer dig da, gør du ikke, Max? Du bliver stadig hyret?”

“Ja. Næste uge i Hastings.” Hans fjorten dages ferie var snart forbi, uden at han og Edgar var kommet så meget som et enkelt skridt nærmere Ethels morder.

“På molen?”

“Ja.”

“Øverst på plakaten?”

Max hævede det ene øjenbryn. “Ja.”

“Jamen godt. Der kan du se. Der vil altid være en fremtid for numre som dine.”

“Tony Mulholland mente, det er fjernsynet, der er fremtiden.”

“Nu skal man ikke tale grimt om de døde,” sagde Coulter. “Men Tony var et fjols. Det der nummer, han optrådte med her. Ingen vittigheder, ingen spænding, ingen *glamour*. Det er jo det, teatret handler om. Glamour.”

Max så sig om i det lille, overfyldte kontor. Coulters skrivebord kæmpede om pladsen med tårnhøje stakke af emballage og vasketøj. Der var kun ét vindue, og det sad højt og var halvvejs uigennemsigtigt af skidt og snavs og mågelort. Han skulle til at sige noget, men tog sig i det, da det gik op for ham, at Coulter ikke havde ment det ironisk. Stakkels fyr. Han troede virkelig på, at underholdningsbranchen var lutter lagkage.

Coulter rakte op efter en regnskabsbog på hylden bag sig. “Ruby French,” sagde han og lød pludselig effektiv og forretningsmæssig. “Her har vi hende. Tyve år. Vi har ikke hendes adresse.”

“Hvorfor fanden har I ikke det?”

Coulter blev vred. “Det var dig, der lønnede hende, husker du nok. Hun var din personlige assistent. Ikke en af vores ansatte.”

“Ingen andre personlige oplysninger? Hvad som helst?”

“Hun burde have givet os sin adresse, men det gjorde hun bare ikke,” sagde Coulter. “Men hun var en dejlig pige, det skal hun have. Hun var nemlig *glamours*.”

“Hun er jo kun et stort barn,” sagde Max. Han brød sig ikke om, at Coulter omtalte hende i datid.

“Ikke fra min plads i salen,” sagde Coulter.

Edgar kom først af sted fra Worthing sent på eftermiddagen. Hjertestyrkningen i golfklubben havde udviklet sig til en frokost og derefter to-tre drinks at slå mave på.

“Skal De ikke hjem til Deres kone?” havde Edgar spurgt uden de store forhåbninger.

“Nej, nej. Der kommer en dame og laver frokost til hende, og Elsie får altid en lur om eftermiddagen.”

Edgar havde i smug skiftet sin bloody mary ud med tomatjuice, men var alligevel en anelse omtåget, mens han kørte hjemad langs kysten. Det var slet ikke nogen ubehagelig følelse, mere sådan en drømmende, lidt desorienteret tilstand, som om han var på ferie og ikke på morderjagt. Hans tjenestebil, en Wolsey, var ikke så luksuøst et køretøj som Max' Bentley, men det var stadig en fornøjelse at køre afslappet af sted med havet på den ene side og de solide villaer og hoteller på den anden. Han overvejede at lade være med at vende tilbage til Brighton og i stedet fortsætte op til London for at opsøge og afhøre Bill, men det gik ikke. Han var nødt til at høre, om Bob eller Max havde fundet Ruby.

Bob var taget hjem fra arbejde, men havde efterladt en besked, hvor han med sin tydelige skoledrengehandskrift skrev, at han ikke havde haft held med at opspore “den pågældende dame”. Til gengæld havde han fået noget ud af at udspørge Tonys pensionatsværtindes datter. Han havde opsøgt hende igen, og hans ungdommelige charme havde åbenbart lokket nye oplysninger ud af hende. Denne gang huskede hun, at Tony havde fået besøg af en mandsperson et par dage før mordet. Hun beskrev ham som “ret gammel, mindst tredive”. Edgar krympede sig. Hvem kunne denne olding være? Bill? En fra teatret? Max, som let kunne gå for at være tredive? Men Max ville have sagt det, hvis han havde besøgt Tony. Ville han ikke?

Edgar stak beskeden i lommen og begav sig hen til The Old

Ship. Klokken var kun seks om aftenen, Max ville bestemt endnu ikke have forladt sit hotel for at gøre, hvad han nu end gjorde, når mørket faldt på.

Det fik Edgar ret i. Max stod inde i baren med en whiskysjus i den ene hånd og en cigaret mellem fingrene på den anden.

“Hej Max.”

“G’aften, Ed. En drink?”

“Bare en mineralvand, tak.”

“Med lidt whisky i?”

“Så pyt.”

Edgar satte sig ned ved siden af sin ven. Udenfor langs promenaden blev lygterne tændt, de to moler lyste op som to veje ud i ingenting. August var næsten forbi. Snart ville det blive endnu mørkere om aftenen, og der var stadig en morder på fri fod. Edgar nippede til sin drink. Max sendte ham et hånligt grin.

“Kom du til at falde af vandvognen?”

“Jeg besøgte majoren i dag. Han tvang mig til et par drinks på sin golfklub.”

“Jeg forstår. Hvordan gik det med det gamle fjols?”

“Han indrømmede, at han havde set Tony. Sagde, at Tony var dukket op en dag sidste år ved juletid.”

“Sagde han også, hvad han ville?”

“Nej. Bare noget vås om, at Tony havde villet ønske dem glædelig jul.”

Max gryntede. “Jeg kan ikke rigtig se Tony for mig i rollen som Lille Tim.”

“Heller ikke jeg. Majoren skjulte noget, det er jeg sikker på. Jeg er bare ikke sikker på, hvad det kan være.”

“Tony sad tydeligvis inde med en eller anden hemmelighed om Magikerne. Måske prøvede han at afpresse majoren.”

“Men hvad skulle det være for en hemmelighed?”

“Sagde majoren ikke noget om, at der var en spion iblandt os? Måske vidste Tony, hvem det var? Måske var det simpelthen majoren selv?”

“Det tror jeg ikke. Den mand er mere kongetro end kongen.”

“Klassisk vildledning,” sagde Max og viftede med hænderne som en tryllekunstner. Det fik ham pludselig til at se meget udenlandsk ud, og Edgar kom i tanker om, hvad majoren havde sagt til Max, da de besøgte ham begge to. *Hvis nogen ved det, er det Dem.*

“Men hvorfor skulle majoren antyde, at en af os var spion, hvis det ligefrem var ham selv?” spurgte Edgar.

“Vildledning,” gentog Max og lød, som om han var træt af at tale om det.

“Har du fundet Ruby?” spurgte Edgar.

Max sukkede. “Nej. Jeg spurgte på teatret, men de har ikke hendes adresse. Jeg kan huske, hun sagde engang, at lejligheden lå i en bueformet gade. Jeg har opsøgt hver eneste forbandede bueformede gade i byen. Er du klar over, hvor mange der er?”

“Hvad med ham, hun arbejdede for før? Har du spurgt ham?”

“Jeg skrev til ham i dag. Men han er på turne. Jeg var nødt til at sende det til ham via hans agent. Guderne må vide, hvornår det når frem til ham.”

“Havde Ruby selv en agent?”

“Nej. Jeg spurgte, om jeg skulle præsentere hende for min egen, men hun sagde, hun hellere ville være fri og uafhængig.”

“Det kan man vist roligt kalde hende.”

“Det kan man, ja.” Max stirrede ned i sit glas. Så sagde han i et tonefald, Edgar aldrig havde hørt ham bruge før: “Hun skal nok klare den, tror du ikke?”

Edgar forsøgte at lyde så vidende og beroligende som muligt.

“Jo. Hun er jo heller ikke med på fotografiet. Og det ser jo ud, som om morderen kun er interesseret i folk, som er med på fotografiet.”

Max mindede ham ikke om, at Ethel heller ikke var med. I stedet sagde han: “Fortalte du det til majoren? Det med fotografiet?”

Edgar sukkede. “Ja. Jeg prøvede at advare ham. Jeg sagde, han måske var i fare, og at jeg godt kunne arrangere noget politibeskyttelse og alt det. Men han sagde bare: ‘Jeg er ikke bange, jeg er englænder.’”

“Fjols.”

“I morgen tager jeg til London for at tale med Bill.”

“Vil du fortælle ham, at jeg fortalte dig om brevet fra Tony?”

“Nej. Jeg vil vente og se, om han fortæller mig det først.”

“Så må du hellere sørge for, at I er alene. Han kommer ikke til at sige noget, hvis Jean er til stede.”

Edgar drak ud. “Jeg er også nødt til at tale med Jean. Hun er trods alt også med på fotografiet.”

Selv om klokken næsten var ni, da Edgar gik hjemad, var det stadig lunt. Han måtte standse op flere gange for at få pusten. Han var ikke længere i samme form som i sine soldaterdage. Alle de der køreture i Bentleyen og drinks på hotelbarer havde svækket ham. Benene gjorde ondt, og den højre fod (den, hvor han manglede en tå) sved og brændte. Han fyldte lungerne med luft, sådan som hans eksercersergent i sin tid havde lært ham. “Ånd ind, drenge, ånd ind. I dør ikke af lidt frisk luft.” Men luften her i Brighton føltes blød og tæt, som om han fyldte lungerne med vat. Edgar gik videre i noget, der lignede march. Han havde aldrig troet, han nogensinde skulle længes tilbage til eksercerpladsen.

Gad vide, om Diablo var hjemme? Måske var han ikke alene ude, måske havde han simpelthen forladt lejligheden helt, tænkte

Edgar, og var forsvundet ud i den der amputerede teatertilværelse, der havde taget ham som gidsel oppe i Yarmouth. Men da han trådte ind, sad Diablo i stuen i Edgars slåbrok og spiste en sandwich med dåsekød og drak øl. Øllet var i det mindste et tegn på, at han ikke havde siddet herinde hele dagen. På gulvet stod der tre tomme flasker, hvoraf han brugte den ene som askebæger.

“Edgar, min dreng! Hvor har du været? Jeg har været bekymret for dig.”

“Vel har du ej.” Edgar satte sig ned i stolen overfor. “Er der en øl, jeg kan få?”

“Desværre, jeg købte kun fire. Men vi kan deles om den her?”

“Nej tak.”

Diablo lænede sig tilbage i puderne og så ud, som om han havde det yderst bekvemt. Radioen spillede følelsesfulde arrangementer af gamle kærlighedssange. Diablo sang med sin tynde tenor. *“If you were the only girl in the world ...”*

“Jeg besøgte major Gormley i dag.”

“Gjorde du? Det gamle bæst. Hvordan har han det?”

“Ikke så godt. Han er ensom og keder sig. Går og passer sin syge kone.”

“Han må være oppe i årene efterhånden.”

Edgar var ret sikker på, at majoren var mindst ti år yngre end Diablo, men der var ingen grund til at ødelægge kammeratens gode humør. “Major Gormley sagde, at Tony havde kigget forbi engang sidste jul bare for at sige glædelig jul.”

Det syntes Diablo åbenbart var lige så sjovt, som Max havde syntes. “Siger du, at Tony kom på hyggebesøg? Det tror jeg ikke, gamle dreng. Nej. Hvis Tony opsøgte Gormley, så var det, fordi der var noget, han ville have ud af ham.”

“Ja,” sagde Edgar. “Men hvad?”

Diablo trak på skuldrene og var tavs. Så begyndte han igen at synge med. *“A garden of Eden, just made for two. With nothing to mar our joy.”*

“Du har været ude?” sagde Edgar og nikkede i retning af ølflaskerne. “Bare du passer på. Der er en galning på fri fod.”

“Åh, jeg er skam vant til galninge,” sagde Diablo. “Jeg har trods alt været ved teatret i næsten halvtreds år.”

“Ja, men alligevel,” sagde Edgar. “Der skulle helst ikke ske dig noget.”

“Det er sødt af dig, min dreng.” Edgar blev overrasket, ligefrem rystet, over at se tårerne vælde op i Diablos øjne. “Vi er gode venner, vi tre, er vi ikke? Du og jeg og Max? Jeg tænker tit tilbage på de to år i Skotland. Det var de bedste år i mit liv.”

Edgar syntes, det lød utrolig trist, hvis det altså passede. Men han sagde ikke noget.

“Jeg tænker tit på dem,” gentog Diablo. “Og på hende. Charis. Så smuk. Somme tider er det, som om jeg kan se hende, skal jeg sige dig. Ud af øjenkrogen. Og så er hun væk igen.”

Nu blev Edgar endnu mere rystet. Det var en følelse, han også selv ofte havde. Et glimt af noget rødt hår, en særlig måde at gå på, et hoved på skrå. Engang var han fulgt efter en kvinde hele vejen hen ad Western Road, indtil hun til sidst havde vendt sig om og anklaget ham for at forfølge hende.

Men betroelsen havde åbenbart kostet Diablo dagens sidste kræfter. Han lukkede øjnene, mens radioen gik i gang med “An der schönen blauen Donau”.

Edgar gik ud i køkkenet for at se, om der var noget spiseligt.

KAPITEL 23

Edgar tog af sted tidligt den følgende morgen, atter i sin tjenestebil, Wolseyen. Han havde modstræbende bestemt sig for at besøge sin mor på vej op til Bill. Han vidste, han måtte gøre det kort for ikke at blive suget ind i den særlige tidsregning i Esher, der forvandlede alt til en endeløs søndag eftermiddag uden håb om frelse. Det var jo ikke, fordi han ikke elskede sin mor, sagde han til sig selv, idet han kørte ud af Brighton. Det var bare det, at hun, trods alle sine beklagelser over hans alt for sjældne besøg, aldrig rigtig lod til at glæde sig over det, når han faktisk kom. Selv Jonathan, som havde været hendes yndling, havde altid kun voldt hende sorg og bekymring: hans skrøbelige helbred, hans halsbetændelser, hans håbløse retningssans. Da hun i sin tid modtog telegrammet om Jonathans død, havde hun set på Lucy og Edgar og sagt: "Jeg har altid vidst, det her ville ske." Havde hun virkelig lige siden Jonathans fødsel vidst, at hendes yngste barn en dag ville blive en del af denne dødsdømte mission og blive skudt og dræbt og forsvinde i havet? Hvis ja, var det den mest deprimerende tanke, Edgar kunne forestille sig.

Han havde ikke ringet i forvejen. Det gav ham en chance for, at hun var ude af huset, når han kom, og så ville det ikke være hans skyld, hvis besøget ikke blev til noget. Men da han holdt ind foran huset, kunne han se hende stå inde i køkkenet og vaske op. Hvorfor vaskede hun op? Hun boede alene. Selv brugte han den samme tallerken hver dag og nøjedes med at skylle den af bagefter. For

tiden måtte han vaske op efter Diablo, som tilsyneladende havde besluttet sig for at anvende hvert eneste stykke service i huset, og det bød ham kraftigt imod.

Edgar gik langsomt hen ad havegangen. Forhaven lignede sig selv. Den bestod af fliser (praktisk) med nydelige bede med etårige planter rundt langs kanten. Hans far havde været glad for havearbejde, huskede han, men for hans mor var verden udenfor et sted, hvor alt kunne gå galt. Det overraskede ham ikke, at hun havde pillet hængekrukkerne ned. De tingester var jo en dødsfælde.

Dørklokken spillede den samme klingrende melodi som altid. Og så stod Rose i døren, stadig med gummihandskerne på.

“Edgar!” udbrød hun. “Er der sket noget? Er det Lucy?”

Max var på vej rundt i Royal Crescent. Han vidste godt, kvarteret var alt for dyrt for en tyveårig sekretær, men det var den eneste buede gade i hele Brighton, han endnu ikke havde undersøgt. Ikke desto mindre bankede Max på samtlige fordøre. Reaktionen skiftede mellem kortfattede afvisninger, himmelfaldne blikke og (en enkelt gang) en yderst ligefrem invitation til at gå med ovenpå, som Max sagde pænt nej tak til, hvorefter han lettede på hatten og gik sin vej. Da han nåede hen for enden af gaden, vendte han sig om og stod et øjeblik og kiggede på husene. De lukkede døre og tilskoddede vinduer gloede selvtilfredst tilbage. Hvor var Ruby? Gemte hun sig bag en lignende dør, eller befandt hun sig et sted, der ikke havde noget som helst med buer at gøre? Hun havde sagt, hun drømte om at blive tryllekunstner, og nu måtte Max erkende, at hun i hvert fald havde haft held med sit første forsvindingsnummer. Han opregnede i tankerne hendes hel- og halvhjertede antydninger, vildledningerne – forældre i Hove, anbefalingen fra Raymondo. Var det hele i virkeligheden ét stort illusionsnummer?

Max gik over på den anden side af gaden, hvor der var udsigt til vandet. Det var igen en lummer, skyet dag, hvor himmel og hav havde samme farve. Det var fredag, og han skulle videre til Hastings på søndag. Men hvordan kunne han forlade Brighton uden at have fundet Ruby? Hvordan kunne han gå på scenen, når han ikke var sikker på, at hun var uden for fare? På den anden side gik det ikke at melde afbud. Det var den største synd i branchen. Hvis det rygtedes, at Max Mephisto ikke var mødt op til et fast engagement, ville han være færdig.

I det mindste ville han ikke være længere væk end Hastings. Hvis Edgar fik brug for ham, kunne han være i Brighton på et par timer. Men var det sandsynligt? De sidste par dage havde han haft en fornemmelse af, at Edgar lagde afstand til ham. Dengang de alle tre fulgtes ad tilbage fra Yarmouth, havde der været en stemning af genforening i bilen, som om de var i færd med at genskabe årene i Skotland, hvor Magikerne havde følt som et lille, lukket samfund i tryk afstand af krigen. Men lige siden Bills besøg var det, som om Edgar havde fjernet sig og gjort det klart, at det var ham, der var politimanden her, mens Max kun var civilist. Det var slut med at lege privatdetektiv som i radiohørespillene, slut med ham og Edgar, der kørte rundt i landet og fangede forbrydere og stillede dem til ansvar. Da Edgar spurgte ham, om han også havde fået brev fra Tony, var han blevet stiktosset. Et kort øjeblik havde han følt sig udpeget som en *mistænkt*. Han tændte en cigaret og tvang sig selv til at tænke rationelt. For selvfølgelig kunne han være mistænkt. Det var jo tydeligt, at morderen var en, der havde kendskab til Magikerne. Tony var død, så hvem var der tilbage? Edgar, Diablo, majoren, Bill og ham selv. Der var også andre: en hel del af pigerne i WAAF, oberst Cartwright, personalet på Hotel Caledonian. Skulle morderen findes blandt en af dem?

Han stod lænet op ad gelænderet oven over Madeira Drive, den brede promenade langs vandet. En skikkelse i et hvidt jakkesæt gik hurtigt forbi dernede. Det var jakkesættet, der tiltrak sig Max' opmærksomhed. Det var usædvanligt at se en mand i hvidt jakkesæt nu til dags, den slags så man kun på gangstere og gamle folk i teaterbranchen. Skoene matchede, de fangede lyset, idet manden hastede forbi, og fik igen Max til at kigge. Manden havde sat farten op, han løb næsten, og udtrykket i hans ansigt var alvorligt og målbevidst. Ikke et udtryk, Max forbandt med en forvirret gammel tryllekunstner. Ikke desto mindre var der ingen tvivl. Manden var Stan Parks, alias Den Store Diablo.

“Du burde have ringet i forvejen. Jeg fik jo et helt chok, da du stod der.”

“Jeg bliver kun et øjeblik. Jeg er på vej til London.”

“Et øjeblik.” Rose så straks nedslået ud. “Hvor længe er det?”

Edgar bandede indvendig. “I hvert fald en times tid,” sagde han i et ubekymret tonefald. “Så travlt har jeg heller ikke.”

“Jeg skal gå klokken elleve,” sagde hun. “Jeg hjælper til på sygehuset om fredagen.”

Hvor var det typisk, tænkte Edgar, mens han sad i stuen og ventede på, at hun kom med teen. Først gav hun ham dårlig samvittighed over kun at komme på kort besøg, ham, hendes overlevende søn, kun for straks efter at få ham til at føle sig uvelkommen, som om han tvang hende til at svinge sine mange forpligtelser. Han så sig omkring. På hylden over den elektriske kamin stod der tre fotografier: et af Lucy på sin bryllupsdag, et stort et af Jon i uniform og et af ham selv på cykel med et fjoget udtryk i ansigtet. Hvorfor i alverden havde hun valgt netop det billede? Se, alle sammen: min lykkeligt gifte datter, min krigshelt af en søn og så landsbytossen.

Hvorfor havde hun ikke også valgt et af ham i uniform? Han havde haft en absolut respektabel karriere i militæret, hvis man lige så bort fra de to år med Magikerne. Eller et af ham i politiuniform? Men han vidste jo godt, at hans mor i virkeligheden skammede sig over hans arbejde, uanset hvor nødig hun ville indrømme det. Det var jo for at undgå, at han blandede sig med simple mennesker og kriminelle, at hun altid havde holdt ham indendørs ved lektierne. Gad vide, hvad hun ville sige, hvis han fortalte hende om sin aktuelle sag?

“Er det din bil ude ved fortovet?” spurgte hun, da hun trådte ind med en overfyldt bakke.

“Nej, det er korpsets. En af mine venner har en Bentley,” sagde han og håbede, at oplysningen om hans rige ven måske ville kompensere for hans egen mangel på en bil.

Men Rose rimpede læberne sammen. “Er det ikke lige lovlig prangende?”

“Tjo, men det passer godt til ham. Det er Max Mephisto, hvis du kan huske ham. Min ven fra militæret.”

“Tryllekunstneren?” Rose spillede chokeret øjnene op. “Hvorfor ser du ham igen?”

“Han optræder i Brighton.”

“Ja, det er vel netop den slags ting, folk holder af dernede.” Rose regnede ikke Edgars nye hjemby for noget.

“Onkel Charlie tog mig og Jon ind at se Max, da vi var drenge,” sagde Edgar og tog imod en kop mælkefarvet te. “Jeg tror da, det var Charlie.”

Rose nikkede og rimpede atter læberne sammen. “På molen i Hastings,” sagde hun. “Jonny blev så sløj bagefter.”

“Han var altid sløj.” Somme tider tænkte Edgar, at det ville være bedst, hvis de kunne tale normalt om Jonathan.

Men hans mors øjne fyldtes med tårer. "Han var en følsom dreng. Ikke som dig," tilføjede hun.

Det sagde Edgar ikke noget til. I stedet spurgte han: "Har du set noget til Lucy på det seneste?"

"Ja, hun var her sidste weekend med drengene. De bliver så store." Hun sagde det ikke kærligt, men snarere som om Lucys drenge skød i vejret alene for at genere deres mormor.

"Det er en evighed siden, jeg sidst så dem. Jeg må snart op til Hertfordshire. Eller invitere dem til Brighton." Han så sin lejlighed for sig, fyldt med både Diablo, Lucy og drengene, og undertrykte et smil.

"Det er sandt," sagde hans mor i et tonefald, der kvalte enhver lyst til smil. For evigt. "Det sagde hun også til mig. At hun ikke havde set dig længe."

"Hvad med dig? Kan du holde dig beskæftiget? Hvad laver du henne på sygehuset?"

"Tager mig af de uhelbredeligt syge," sagde Rose. "De holder humøret højt, trods omstændighederne."

Edgar kiggede på uret på kaminhylden. Kun en halv time endnu.

Max så efter den hvidklædte skikkelse, indtil den forsvandt i mylderet henne ved Palace Pier. Hvad i alverden lavede Diablo hernede i det smarte jakkesæt og med det sammenbidte udtryk i ansigtet? Ifølge Edgar havde han stort set ikke været uden for en dør, siden han ankom, men sad bare og gik til lige så stille i en sump af alkohol og nostalgiske dansemelodier. Men den dag, Edgar var udenbys, dukkede han pludselig op hernede på promenaden og havde tydeligvis en presserende aftale. Max stod et øjeblik uden at vide, hvad han skulle gøre, så drejede han om på hælen og satte kursen mod bymidten. Han vidste ikke, hvor Diablo præcis skulle hen, men

der fandtes en fast tommelfingerregel for folk som Diablo, når de befandt sig i en ny by. De gik altid direkte hen på det lokale teater.

Klokken elleve var Edgar klar til at komme videre. Enten det eller begå selvmord, alt efter hvad der var hurtigst. Rose havde bevæget sig fra de uhelbredeligt syge til naboens hjerteproblemer og slagteren, der nægtede at føre kalvepostej i sin butik. Edgar sad imens og drak sin te og spekulerede på, hvad der ville ske, hvis han afbrød hendes enetale og fortalte, at han var på jagt efter en morder, der havde savet en kvinde over i tre dele. Han så for sig, hvordan hans mor ville lave trutmund, som hun altid gjorde, hver gang han nævnte noget, der ikke var *pænt*. Han hørte for sit indre øre, hvordan hun ville sige: "Ikke en, vi bør omgås," som hun havde sagt, dengang han tog rakkemandens søn med hjem for at lege.

Kukuret ude i entreen kukkede. Edgar rejste sig og tog sin hat. "Jeg må hellere komme videre, mor."

Rose så ulykkelig ud. "Allerede?"

"Du sagde jo, du selv skulle af sted klokken elleve."

"Jeg kan da aflyse det," sagde Rose og begyndte nervøst at rydde af bordet. "Faktisk ved jeg aldrig helt, hvad jeg skal sige til de uhelbredeligt syge."

"Tag du bare af sted, mor," sagde Edgar og tog et skridt hen mod døren. "De vil savne dig, hvis du ikke kommer."

"Det tror jeg ikke," sagde Rose. "De foretrækker Millie White. Hun spiller poker med dem."

"Næste gang bliver jeg længere," sagde Edgar. Han kyssede hende på kinden. Hun lugtede af *Bluebells*-parfumen fra Penhaligon's.

Rose snøftede, men kyssede også ham på kinden og sagde, han skulle passe godt på sig selv. Hun bar bakken ud i køkkenet og tog sin håndtaske og hat. Hun ville åbenbart alligevel hen på sygehuset.

I døren spurgte Edgar: "Hvorfor har du egentlig det elendige billede af mig stående på kaminhylden? Det med cyklen?"

Rose klappede ham på kinden på en måde, der virkede næsten spontan og øm. "Det er det eneste, jeg har, hvor du ser glad ud," sagde hun.

Max nåede frem til teatret, netop som Roy Coulter var på vej ud for at spise frokost. "Du er velkommen til at gå med," sagde Roy. "Jeg har dog kun en halv time."

De fulgtes ad hen til den samme cafe i Pavilion Gardens, hvor Max og Edgar havde drukket kaffe. Max bestilte også kaffe denne gang, mens teaterdirektøren arbejdede sig gennem en portion tomatsuppe og en ostemad.

Max kiggede væk, mens Coulter slubrede suppe i sig. Engelsk mad, tænkte han og gøs.

"Jeg leder efter Stan Parks," sagde han. "Den Store Diablo, du ved nok. Jeg har hørt, han skulle være kommet til byen."

"Diablo!" Coulter fnøs. "Ham havde jeg på plakaten engang. Det endte med, at jeg måtte hente ham i detentionen og betale bøden. Fuldskab og forstyrrelse af den offentlige orden."

"Men har du set ham i dag?"

Med frustrerende langsommelighed duppede Coulter suppe af overskægget.

"Det er sjovt, du siger det ..."

"Har du?"

"Ja, han var forbi i formiddag. Stadset ud i et hvidt jakkesæt. Der var et frygteligt øjeblik, hvor jeg troede, han ville bede om arbejde."

"Hvad ville han?"

Coulter så sindsroligt på ham. "Det samme som dig. Han ledte efter pigen."

“Hvad for en pige?”

“Din assistent. Hende Ruby. Han var meget ivrig efter at få fat i hende.”

Da Edgar nåede frem til Wembley, var klokken blevet et. Et uskyldigt tidspunkt på dagen, tænkte han. Frokosttid. Mødre, der lavede sandwich, børn, der spiste ude i haven på et tæppe, bedsteforældre, der tog en lur i skyggen. Da han selv var dreng, var hans far kommet hjem fra arbejde midt på dagen hver eneste dag for at spise, og nu spekulerede han på, om Bill mon gjorde det samme. Hvis han ikke gjorde, var det også i orden. Så kunne han tale med Jean i fred. Han gøs let ved tanken om, hvad det måske kunne medføre. Havde Jean virkelig været lun på Edgar dengang, sådan som Diablo påstod? Bortset fra mindet fra trækstien havde han ingen erindringer fra Inverness overhovedet, der involverede Jean. Charis havde fyldt det hele – hendes søvnige smil, hendes flødefarvede hud, hendes ildrøde hår. Somme tider kunne selv et banalt kort over Skotland få ham til at rødme ved mindet. Der var ikke plads til Jean – eller nogen andre, for den sags skyld. Han huskede, hvordan han havde spillet kort med Max i baren på Hotel Caledonian, mens jagttrofæerne kiggede ned på dem, som om de prøvede at råde ham (selv om Max altid gav Edgar en fordel, vandt han aldrig). Han huskede, hvordan han og Charis havde gået ture langs floden. Han huskede, dengang han og Max og Diablo havde drevet rundt i en båd ude på åbent vand. Han huskede *Ptolemy*, der gik op i flammer i mørket, selv om han ikke engang var til stede. Et andenhåndsminde, som ikke desto mindre næsten var det stærkeste af dem alle. Han kunne næsten lugte røgen fra branden, høre de desperate råb fra tilskuerne på bredden, ja, han kunne ligefrem høre Charis kalde på ham i larmen og forvirringen, en lille, fortvivlet stemme. Men

uanset hvor meget han anstrengte sig, kunne han ikke huske at have vekslet så meget som ét ord med Jean.

Huset med ønskebrønden i forhaven så øde ud. Edgar bankede på. Lyden rungede dumpt derinde, men der var ingen smilende husmor, der åbnede døren og bød ham indenfor til en hyggesludder om gamle dage. I et æbletræ tæt ved sad en fugl og sang som en gal, og et par huse nede ad vejen kunne han høre børnelatter i haven. Var Jean gået ned til dem med Barney, så børnene kunne lege sammen? Var hun gået i butikker eller på besøg hos sin egen version af de uhelbredeligt syge? Det troede han nu ikke. Han fik en indskydelse og tog i døren. Den var ulåst.

Bagefter spurgte han sig selv, hvorfor han havde været så sikker på, at noget var galt. Det var trods alt ikke så usædvanlig i en fredelig forstad som denne, at folk lod deres hoveddør stå ulåst. Men alle de små hår på Edgars arme havde rejst sig i frygt, og han havde straks grebet efter sin knippel, der plejede at sidde i bæltet. Men han havde (igen) glemt den.

Edgar gik ind i stuen. Solen stod ind ad vinduerne og oplyste de blomstrede møbler, de nydeligt arrangerede nipsting og den store kravlegård, hvor Jean lå, kneblet, bundet og i den grad død.

PresseKopi

TREDJE DEL

SPÆNDINGEN BYGGES OP

Pressekopi

KAPITEL 24

Edgar stak hånden ind mellem tremmerne. Liget var koldt. Hun måtte have været død i et par timer. Alligevel føltes det forkert bare at lade hende ligge sådan. Problemet var, at hun lå i en kravlegård. Man kunne godt løfte et lille barn ud af sådan en, men ikke en voksen kvinde. Edgar kunne ikke få rigtigt fat om hende. Efter et par forsøg greb han pynteildrageren henne ved den elektriske kamin og vred tremmerne til side med den. Han var klar over, at kravlegården også var bevismateriale, som han nu ødelagde, men han kunne ikke lade Jean ligge der, bundet på hænder og fødder og med det der grufulde udtryk i ansigtet. Han lagde hende på tæppet foran kaminen og lagde mekanisk øret til hendes brystkasse. Intet. Han gik ud i entreen, fandt telefonen, ringede til alarmcentralen og forklarede situationen med kortfattet politijargon. Så gik han ind i stuen igen og satte sig til at vente.

Det var først, da hans blik igen faldt på kravlegården, at han spurgte sig selv, hvor barnet var. Hvad var der blevet af Barney, kæmpebabyen, som Bill havde præsenteret Edgar og Max for med en sådan stolthed? I samme øjeblik hørte han noget ovenpå. En dæmpet lyd af noget, der måske bevægede sig. Han tog ildrageren og gik op ad trappen. Der var tre ens døre deroppe. Lyden kom fra inde bag den ene, og nu hørte han også en klynken. Edgar puffede døren op. Han blev mødt af en lugt så fæl, at han næsten vaklede baglæns, og et kort sekund tænkte han, at der måske lå et

rådnende lig derinde. Men så opfattede han, at det var badeværelset – et sort og lyserødt badekar, lyserøde fliser – og at lugten kom fra barnet, som lå i sit eget lort i badekarret, højrød i hovedet af frustreret gråd.

Da det lokale politi ankom ti minutter senere, en kriminalbetjent og to uniformerede betjente, sad Edgar i køkkenet med det ilde-lugtende barn hyllet i et håndklæde. Det havde føltes forkert at eksponere Barney for sin døde mor, og Edgar havde ikke ligefrem lyst til at forsøge sig med bleer lige nu.

“Jøsses,” sagde kriminalbetjenten. “Hvad har De der?”

“Det er den døde kvindes søn,” sagde Edgar stift. Han brød sig ikke om londonpolitiet. Han brød sig ikke om deres uniformer og deres taktløse måde at komme trampende op ad havegangen på. Han brød sig ikke om de blå blink på deres patruljevogn og deres følelseskolde effektivitet. Samtidig var han utrolig lettet over at se dem.

Kriminalbetjenten gik selvsikkert ind i stuen med de to betjente i hælene. Da han to minutter efter kom ud i køkkenet igen, lød selv hans støvletramp mere afdæmpede.

“Hvad foregår der?” spurgte han og så mistænksomt på Edgar og barnet. “Hvem pokker er De?”

“Kriminalkommissær Edgar Stephens fra Brighton Politi,” sagde Edgar. “Hvem pokker er De?”

“Det kan De jo sagtens sige,” sagde kriminalbetjenten, men lød dog straks mere respektfuld. “Hvordan kan jeg vide, at De ikke lyver?”

“Mit politiskilt ligger i lommen,” sagde Edgar. “Jeg ville ikke vække barnet.” Utroligt nok var Barney faldet i dyb, stinkende søvn i hans arme.

“O’Shea!” råbte kriminalbetjenten ad en af sine underordnede.
“Kom og tag barnet.”

“Det behøver De ikke.” Af en eller anden grund havde Edgar pludselig ikke lyst til at slippe den sovende Barney. “Jeg kan godt holde ham.” Han fik med lidt besvær skiltet op af lommen og rakte det hen over bordet.

Kriminalbetjenten granskede det med sammenknebne øjne, hvorefter han rankede sig og gjorde honnør. “Kriminalbetjent Alan Deacon.”

Edgar sendte ham et anerkendende nik, selv om hele situationen var latterlig. Barney snorkede sagte, og Edgar flyttede lidt på ham, så han lå bedre op ad Edgars skulder. Han var utroligt tung.

Kriminalbetjent Deacon sendte et næsten frygtsomt blik ind mod stuen. Han var en høj, rødmosset mand, og Edgar tænkte, at det nok ikke var hver dag, han var bange for noget.

“Hvad foregår der?” spurgte han igen.

“Den døde kvinde er Jean Cosgrove,” sagde Edgar. “Jeg ankom for omtrent en halv time siden og fandt hende. Hun lå i kravlegården. Jeg måtte ødelægge tremmerne for at få hende ud, men jeg tror, hun har været død i nogen tid. Barnet lå ovenpå i badekarret. Han var temmelig frustreret, men jeg tror ikke, han er kommet noget til.”

Edgar betragtede Deacon, mens han talte, og blev imponeret over, at manden ikke lod sig aflede af alle de underlige omstændigheder. Barn, badekar, kravlegård.

“Men hvad laver De her?” spurgte kriminalbetjenten. “Var De bare på besøg?”

“Nej,” sagde Edgar.

Deacon ventede. De to menige betjente stod side om side i døren bag ham og afventede hans ordrer.

“Jeg arbejder på en anden sag,” sagde Edgar. “Jeg skulle tale med Jeans mand. Bill Cosgrove.”

“Er han mistænkt i sagen?”

“Ikke nødvendigvis.”

“Hvor befinder han sig nu?”

“Jeg vil tro, han er på arbejde.”

Kriminalbetjent Deacon sendte Edgar et næsten medlidende blik. “De må hellere ringe til ham. Kom, ræk mig den lille fyr.”

Bill ankom, netop som ambulancen skulle til at køre af sted med Jeans lig. Han løb op til Edgar, der stod i døren, og greb ham hårdt i armen.

“Hvad er der sket? Du sagde, der var dårligt nyt.”

“Det gør mig ondt, Bill. Jean er død.”

Bill slap hans arm. Han stirrede på Edgar med store, smukke og fuldstændig uforstående øjne.

“Død?”

“Jeg kiggede forbi ved frokosttid og fandt hende død. Det gør mig ondt.”

“Men hvordan ...” Først nu bemærkede Bill ambulancen i indkørslen. Han løb hen til den og begyndte at slå på den. “Jean! Jean!”

Edgar gik efter ham og tog hans arm. “De kører hende hen på sygehuset. Du kan se hende senere. Jeg skal nok køre dig derhen.”

Bill så på Edgar, som om han havde glemt, han var der.

“Ed. Hvad laver du her?”

“Kom med indenfor. Så kan vi snakke sammen.”

“Barney!” udbrød Bill og så sig omkring med et vildt blik. “Hvad er der sket med Barney?”

“Han har det fint. Han bliver passet af en politikvinde.”

Kriminalbetjent Deacon havde tilkaldt en af sine kvindelige

kolleger fra den lokale politistation. Hun havde badet Barney og givet ham en ren ble på, og nu sad de og legede på gulvet i stuen. Bill så stumt på dem og kravlegården med gru i blikket.

“Hvad er der sket med kravlegården?”

“Mr. Cosgrove,” sagde kriminalbetjent Deacon og trådte hen til dem. “Jeg er nødt til at stille Dem nogle spørgsmål.” Så henvendte han sig til politikvinden. “Vil du lave noget te til os, Janice? Så er du sød.”

Janice kom lydigt på benene, løftede Barney op på hoften og gik ud i køkkenet. Bill så efter dem. Han gjorde ingen forsøg på at tage sin søn fra hende.

“Mr. Cosgrove. Jeg er kriminalbetjent Deacon fra Wembley Politi. Jeg kan forstå, De allerede kender kriminalkommissær Stephens?”

“Ed? Ja, jeg ...”

“Vi er nødt til at stille Dem nogle spørgsmål om, hvor De har været i dag.”

“Hvorfor?”

“De må hellere sætte Dem ned.” Deacon puffede blidt Bill ned at sidde i en af de blomstrede lænestole. “Deres kone er blevet myrdet, mr. Cosgrove. Vi skal finde den skyldige.”

Bill så på Edgar. “Myrdet?”

Edgar nikkede. “Ja. Kvalt, tror vi.”

“Åh gud.” Bill skjulte ansigtet i hænderne. Edgar spekulerede på, hvordan Bill havde reageret, dengang Diablo fortalte ham, at Charis var død. Hvad følte han nu, hvor begge de kvinder, han havde elsket, var døde?

“Hvor var De her til formiddag omkring klokken ti?” spurgte Deacon.

Bill løftede blikket. “På arbejde. De tror vel ikke, at ...”

“Hvor arbejder De, mr. Cosgrove?”

“På General Electric. Jeg er produktionschef.”

“Så der vil være kolleger, som kan bekræfte det?”

“Ja, naturligvis.” Bill var på nippet til at blive vred. Han greb hårdt om armlænene. “Jeg gik på arbejde klokken otte i morges. Så var jeg dér, indtil Edgar ringede. Og nu kommer jeg hjem og får at vide, at min kone er blevet myrdet. Min kone ...”

“Hvad lavede De i frokostpausen?” spurgte Deacon.

“Jeg plejer at tage hjem.” (Bingo, tænkte Edgar). “Men i dag havde vi travlt, så jeg blev på kontoret. En af sekretærerne skaffede mig en sandwich.”

Hvis Bill var kommet hjem midt på dagen, ville det have været ham, der fandt sin kone død. Ville det også have gjort ham til en mistænkt? Havde morderen vidst – tanken var så svimlende, at Edgar måtte gribe om ryglænet på stolen foran sig – at Edgar var på vej? Var det ligefrem meningen, at det var ham, Edgar, der skulle finde liget?

Janice kom ind i stuen og stillede en kop te foran Bill. Så placerede hun uden falbelader varsomt Barney i hans skød. “Her har du din lille dreng.”

Bill begyndte at hulke ned i sin søns hår.

Klokken var over midnat, da Edgar var hjemme i Brighton igen. Han havde kørt Bill på sygehuset og havde ventet i lighusets såkaldte besøgsværelse, mens Bill tog afsked med sin kone. Så havde han kørt ham hjem igen, hvor hans søster ventede. Hun var en høj og effektiv kvinde, og Edgar var lettet over at overlade Bill – og Barney – i hendes varetægt. Hans tøj lugtede stadig af Barneys ekskrementer.

Så var han kørt hen på den lokale politistation og havde forklaret

både Deacon og Deacons chef, kommissær Jarvis, om drabene i Brighton.

“De tror altså, at det kan være den samme fyr, som slog mrs. Cosgrove ihjel?” sagde Jarvis, en smart klædt londontype, der lød diskret ironisk, uanset hvad han sagde.

“Jeg tror, det er muligt,” sagde Edgar og fortalte om fotografiet. “To af dem, der er med på billedet, er døde nu.”

“*Til mit næste nummer, Ulvefælden,*” sagde Deacon. “Hvad betyder det?”

“Jeg ved det ikke,” sagde Edgar. “Men Jean lå jo i en slags bur. En af mine venner, en gammel tryllekunstner, siger, at ‘ulvefælden’ kan hentyde til et af de der udbrydernumre, hvor man skal slippe ud af et bur.”

“Det var mrs. Cosgrove ikke ligefrem i stand til,” sagde Jarvis tørt. “Men De må hellere passe godt på Dem selv, kriminalkommissær Stephens. Ikke sandt?”

Ville det være gået anderledes, hvis han havde nået at advare Jean om fotografiet? tænkte Edgar, mens han kørte hjemad ad Brighton Road, den snorlige landevej, som engang havde været berygtet for sine landevejsrøvere. Ville Bill være blevet hjemme? Ville det have forhindret hende i at lukke døren op for en morder? For det var jo det, der var sket, det var han sikker på. Deacons mænd havde fundet to tekopper i stuen, og Edgar ville vædde på, at den ene af dem ville teste positiv for belladonna. Ingen af naboerne havde set nogen gå op til huset, det var et respektabelt kvarter, hvor alle passede sig selv sådan en fredag ved frokosttid. Edgar tænkte på sin mor, der var gået af sted for at passe sin tjans hos de uhelbredeligt syge. Jean måtte være blevet slået ihjel, netop som han selv og Rose sad og drak te i stuen med det rædsomme barndomsbillede. Kunne nogen have vidst, at han var på vej op

til Bill? Var liget blevet placeret bag tremmer med den specifikke bagtanke, at det var Edgar, der ville finde det?

Vejene var øde så sent på natten, og turen hjem til Brighton tog kun knap to timer. Her og der så han en fulderik på vej hjem fra Brightons pubber, men ellers var byen stille, og månen skinnede som sølv på havet. Edgar kørte op ad bakken til sit hus og glædede sig over, at han ikke var til fods. Han var så træt, at han knap kunne tænke. Han ville ønske, han bare kunne smide sig på sofaen og sove i en uge. Han låste sig stille ind. Det sidste, han ville, var at vække Diablo og blive tvunget til at forklare hele miseren for ham. Der ville være tid nok til alt det i morgen. Han stod stille i entreen og lyttede efter den gamle mands snorken. Intet. En ugle tudede i haven. Edgar puffede varsomt soveværelsesdøren op. Sengen var lige så glat og øde som havet.

KAPITEL 25

“Den gamle dreng er altså stukket af?”

“Tja, det kunne se sådan ud. Hans kuffert er væk. Du ved, den der frygtelige paptingest.”

Max smilede, men det kunne ikke camouflere hans bekymring. Det var lørdag formiddag, og de sad på Edgars kontor på politistationen. Sædvanligvis var der stille i weekenderne, men i dag – efter at Den Magiske Morder havde slået til igen – summede det af liv. Frank Hodges havde allerede ringet og brokket sig til Edgar om, at korpset var til grin, og at han ville holde Edgar personligt ansvarlig, hvis morderen slog endnu en ihjel. “Det kunne jo blive mig,” mumlede Edgar. “Så ville alle være glade.”

Max’ tilstedeværelse var ikke gået upåagtet hen. Det var hurtigt rygtedes, at han sad nede hos kriminalkommissær Stephens, og mindst tre kvindelige betjente havde allerede banket på og tilbudt at lave te. Senere hørte Edgar, at der også havde gået et rygte om, at Max var der for at tilstå, og det kunne da heller ikke nægtes, at han i sit mørke jakkesæt og kridhvide skjorte så ganske mefi-stofelisk ud. Da Edgar fortalte ham om Jean, skjulte han øjnene bag hånden, men da han tog den ned igen, var hans øjne tørre, og blikket ganske hårdt.

“Hvad med Bill? Kan det være ham?”

“Han var på arbejde. Han har et alibi for hele formiddagen.”

“Da han opsøgte mig på The Old Ship, slog det mig, at han ikke er en mand, man skal komme på tværs.”

Edgar kom i tanker om Bills hænder på de blomsterbetrukne armlæn. De havde været knyttet til næver. “Jeg har tænkt noget lignende,” indrømmede han. “Men jeg kan ikke rigtig se for mig, at Bill ligefrem kunne være i stand til at slå nogen ihjel. Og hvorfor Jean? De virkede så lykkelige sammen.”

“Han havde et motiv for at slå Tony ihjel,” sagde Max. “Hvis vi bare vidste, hvad det var, Tony havde på ham ...”

“Og nu er Diablo stukket af.”

“Ja.” Max var tavs lidt. Han fiskede sit cigaretetui frem, kastede et kort blik på “Rygning forbudt”-skiltet og skar ansigt. “Jeg var faktisk på plakaten engang sammen med Nosmo King,” sagde han.

“Det kan godt være. Du får stadig ikke lov at ryge herinde.”

“Jeg så Diablo i går,” fortsatte Max. “Majet ud i et hvidt jakkesæt. Han så ikke mig, men han har åbenbart været nede på teatret for at spørge efter Ruby.”

“Ruby? Men hende kender han jo ikke.”

“Ikke så vidt vi ved, nej.”

“Jeg har spekuleret på noget,” sagde Edgar. “Hvad hvis det bare er på skrømt, det hele? Hans glemsomhed, hans drikkeri? Hvad hvis Diablo er meget mere udspekuleret, end vi tror?”

“Det kan umuligt være på skrømt,” sagde Max. “Du så ham jo selv på klubben i Yarmouth. Han har ikke styr på noget som helst.”

“Måske har du ret ...” sagde Edgar. “Men jeg kan bare ikke få ud af hovedet, at han faktisk engang var rigtig skuespiller. Kan du ikke huske, hvordan han altid snakkede om ‘sin Hamlet’? Hvad hvis han har spillet skuespil for os hele vejen igennem?”

“Nogen-og-halvfjerds år er ret lang tid at gå rundt og spille en rolle. Diablo har været den samme, lige så længe jeg kan huske. Han er berygtet i branchen.”

“Okay,” sagde Edgar, “men hvis det ikke er ham, så er han i fare. Og vi ved ikke, hvor han er.”

Max så bekymret ud. “Tror du virkelig, at morderen – hvem det så end er – har tænkt sig at likvidere os én for én?”

“Tænk på fotografiet. Tony er død. Jean er død. Så er der kun dig, mig og Diablo tilbage.”

“Og majoren.”

“Ja, og majoren. Jeg er nødt til at fortælle ham om Jean. Prøve at få ham til at være på vagt. Han kan ikke bare afvise det nu.”

“Du kender majoren. Han kan afvise hvad som helst.”

“Måske. Men jeg er nødt til at prøve.”

Max smilede halvt. “Og hvad med dig selv, Ed? Vil du også være på vagt?”

“Jeg klarer mig. Jeg er politimand. Det er dig, der burde være på vagt. Du burde virkelig droppe Hastings. Alle ved, at du skal optræde dér. Der er plakater over det hele.”

Max sukkede. “Tro mig, det ville jeg også helst selv. Jeg har ærlig talt ikke den store lyst til at stille mig op på molen i Hastings og lave tryllekunster. Men hvis jeg aflyser, er jeg færdig.”

“Hvornår skal du af sted?”

“I morgen. Søndag er skiftedag, husker du nok?”

“I det mindste må du give mig adressen på dit pensionat. Så får jeg kollegerne i Hastings til at passe på dig.”

Max smilede. Et rigtigt smil denne gang. “Sjovt nok får det mig ikke til at føle mig tryggere.”

Da Max havde forladt stationen – og på vejen ud fået de kvindelige betjente til at flakse rundt som hovedløse høns – fandt Edgar sine notater frem.

To do:

Ring til Bill

Undersøg Ethels pensionat

Ring til major Gormley

Find Ruby

Edgar sad lidt og kiggede på listen. Så tilføjede han med store bogstaver: FIND DIABLO. Han brød sig ikke om, hvordan alle, der havde forbindelse til sagen, gik hen og forsvandt. Ethel havde forladt sit hjem på Isle of Wight og var blevet fundet død og skåret i småstykker et år senere. Hvorfor? Der måtte være en eller anden forbindelse mellem Ethel og Magikerne, der rakte ud over hendes forbindelse til Max. Ruby havde hvirvlet sig ind i Max' liv, hvorefter også hun var forsvundet. Hvem var hun egentlig? Var hun bare en køn pige (her undertrykte Edgar af al magt sine egne følelser), der ville ind i teaterbranchen, eller lå der noget andet og mere bag hendes skønhed og hendes forsvinden? Og Diablo, som var dukket op til overfladen igen efter at have været nedsunket i glemsel i så mange år – for så blot at forsvinde. Eller rettere: Han var ikke forsvundet, han gik rundt i Brighton og spurgte efter Ruby. Hvorfor?

Spørgsmålene voksede og voksede i antal, som hovederne på en Hydra. Som Edgar sad hernede i bugen på den gamle bygning, omgivet af politistationens spøgelser, havde han det, som om løsningen var lige akkurat uden for rækkevidde. Han skulle bare lige finde de sidste brikker i puslespillet ...

Telefonen ringede. Omstillingen meddelte, at kriminalbetjent

Alan Deacon var i røret. Et kort øjeblik anede Edgar ikke, hvem Alan Deacon var, men så dukkede billederne af forstadsøkkenet og det tunge barn i hans arme op.

“Deacon!” sagde han. “Godt at høre fra Dem.”

“Jeg har nogle oplysninger til Dem, kriminalkommissær Stephens.”

Det var godt. Reelle oplysninger var lige, hvad han havde brug for.

“Vi har et vidne, som så en mand ved mr. og mrs. Cosgroves hjem i går midt på dagen.”

“Storartet.”

Deacon lo ironisk. “Det vil De næppe sige, når De hører vidneudsagnet. Det er det sædvanlige vrøvl.” Han anlagde en lys stemme. “En ung mand, ganske slank og klejn i det, i frakke og kasket. Fuldstændig ubrugeligt. Ingen særlige kendetegn eller noget.”

Det var ikke desto mindre en interessant oplysning. Både ham, som købte blomster, og ham, som købte sablen, var blevet beskrevet som ikke særlig høje. Tøjet, frakke og kasket, var også det samme. Kunne det være den samme person?

“Hvad foretog han sig?” spurgte Edgar.

“Han var åbenbart på vej væk fra huset. I en fart. Kasketten forhindrede vidnet i at få et ordentligt indtryk af hans ansigt.”

“Pudsigt sådan at gå med frakke og kasket om sommeren.”

“Ja, det var også vores tanke. Det er i hvert fald værd at følge op på.”

Edgar lagde på. Han ville følge op på det med det samme, tænkte han. Han ville tage hen til blomstersælgeren og antikvitetshandleren igen og høre, om der var andet, de huskede om den mand, de havde beskrevet for ham. Var den lille mand morderen? Ingen af de andre involverede kunne beskrives som “små”

eller "klejne". Både Max og Bill var høje mænd. Majoren var ikke særlig høj ("Napoleonkompleks", som Diablo altid sagde), men klejn kunne man ikke kalde ham. Diablo var også over gennemsnittet, og det var under alle omstændigheder usandsynligt, at nogen ville opfatte hans usikre gammelmandsskridt som en ung mands raske gang.

Blomstersælgeren på banegården havde travlt.

"Det er jo lørdag," sagde hun. "Folk skal på besøg hos familiens gamle på plejehjemmene hernede ved kysten, og så vil de gerne have blomster med. Når nu de ellers går og forsømmer dem." Hun gjorde en buket asters færdig med en flot bevægelse. "Nej, *De* skal have tak, frue."

"Kan De huske mig?" spurgte Edgar. "De opsøgte mig for et par uger siden. Om liget, der var blevet fundet i bagageopbevaringen."

"Den slags glemmer man ikke lige med det første, vel?" sagde kvinden. "Smukke roser. Fem for en *half crown*."

"Jeg tænkte på, om De mon var kommet i tanker om noget siden da? Somme tider husker man noget nyt, selv om der er gået et stykke tid." Han forsøgte sig med et venligt smil.

Kvinden blev fjern i blikket, mens hun bandt sløjfe om en buket. Så sagde hun: "Han havde små hænder. Jeg lægger altid mærke til folks hænder. Først tog jeg ham for at være en ung mand. Stemmen var ung. Men så så jeg hænderne. De var gamle."

"Hvad mener De med 'gamle hænder'?"

Kvinden trak utålmodigt på skuldrene. "Åh, De ved nok. Gamle. Rynkede."

"Men ikke ansigtet?"

"Det tror jeg ikke, men jeg kunne ikke rigtig se ham tydeligt. Han havde kasket på. Det sagde jeg også til Dem." Hun sendte

Edgar et forsvarsberedt blik, som om han havde forsøgt at gribe hende i en løgn.

“Ja, det gjorde De.” Manden, der var blevet set på vej væk fra Bill og Jeans hus, havde også haft kasket på. Han var blevet beskrevet som ung, men vidnet havde ikke set hans ansigt og da slet ikke hans hænder. Hvem var dette sære væsen med en barnestemme og en oldings hænder? Af en eller anden grund dukkede der et billede op i Edgars tanker af en kvinde, han engang havde set i en variete. Hun havde været oppe i årene, men klædt ud som en skoledreng. At høre hende synge “Don’t Tell Mamma” havde ærlig talt været rystende. Hvad var det nu, hun hed? Det måtte Max vide.

“Tak,” sagde han til blomstersælgeren. “De må love mig at sige til, hvis De husker mere.”

“De står øverst på listen,” sagde kvinden med en ganske gådefuld formulering. Men så gav hun ham en nellike til knaphullet. “Der er intet, der får et jakkesæt til at se bedre ud, end en nellike.”

Ethels pensionat lå på Trafalgar Street, en af de stejle gader, der endte ved banegården. Oppe for enden af gaden lå en pub, der hed Belle Vue, men der var ikke noget særligt *belle* over vyet til jernbanesporene og gasværket og alle de mange huse, der strakte sig helt ud til bakkerne. Edgar stod lidt og lænede sig op ad muren, mens han fik vejret. Hvad i alverden var det dog, der fik folk til at flytte til Brighton, når de gik på pension? Alene bakkerne her ville jo slå dem ihjel.

Pensionatet lå i nummer 159, et nydeligt enderækkehus med karnapper og et diskret skilt med påskriften *Værelser til leje*. Edgar huskede pensionatsværtinden fra sit forrige besøg. Hun hed mrs. Steptoe, om end han var temmelig sikker på, at hun ikke var nogen mrs., og at hendes strengt respektable ydre sandsynligvis dækkede

over en ganske løssluppen fortid. Hun tog imod ham med overdreven høflighed.

“Kriminalkommissær Stephens. Hvor hyggeligt at se Dem. Nej, nej, De kommer slet ikke til ulejlighed. Vil De have en kop te?”

Edgar sagde ja, for han vidste af erfaring, at det altid var en god ide. Mrs. Steptoe kom ind med en sølvbakke, der ville have imponeret selv Edgars mor. Der lå også to små småkager. Edgars mave rumlede. Klokken var to, og han havde ikke fået noget at spise siden morgenmaden.

Han anlagde samme drengede smil som over for blomstersælgeren. “Hvis det ikke er for meget for Dem, mrs. Steptoe, vil jeg gerne stille Dem et par spørgsmål mere om mrs. Williams.”

“Så De har stadig ikke fanget morderen,” sagde mrs. Steptoe og gøs teatralisk. “Den stakkels pige. En frygtelig måde at dø på.”

“Vi har adskillige nye spor at gå efter,” sagde Edgar og prøvede at få det til at lyde troværdigt. Hvad han faktisk havde, var to lig mere. Drabet på Jean var ikke nået ud i aviserne endnu, og når det gjorde, håbede han, at ingen ville forbinde det med Den Magiske Morder. Han tog et fotografi op af lommen.

“De sagde ganske vist, at mrs. Williams ikke fik besøg,” begyndte han. “Men jeg vil gerne spørge, om De har set denne mand.” Fotografiet var et reklamefoto af Tony i fuldt tryllekunstnerudstyr med armene over kors og et borende blik. Mrs. Steptoe trak hovedet lidt tilbage, da hun så det.

“Han har måske præsenteret sig som en slægtning,” sagde Edgar, nærmest for at forsyne hende med en undskyldning. Han havde sendt en kopi af fotografiet til Michael Williams og fået et kortfattet svar tilbage: “Jeg har aldrig set den mand. Hvis Ethel kendte ham, sagde hun i hvert fald ikke noget om det til mig.”

“Jeg tror det ikke,” sagde mrs. Steptoe. “Jeg gik ud fra, at hun

havde arbejde. Om aftenen blev hun som regel hjemme. Bortset fra en gang imellem, når hun gik hen på pubben. Det bør kvinder efter min mening lade være med.”

“Hvilken pub?” spurgte Edgar. “Belle Vue?”

“Nej. Der ligger en rundt om hjørnet, som er mere respektabel. The Battle of Trafalgar.”

“Tak. Jeg kigger ind på vej tilbage. Må jeg give Dem mit kort? Så kan De ringe, hvis noget dukker op. Uanset hvor ligegyldigt det forekommer.”

Mrs. Steptoe lovede det. Idet Edgar samlede fotografiet op, nikkede hun i retning af det og sagde næsten hviskende: “Er det morderen? Jeg har sans for den slags, skal jeg sige Dem. Man kan se det på øjnene.”

KAPITEL 26

Også Max tænkte på frokost. Om lørdagen var der som regel fest på teatret efter ugens sidste forestilling, hvor man udvekslede adresser og løfter om at holde kontakten (løfter, der for Max' vedkommende altid blev brudt). Men han havde stadig officielt ferie og fri hele dagen, før han skulle til Hastings om søndagen. Intet forhindrede ham i at spise en stor frokost på Grand Hotel eller en af de italienske restauranter i The Lanes. I hvert fald ikke andet end visheden om, at der var en morder på fri fod, og at han måske kunne blive det næste offer. Egentlig var han overrasket over, hvor lidt tanken skræmte ham. Men som han havde fortalt Edgar, havde han en klippefast tro på sin egen usårlighed. Han havde aldrig nogensinde tvivlet på, at han nok skulle komme helskindet gennem krigen, om end der havde været et par tidspunkter, især i begyndelsen, hvor det var lige ved og næsten. Selv da han og Edgar og Diablo havde drevet rundt på åbent hav, havde han kun tænkt på, hvordan han skulle slå tiden ihjel, ikke det omvendte. Han havde det sådan, at alt kunne ske, bare ikke døden for en morderisk tryllekunstners hånd. Jeans død havde dog rystet ham, endda mere end han havde indrømmet over for Edgar. Tanken om, hvordan hun – den stakels, tåbelige tøs – var blevet kværket og efterladt i sit eget barns kravlegård, fyldte også ham med et morderisk raseri. Det havde hun for himlens skyld da ikke fortjent! Jean var en helt almindelig pige, som sikkert kun havde drømt om at gifte sig med en sød

mand og få hus og barn. Alt det havde hun også opnået, og så var det hele blevet taget fra hende af en eller anden, der gik og morede sig med at genskabe gamle tryllekunster med mennesker som sine rekvisitter. Det var ikke til at bære, og Max kunne ikke få det ud af hovedet, mens han gik ned i byen.

Han opdagede, at han uden at lægge mærke til det var gået lige hen til teatret, og blev irriteret på sig selv. Hvorfor kunne han ikke bare holde sig væk? Plakaterne udenfor reklamerede med Agatha Christie-stykket. *Musefælden*. Hvem i alverden gad se sådan noget? På en lørdag aften ville folk have en omgang eskapisme, ikke tarvelige forbrydelser. Så hørte han pludselig nogen råbe hans navn.

“Max!” Det var Roy Coulter.

“Hej Roy. Jeg stod lige og beundrede dine plakater.”

“Ja,” sagde Roy og rankede sig. “Der er helt udsolgt. Bedste beslutning, jeg nogensinde har truffet.” Han havde tydeligvis glemt den tvivl, han selv havde nærret om at sætte et stykke op uden sang og dans og gøgl.

“Tillykke.” Måske skulle man skifte spor og blive skuespiller, tænkte Max. Han ville være god som sådan en skurk, der stod og snoede sit overskæg.

“Det var heldigt, at jeg løb ind i dig,” fortsatte Roy. “Din ven har nemlig været her igen, skal jeg sige dig.”

“Min ven?” Et kort øjeblik troede Max, han mente Tony. Var Tony “Tankelæser” Mulholland vendt tilbage fra de døde for at plage ham?

“Diablo, du ved. Har du allerede glemt det?”

“Diablo? Hvornår?”

“Her til formiddag. Denne gang spurgte han mig om dig.”

“Nå, for pokker.” Det måtte jo betyde, at Diablo stadig var i

Brighton. Hvad i himlens navn var det gamle fjols ude på? “Hvad ville han da vide?” spurgte Max.

“Han ville vide, hvor dit næste engagement er. Jeg fortalte ham, at det er i Hastings. Jeg håber ikke, det gør noget. Men jeg var jo klar over, at I er venner.”

“Ja, det er vi,” sagde Max og stirrede op på en plakat med en skuespiller med opspilede øjne og hænder, der greb vildt ud i luften. “Vi er gamle venner.”

Edgar fik en fremragende frokost på The Battle of Trafalgar, men bartenderen var ikke til megen hjælp. Han genkendte ikke Ethel på det billede, han viste ham, og sagde vrissent, at han kun havde arbejdet der en måned, og at det var “en måned for længe”.

Edgar trak sig tilbage til et hjørnebord og spiste sin steak and kidney pie. Hvis man så bort fra den sure bartender, var det en hyggelig pub med sprossede ruder og rødt fløjlsbetræk på stolene. Selv om det var sommer, var der tændt op i kaminen, og han kunne mærke, at det måtte være et rart sted at komme om vinteren. Der sad to ældre mænd derhenne og spillede skak. Var det derfor, Ethel var kommet her? For at spille brætspil?

“Undskyld mig.” Edgar kiggede op og så en kvinde med en bakke fuld af glas. “Jeg hedder Marnie,” sagde hun. “Jeg har arbejdet her i nogen tid. Jack sagde, De spurgte efter en dame?”

Med en følelse af at have fejlvurderet Jack fandt Edgar billedet frem igen og viste det til Marnie.

Hun nikkede og løftede bakken højere op på hoften. Hun var omkring de halvtreds og så træt, men tiltrækkende ud. Som om hun fortjente bedre end at gå rundt og samle snavsede glas ind.

“Hende kan jeg godt huske,” sagde hun. “Hun kom her indimellem. En pæn dame. Høflig.”

“Var hun alene? Kan De huske, om hun nogensinde mødtes med nogen her? En mand?” Han fandt billedet af Tony frem.

“Nej,” sagde Marnie med fast stemme. “Ham der ville jeg have kunnet huske. Men hun mødtes en gang eller to med en anden kvinde. De sad ovre i båsen, der er mere fred og ro.”

“En anden kvinde? Kan De beskrive hende for mig?”

Marnie kiggede hen mod båsen som for at forestille sig kvinden derovre. I Edgars bog var det et tegn på et troværdigt vidne.

“Ret ung, men hun klædte sig, som om hun var gammel,” sagde hun efter en pause. “Hun havde en af de der hatte med slør. De har ikke været på mode siden tyverne.”

En hat med slør. Det fik Edgar til at tænke på Tonys mor under begravelsen. Han havde ikke talt med Tonys forældre siden. Måske burde han sende dem et kort.

“Andet?” spurgte han.

“Hun talte pænt. Dannet. Jeg kan huske, jeg tænkte, hun måske var lærerinde eller sådan noget. Ikke sikker på hvorfor.”

“Ved De, hvad de to kvinder talte om? Ikke at jeg tror, De går rundt og smuglytter,” skyndte han sig at tilføje.

Marnie lo. “Det gør ikke noget. Faktisk kan man ikke undgå det med sådan et arbejde. Nej, jeg hørte ikke, hvad de talte om, men jeg er ret sikker på, det handlede om teatret. Hun snakkede aldrig om andet.” Marnie nikkede ned mod fotografiet af Ethel. “For eksempel at hun engang havde været assistent for en berømt tryllekunstner.” Hun kiggede på Edgar. “Havde hun det?”

“Ja,” sagde Edgar og stak fotografierne i lommen igen. “Ja, det havde hun.”

Antikvitetsbutikken i The Lanes var let at finde, for der stod en stor udstoppet bjørn udenfor. “Den trækker kunder til,” sagde

indehaveren, en lille mand med et meget stort overskæg. "Jeg kalder den Henry. Til jul får den julemandskostume på."

Edgar tænkte kort på julen. Han skulle vel til Esher, gik han ud fra. Lucy ville fejre den med sin egen familie, så det ville kun blive ham og Rose og en kylling til to.

Indehaveren viste Edgar ind i et lille baglokale. Det føltes som at være bag scenen på teatret. Der lugtede endda ligesådan – fugtigt og klamt. "Jeg vil gerne stille Dem nogle flere spørgsmål om den mand, der købte sablen," sagde han.

"Jeg ved ikke, hvad jeg ellers kan fortælle Dem," sagde indehaveren frustreret. "Jeg har jo beskrevet ham for Dem."

Edgar læste op fra sin notesbog. "Jeg tror, det var en mand, en ikke særlig høj mand. Han havde vistnok overskæg. Tænk Dem om. Er der ikke andet, De husker?"

"Ikke rigtig," sagde indehaveren, greb en klud og gav sig til at polere nogle sten, der lå på en bakke. "Her kommer så mange."

Det havde Edgar svært ved at tro. Det var lørdag eftermiddag, Henry stod udenfor og lokkede, og alligevel var butikken tom.

"De siger, han ikke var særlig høj," sagde han. "Var han lavere end mig?"

"Ja," sagde indehaveren og rettede sig op igen. "De er jo en ganske høj mand."

"Så omtrent på Deres højde?"

"Det er muligt," svarede han i et let krænket tonefald.

"Kan De huske, hvad han havde på? Frakke? Kasket?"

"Måske en kasket. Folk er holdt op med at tage hatten af, når de kommer ind. Det er respektløst."

"De sagde, at han måske havde overskæg?"

"Ja, det tror jeg." Ubevidst strøg manden sig over sit eget, overdådige overskæg. Var han mon så stolt af det, at han forestillede sig et tilsvarende i ansigtet på enhver mand, han så?

“Hvad med hans teint? Var han lys eller mørk i huden?”

“Mørk, vil jeg mene. Jeg husker, at overskægget var sort.”

Det tror jeg gerne, tænkte Edgar. Højt sagde han: “Hvad med hans alder? Omtrent som mig?”

“Nej, yngre. Tror jeg. Jeg fik indtryk af, at han var ung.”

“Lagde De mærke til hans hænder?”

“Hans hænder? Nej. Dem husker jeg ikke. Som sagt, så kommer her jo så mange.”

“Og sablen? Var den dyr?”

Manden trak på skuldrene, og overskægget vippede også op og ned. “Ikke særlig. Det var en kopi af en gammel kavalerisabel. Den så flot ud, men nogen egentlig antikvitet var den ikke.”

Men sablen var bare en rekvisit, tænkte Edgar. Det betød ikke noget, om den var ægte eller ej. Det vigtige var udseendet.

“Tak,” sagde han. “De har været en stor hjælp.”

Han forestillede sig Henrys stirrende blik i nakken, mens han gik sin vej hen ad gaden.

Sidste stop på vejen var Tonys pensionat. Værtindens datter havde fortalt om en mand, der havde besøgt Tony, få dage før han blev slået ihjel. Ville også denne person vise sig at være lille og kasketklædt? Og med et måske-måske-ikke-overskæg og ældgamle hænder?

Først troede pensionatsværtinden, han blot var en mand på udkig efter et værelse. Så genkendte hun ham, og smilet blegnede. Og da Edgar sagde, han var kommet for at stille flere spørgsmål om drabet på Tony Mulholland, forsvandt det helt. Hun kastede et hurtigt blik op og ned ad gaden, tydeligvis skrækslagen for, at folk havde hørt Edgar udtale det frygtelige ord.

“Jeg er interesseret i den herre, der besøgte mr. Mulholland, et par dage før han døde,” sagde Edgar.

Værtinden gennede ham indenfor. "Jeg kender ikke til noget med nogen 'herre,'" sagde hun og satte mistænksomme citations-tegn i luften.

"Deres datter nævnte ham for min kollega Bob Willis."

"Nå, gjorde hun det?" Værtinden syntes næsten at pulsere af nervøsitet.

"Desdemona!" råbte hun. "Kom herved." Edgar håbede, at datteren ikke var kommet i vanskeligheder.

Desdemona kom ned ad trappen. Ansigtet var halvt skjult bag slapt, fedtet hår. Hvem i alverden havde fået den ide at opkalde hende efter Shakespeares tragiske heltinde? Og hvis det endelig skulle være en tragisk heltinde, hvorfor så ikke Julie? Eller Ofelia? Havde værtinden (der lød det prosaiske navn Lil) haft fantasier om, at hendes datter ville blive bortført af en flot, maurisk general?

"Øh ... Desdemona," begyndte Edgar. "Jeg håber, det er i orden, at vi taler lidt om den mand, der besøgte mr. Mulholland i ugen op til hans død?"

"Des har stadig mareridt," indskød hendes mor. "Hun er en følsom pige."

Det har jeg også selv, havde Edgar lyst til at sige. Jeg er også et følsomt menneske. I stedet sagde han: "Det gør mig ondt, Desdemona. Jeg kan sikkert skaffe dig en lægeaftale, hvis du tror, det kunne hjælpe."

"En hjernevrider?" sagde Lil. "Nej tak. Vi har aldrig haft den slags problemer i familien."

"Denne mand," sagde Edgar. "Vil du fortælle mig lidt om ham?"

"Jeg sagde det hele til politimanden," sagde Desdemona. "Ham den unge."

"Ja. Kriminalbetjent Willis," sagde Edgar og huskede, at Desdemona overfor Bob havde beskrevet manden som "ret gammel,

mindst tredivé". Han spekulerede på, hvor gammel hun troede, han selv var.

"Jeg ville bare høre, om du mon har noget at tilføje til din beskrivelse," sagde Edgar. "Hvordan så han ud? Var han lav eller høj? Ung eller gammel?"

"Høj," sagde Desdemona.

"Er du sikker?" spurgte Edgar og bøjede sig overrasket frem. "Som mig omtrent?"

"Nej," sagde Desdemona. "Lavere. Jeg mente bare, at han var højere end mig."

Eftersom Desdemona ikke kunne være meget over én halvtreds, var Edgar lige vidt. "Hvad havde han på?" spurgte han. "Var han i frakke og hat?"

"Ikke en hat," sagde Desdemona. "Mere en slags kasket."

"Med skygge?"

"Ja."

"Talte I sammen? Hvordan lød hans stemme?"

For første gang så pigen ligefrem bange ud. "Han havde en frygtelig stemme," sagde hun. "Sådan hviskende."

"Hviskende?"

"Ja. Han spurgte mig, om mr. Mulholland boede her. Jeg sagde ja. Han spurgte mig, hvor hans værelse lå. Jeg fortalte ham det. Mr. Mulholland var ude, så jeg sagde til ham, han kunne vente deroppe."

"Og det burde du aldrig have gjort," sagde Lil. "Hvad tænkte du dog på, Des? Vi lukker ikke sådan fremmede ind på vores gæsters værelser. Hvad vil kriminalkommissæren ikke tænke?"

Hun sendte Edgar et vredt blik, som om det var hans skyld.

"Truede han dig på nogen måde?" spurgte Edgar.

"Nej," sagde pigen, men lød usikker. "Der var bare det med hans stemme."

“Hvad mener du?”

“Det var, som om den fik én til at gøre, hvad han ville.”

Det var jo Tonys særlige evne, tænkte Edgar. At få publikum til at komme med det svar, han var ude efter. I dette tilfælde havde manden været ude efter at få adgang til Tonys værelse. Og det havde han fået.

“Hvad skete der, da mr. Mulholland kom tilbage?”

“Jeg sagde, han havde en gæst, og så gik han ovenpå.”

“Hørte De tilfældigvis, hvad han sagde, da han så denne gæst?”

Edgar var egentlig klar til at komme med sit sædvanlige forbehold: “Ikke at jeg tror, du kunne finde på at smuglytte,” men Desdemona overraskede ham ved straks at afsløre, at det var netop, hvad hun havde gjort.

“Ja. Han sagde: ‘Jeg tænkte nok, du ville dukke op før eller siden.’”

Før Edgar gik, spurgte han værtinden om årsagen til hendes datters usædvanlige navn. “Det var min mands valg,” sagde Lil. “Han var skuespiller. Tosset med Shakespeare. Han havde stor succes i *Othello*.”

“Spillede han selv Othello?” spurgte Edgar, om end den blege Desdemona ikke lignede en, der havde en maurer til far.

“Nej,” sagde Lil og lo. “Han spillede Jago. Han spillede altid skurken.”

KAPITEL 27

Max havde alligevel ikke lyst til frokost. Han tog en drink på The Pavilion Tavern og spadserede tilbage til hotellet. Så tvang han sig til at ringe til Bill og kondolere.

“Det er en anelse voldsomt,” sagde Bill underspillet og ganske rørende, “sådan at komme hjem og få at vide, at ens kone er blevet slået ihjel. En anelse voldsomt, må jeg sige.” Det lød, som om han græd lidt. Måske var han også fuld.

“Sandt nok,” sagde Max. “Det må have været frygteligt.”

“Fryyygteligt,” sagde Bill og trak ordet ud. “Ja, det var frygteligt. Det ved du ikke noget om, du, som aldrig har været gift, men man vænner sig til, at der altid er nogen, og når de så ikke er der længere ...”

“Hvad med lige nu?” spurgte Max. “Er der nogen hos dig?” Han brød sig ikke om tanken om, at Bill måske var alene, især ikke hvis han også skulle tage sig af barnet.

“Nej,” sagde Bill mut. “Barney er hos min søster. Jeg er alene hjemme.”

“Hvad med at tage hen til din søster?” sagde Max. “Jeg er ikke sikker på, det er en god ide, at du er alene hjemme.”

“Jeg er nødt til at være her,” sagde Bill. “Svinet kunne jo komme tilbage, ikke?”

Men ville svinet nu også det? tænkte Max, da han lidt senere pakke sine kufferter. Han troede det ikke. Foreløbig havde morderen

benyttet sig af overraskelsesmomentet. Han ville næppe vende tilbage til et hus, hvor en stor og stærk eks-sergent ventede på ham. Han tænkte på, hvad Bill havde sagt. "Det ved du ikke noget om, du, som aldrig har været gift." Max havde ofte klappet sig selv på skulderen over, at han i en alder af fyrre endnu ikke var gået i ægteskabsfælden. Men i de seneste uger havde han alligevel spekuleret på, om ungkarlelivet nu også var så fantastisk. Det var da dejligt at kunne gøre, hvad der passede én, men der var ikke noget særlig glamourøst over at pakke kufferten til endnu en uge i endnu en dødssyg kystby. Publikum var det samme, tryllekunstnerne var de samme, pigerne var de samme (hvis man var heldig, altså. For kvaliteten af de tilgængelige piger måtte vel formodes at falde, efterhånden som man blev ældre). Han tænkte på Diablo, der havde forsøgt sig med flasketricket over for en afvisende forsamling, som kun var kommet for at se striptease. Ville den tid komme, hvor også Max ville være ude af stand til at udføre selv det simpleste trick? Han lagde en butterfly i håndfladen for at bevise for sig selv, at han stadig kunne. Lukkede hånden om den og åbnede den igen. Pist væk. Og hvad så? Han fortsatte med at pakke sine skjorter pænt ned med silkepapir imellem. Han fik altid sine skjorter vasket og strøget på et vaskeri. Det gjaldt om altid at tage sig godt ud.

Men hvorfor? Max så sig omkring på hotelværelset. Det var vel ganske luksuøst. En dejlig dobbeltseng, eget badeværelse, udsigt over strandpromenaden. Han var stadig en succes, stod stadig øverst på plakaten. Men hvem ville tage sig af det, hvis hans skjorter ikke var kridhvide? Hvad var meningen med at være den store Max Mephisto – ham med den flotte bil, de håndsede sko, den skarpeste smoking i hele branchen? Hvem var det hele til ære for? Han fiskede cigaretetuiet frem og tændte frustreret en cigaret. Det var det helt forkerte tidspunkt at gå op i sømmene på. Han

havde en hel uges engagement i Hastings foran sig. Mens han stod lænet ud ad vinduet og pustede røg ud mod havet, tænkte han, at han ligefrem ville blive glad, hvis manden, som Edgar (med en grimasse) kaldte Den Magiske Morder, viste sig. Så ville der i det mindste ske noget.

Jeg tænkte nok, du ville dukke op før eller siden. Edgar kunne ikke få de ord ud af hovedet. Han var tilbage på politistationen på Bartholomew Square, havde ordnet papirarbejdet og ønsket Bob god lørdag aften. Hvem var det, Tony havde ventet at se? Det var tydeligt, at det var en, han kendte. De havde drukket te sammen. Og det var også en, Tony havde *ventet* at se. Men hvem?

Klokken var kun fem, men stationen var allerede næsten øde. Der var ikke andre tilbage end den vagthavende oppe ved skranken og den betjent, der bemandede arresten. Alle andre var taget af sted for at nyde resten af weekenden. Edgar så dem for sig, som de sikkert stod henne på Bath Arms og drak øl og grinede ad deres kriminalkommissær, der ikke engang kunne fange en morder, som ligefrem havde gjort sig den ulejlighed at skrive direkte til ham. Måske troede de, at det var Edgar selv, som var Den Magiske Morder? Det var trods alt ham, der havde fundet både Tony og Jean. Måske burde han bare sætte sig selv fast og få det overstået på den måde.

Selv om stationen var næsten mennesketom, var den ikke tyst. Det var den aldrig. Der var gurglen fra vandrørene og knirken og sukken fra gulvbrædderne. Edgar tænkte igen på Henry Solomon, den retskafne betjent, der begik den fejl at vende ryggen til en mistænkt. Han forestillede sig, hvordan Solomons genfærd netop nu betragtede ham med sit sorgfulde blik og rystede på hovedet ad sin arvtager. Følelsen af, at nogen kiggede, blev så stærk, at Edgar

forlod kontoret, låste efter sig og gik hen ad gangen. En elpære i loftet svingede frem og tilbage. Hvad havde sat den i svingninger? Der var ingen trækvind hernede. Edgar fortsatte hen til trappen, der førte ned til arresten.

“Dawson!” råbte han.

“Ja, sir?” lød det dernedefra.

“Er der nogen i cellerne?”

“Kun fulderikken i nummer to, sir.”

Edgar gik tilbage. Denne gang syntes han, han så et glimt af noget hvidt, som et gevandt, der hurtigt forsvandt op ad trappen. Var det genfærdet af en af munkene på vej op til urtehaven? Nej, nu stopper du, sagde han til sig selv. Du tror jo ikke engang på spøgelser. “Hvad er spøgelser?” havde Max engang spurgt. “Ikke andet end illusioner. Det er en af tryllekunstens vigtigste tommelfingerregler, at folk ser det, de *vil* se.” Dengang i Skotland havde de fordrevet vinteraftenerne i baren på Hotel Caledonian med at fortælle spøgelseshistorier. Charis var særlig glad for de mystiske walisiske sagn om fortryllede harper, syngende stemmer i bakkerne og vandånden, der trak én ned til sig med deres ækle små hænder. Efter at Charis var død, havde Edgar længtes efter at se hendes spøgelse. Han fattede ikke, at hun bare var væk. Men da en af WAAF-pigerne påstod at have set hende “gå rundt udenfor, hylende som en *banshee*”, var han blevet ude af sig selv af raseri. Charis ville aldrig have hylet, og i øvrigt var banshee’er irske, ikke walisiske. Desuden var det Edgar, hun ville have vist sig for, hvis hun overhovedet viste sig.

Nu, hvor tankerne var nået til Charis, vidste han, at det var på tide at tage hjem. Han samlede sine papirer sammen, gik op ad den mørke trappe og sagde muntert farvel til den vagthavende. Byen havde netop taget hul på aftenen. Folk stod i kø uden for

biografen, og her og der var der allerede fulderikker, der vaklede ud fra pubberne. På det seneste var der opstået en temmelig rå stemning i Brighton sådan en lørdag aften. Unge knægte kom hernel fra London med løstsiddende næver, og søndag morgen fyldte de godt op i arresten. Hvornår var ungdommen begyndt at bevæge sig rundt i kobler? Der var også banderne oppe ved vædeløbsbanen, organiserede kriminelle, der svindlede og bedrog og ikke var blege for at bruge kniven. Der var brug for en ny krig, sagde Frank Hodges; det ville give dem noget at tænke over. Nå ja, hvis al den sabelraslen ovre fra Korea blev særlig meget kraftigere, kunne det jo være, at Hodges fik sit ønske opfyldt. Så ville britiske soldater igen dø, denne gang blot mange tusinde kilometer borte og uden nogensinde rigtig at vide, hvad de egentlig kæmpede for.

Men i aften var stemningen tilsyneladende mildere, hvis man så bort fra fulderikkerne, ja, næsten melankolsk. Som om noget var forbi, sommeren velsagtens. På fortovet uden for The Pavilion stod en mand med en drejelire, og et par begyndte at danse quickstep til, mens folk heppede ironisk på dem. Edgar bevægede sig ind og ud i mylderet med en følelse, som om det var ham selv, der var spøgelseset. Han havde ikke lyst til at kaste sig ud i festlighederne, men da han satte kurs mod sin lejlighed, gik det op for ham, at han heller ikke ville hjem.

Hele vejen op ad bakken spekulerede han på, hvad han ville gøre, hvis Diablo var vendt tilbage og lå hjemme på sofaen med et glas whisky. Men der var helt stille. Ingen radiomusik, ingen rallende hoste, ingen whiskyvåd stemme, der sagde: "Hvor har du dog været, min dreng?" Edgar stod stille i entreen og kunne ikke rigtig få sig selv til at fortsætte ind i lejligheden. Der lå nogle breve på gulvet. Han var gået, før posten kom i morges. Han samlede dem op. En bankopgørelse, et postkort fra Lucy, en håndværker,

der bød sig til, og en reklame for den variete, der løb af stablen i Hastings i næste uge. Edgar glattede reklamen og stirrede på den. Stjernens navn fyldte det halve af papiret. De to M'er – for Max og Mephisto – stod oven på hinanden. Resten af bogstaverne i navnet kunne han ikke læse, for de var streget ud med tykke, sorte streger.

PresseKopi

KAPITEL 28

Max nåede frem til Hastings klokken tre søndag eftermiddag, og mere deprimerende blev det ikke, tænkte han. Det regnede endda, en grå støvregn, man ikke bemærkede, før man pludselig var gennemblødt. August var blevet til september, skoleferien var forbi, og det kunne i den grad mærkes på den dystre stemning. Max havde bestilt et værelse på et pensionat nede ved vandet, som en af hans venner havde anbefalet, men da han stod foran den kalkede stukkafacade, sank hjertet om muligt endnu mere i livet på ham. Han var ekspert i at aflæse et logis kvaliteter udefra, og han vidste med det samme, at lofterne derinde ville være lige så høje, som gesimserne herude var kunstfærdige, men til gengæld ville malingen skulle af, og gulvene være skæve. Han var desuden helt sikker på, at der ville være iskoldt på badeværelserne om aftenen og natten.

Døren blev åbnet af en smilende kvinde i begyndelsen af halvtredserne. "Mr. Mephisto? Det er en stor ære. Vi er så glade for, at Ray anbefalede os til Dem. De får vores bedste værelse. Udsigten er skøn."

Max blev straks en anelse blødere om hjertet. Han fulgte efter kvinden ("Kald mig bare Queenie, det gør alle andre") op ad trappen. At der var udsigt fra værelset, var dog ikke noget plus i hans bog. Efter hans mening blev et værelse kun bedre af, at man trak gardinerne for.

Værelset så ud, som han forventede. Smukt proportioneret, karnapvindue, fugt i hjørnerne, så koldt som en skøges hjerte.

“De kan se molen herfra,” sagde Queenie og trak blondegardinerne fra.

Det måtte Max give hende ret i.

“Vi har købt billetter til den første forestilling i morgen. Jeg glæder mig sådan til at se Dem optræde. Vil De lave tryllekunsten med det svævende bord?”

Max smilede. “Det kan jeg jo ikke så godt afsløre.”

Queenie standsede op i døren, før hun gik. “Hvis der er noget, De mangler, skal De bare kalde.”

“Ja.”

“Jamen så ses vi senere. Der er mad klokken seks.”

“Hvis De ikke har noget imod det, tror jeg, jeg spiser ude i dag.”

“Men der er steak and kidney pie. Mine teaterfolk har altid været så glade for en steak and kidney pie.”

Max sukkede og sagde ja tak til pie. Queenie gik, men dukkede straks efter op igen.

“Jeg glemmer da også alting! Jeg har et brev til Dem.”

“Har De?”

“Ja. Fra Ray. Den Store Raymondo. Han vidste jo, at De var på vej.”

“Tusind tak.”

Max ventede med at åbne brevet, til han hørte hende gå ned ad trappen.

Kære Max

Du må undskylde, at det har taget mig så lang tid at skrive tilbage til dig. Mit fjols af en agent videresendte dit brev til Blackpool, men da var jeg allerede taget videre. Pyt. Jeg ved, at

du skal bo på Queenies pensionat til september, så jeg sender det her til hende. Hun er helt i orden og desuden en af dine største beundrere (hvis du forstår, hvad jeg mener).

Nå, men for at svare på dit spørgsmål, så nej, jeg har ikke Rubys adresse. Jeg averterede bare i Variety efter en pige, og så skrev hun til mig. Men hun var dygtig, den bedste, jeg nogensinde har haft. Faktisk kommer det noget bag på mig, at Ruby ikke selv har holdt kontakten med dig. Hun talte aldrig om andet end dig og vidste tilsyneladende alt om dig – din karriere, dine tryllekunster. Hun tryglede mig om at anbefale hende til dig, hvilket jeg gjorde, fordi, som jeg sagde, så var hun forbandet dygtig. Men hun er også ret privat. Hvis du ikke kan finde hende, er det sandsynligvis, fordi hun slet ikke vil findes, vil jeg tro.

Pas på dig selv, gamle jas. Og husk: Giv dem noget at grine ad!

Ray

Max gik hen til vinduet og kiggede ud på den grå, vindomsuste strandpromenade. Det havde altså ikke været noget tilfælde, at han og Ruby havde mødtes. Det havde ikke været forsynet, eller hvad man ellers kunne finde på at kalde det. Hun havde vidst alt om ham. Hun havde sørget for, at de mødtes. Men hvorfor? Han tænkte på Ruby på scenen, hvordan hun tilsyneladende instinktivt vidste, hvor han ville stå hvornår, og hvordan hun altid var klar med en lille piruet og et smil til galleriet. Var hun stadig et skridt foran? Han tænkte på Rays ord i brevet. *Hvis du ikke kan finde hende, er det sandsynligvis, fordi hun slet ikke vil findes.*

“Hvor er du, Ruby?” sagde han højt. Og hans stemme gav genlyd i det højloftede, støvede værelse.

Edgar blev vækket af en dundren på døren. Han satte sig op og vidste et øjeblik ikke, hvor han var. Fredag aften havde han ikke rigtig villet lægge sig i den seng, Diablo indtil da havde brugt, så han havde sovet på sofaen. Men i går aftes – efter at han forgæves havde forsøgt at få fat i Max over telefonen for at advare ham og fortælle om reklamen med hans overstregede navn – havde han skiftet sengetøj og drukket en halv flaske whisky, hvorefter han var gået ud som et lys. Han brugte et øjeblik på at orientere sig. Klædeskabet så ud, som om det truede med at falde ned over ham, og whiskyflasken på natbordet glimtede i morgenlyset. Bankelydene blev kraftigere.

“Øjeblik.”

Edgar væltede ud af sengen, opdagede, at han havde sovet med alt tøjet på, og vaklede ud til fordøren. Han kunne se en lavstammet skikkelse gennem ruden. Hvem pokker kunne det være sådan en søndag morgen? Han lukkede op.

Det regnede udenfor, men lyset var skarpt nok til at skære ham i øjnene. Skikkelsen blev til en vred mand i tweed-hat.

“Hvad er meningen? Det er langt op ad formiddagen.”

“Major Gormley. Hvad laver De her?”

“Jeg kom for at tale med Dem,” sagde majoren, selv om det var indlysende. “Må jeg komme ind?”

Edgar viste majoren ind i stuen og bad ham sætte sig i sofaen. Så gik han ud i køkkenet og tog tre aspiriner med et stort glas vand, hvorefter han lavede kaffe og bar den ind i stuen. Majoren havde rejst sig og stod og kiggede ud ad vinduet.

“Sikken udsigt. Man kan se helt ned til vandet.”

“Ja, bakken her er jo ret høj.”

“Sandt nok,” sagde majoren barsk. “Jeg har lige selv spadseret op ad den.”

“Hvordan er De kommet hertil?”

“Tog toget. Gik herop fra banegården.”

Det var det forkerte spørgsmål. Edgar drak af sin kaffe og spekulerede på, hvad der mon ville være det rette.

“Jo, men ... *hvorfor* er De her?”

Majoren satte sig ned igen og tog med let rystende hænder tegnebogen frem fra inderlommen. Han fumlede et stykke papir ud af den og lagde det på bordet. Det var et lettere krøllet avisudklip. Edgar blev mindet om det avisudklip, der var blevet fundet på Ethels værelse efter hendes død. *Mesterlige Max Mephisto i Manchester.*

Også dette handlede om Max. Det var en anmeldelse af forestillingen på Theatre Royal, ikke den fra *Brighton Evening Argus*, som Edgar havde læst, men en, der udtrykte noget af det samme: en lunken holdning til Tony, en nedsabling af korpigerne og en overstrømmende ros til Max. “Max Mephisto er vor tids største varietestjerne, på samme tid betagende og overraskende ...”

Edgar kiggede op fra papiret. Hvorfor ville majoren dog rejse bort fra sin syge kone og tage toget hele vejen til Brighton bare for at vise ham en anmeldelse, hvor der stod, at Max var en dygtig tryllekunstner? Det vidste de jo alle sammen godt. Det vidste hele verden. For pokker, selv Hitler havde vidst det.

“Hvorfor viser De mig den her?” spurgte han endelig.

Majoren pegede med en gigtkroget finger på fotografiet, der ledsagede anmeldelsen. Det var et billede af Max, der stod på scenen med en sabel i hånden. Ved siden af ham stod skabet, og på den anden side af skabet stod Ruby og smilede til kameraet.

“Den der pige,” sagde majoren. “Det var hende, der opsøgte mig for at spørge mig ud om Massingham. Hende, der påstod, hun var journalist. Jeg plejer ikke at læse lokalavisen, men vores hushjælp bruger den til at pakke det pæne service ind i. I går fik

Elsie lyst til at drikke te af Willow-kopperne. Jeg fandt dem frem, og der var den så.”

“Er De sikker på, det er den samme pige?”

“Ja. Nydelig lille sag. Jeg genkendte hende med det samme. Hun havde også et nydeligt navn, en eller anden ædelsten.”

“Ruby? Som en rubin?”

“Ja, netop.”

“Og hun opsøgte Dem i juli og spurgte Dem ud om Max?”

“Ja. Hun sagde, hun arbejdede på en artikel om Max Mephistos indsats under krigen. Det bliver en kort artikel, sagde jeg.”

Edgar fik lyst til at forsvare Max. Der var trods alt både historien om kampvognsattrapperne i Egypten, aftalen med imamen og konstruktionen af *Ptolemy*. Men han gjorde det ikke.

“Men selv om det faktisk er hende,” sagde han, “hvorfors er det så så vigtigt? Jeg mener, hvorfor mente De, De var nødt til at tale med mig om det?”

Majoren så forbløffet på Edgar, som om han ikke fattede, at nogen kunne være så sløv i opfattelsen. Det var i den grad som at være tilbage i Inverness, at Edgar næsten kunne mærke uniformens ru stof mod nakkehuden.

“Da De sidst opsøgte mig,” begyndte majoren langsomt og tydeligt, som om Edgar var en sinke (eller bare en lavt rangerende officer), “sagde De, at vi alle sammen var i fare. Jeg husker det tydeligt. Og nu siger jeg Dem: Hvad hvis det er hende?” Han pegede igen på billedet. “Den pige dér. Hvad hvis det er hende, der er ude efter jer?”

“Men hvorfor?”

“Det ved jeg da ikke,” sagde majoren frustreret. “Det er Deres job at finde ud af det. Men det virker nu pokkers mistænkeligt på mig.”

“Jean er død,” sagde Edgar. “Bills kone. Hun blev myrdet i sit hjem. Jeg tror, det var den samme, som slog Tony ihjel.”

Majoren så ham ind i øjnene. Han virkede hverken forskrækket eller overrasket. Hvis Edgar havde skullet sætte ord på udtrykket i hans små, grå øjne, ville han have sagt, at det var medlidenhed.

“Så er I kun fire tilbage. Dem, Massingham, Cosgrove og Parks.”

“Og Dem,” sagde Edgar og spekulerede på, hvorfor alle tilsyneladende altid lod til at glemme, at det egentlig var majoren, der havde haft ansvaret for Magikerne.

“Men jeg var aldrig rigtig en af jer, var jeg?” sagde majoren.

Edgar kiggede igen på billedet. Ruby smilede til ham. Hvem er du? havde han lyst til at spørge. Hvad er det, du vil os?

“Hvad mener De?” spurgte han.

“Jeg er ikke *tryllekunstner*.” Stemmen var tyk af foragt.

“Det er jeg heller ikke.”

“Nej,” medgav majoren. “Og det er derfor, det er ham, som er i fare.”

Han behøvede ikke sige, hvem han mente.

Queenies steak and kidney pie var lige så god som lovet. Queenie tronedede som en dronning for bordenden og præsenterede Max for sine andre gæster, der også var ved teatret: duoen Store og Lille (som forunderligt nok var nøjagtig lige høje), professor van Blum, der spillede orgel, akrobaterne De Flyvende Fantinier samt Madame Mitzi, der optrådte med en dansende puddel. Hunden gjorde et særlig stærkt indtryk, idet den sad på sin ejers skød under hele måltidet.

“Sadie holder meget af steak and kidney pie,” forklarede Madame Mitzi, hvis dialekt stammede hele vejen fra det eksotiske Blackburn.

“Spiser den altid sammen med Dem?” spurgte Max.

“Ja, og hvor er De rar at spørge. Men så kløgtig er hun, ja, at hun nægter at spise hundekiks. Jeg tør vædde på, at hun er kløgtigere end Dem, mr. Mephisto.”

“Uden tvivl,” sagde Max høfligt.

Fantinierne bekræftede på italiensk hinanden i, at den slags aldrig ville tolereres i Napoli. Max var enig.

“Åh, men De tager fejl, Mitzi,” sagde Queenie, mens hun skar nye portioner ud. “Ingen er mere kløgtig end mr. Mephisto.”

Max smilede forlegent. Under hele middagen havde Queenie demonstreret, at hun satte ham højere end de andre. Hun gav ham det største stykke af pien på en tallerken med billeder fra Shakespeares stykker. Han havde også fået pladsen for den anden bordende. “Min salig mands plads,” sagde Queenie og sænkede blikket. Max spekulerede uroligt på, hvad Ray havde ment med den der parentes i brevet: *Hun er ... en af dine største beundrere (hvis du forstår, hvad jeg mener).*

“Mere pie, mr. Mephisto?”

“Nej tak, Queenie, jeg er helt mæt. Og kald mig bare Max.”

“Åh!” Queenie så ud, som om hun skulle til at dåne. Signor Fantini sagde til sin ældste søn, at tryllekunstneren virkelig havde en chance her. “For min skyld skal han endelig bare slå til,” sagde Pietro Fantini.

Så trådte en tjenestepige ind og satte en stopper for denne sædekomedie. Hun stod stille i døren, som om hun havde noget yderst vigtigt at meddele. Max måtte beundre hendes evne til at gøre en entre.

“Undskyld, frue, men der er kommet en betjent.”

Store og Lille vekslede et blik. Sadie gøede, og Fantinierne enedes om, at der hele tiden havde været noget suspekt over tryllekunstneren.

“Hvad vil han?” spurgte Queenie.

“Undskyld, frue, men han vil tale med mr. Mephisto.”

Queenie tilbød at gå med, men Max sagde nej tak. Ude i entreen stod en nervøst udseende betjent med hjelmen i hånden foran sig som et skjold.

“Mr. Max Mephisto?”

“Ja.”

“Mit navn er Granger. Jeg skal yde Dem beskyttelse.”

“Hvabehar?”

Betjent Granger lod sig ikke afspore. “Vi har modtaget en meddelelse fra kriminalkommissær Stephens fra Brighton Politi. Han har grund til at tro, at De er i fare.”

Et kort øjeblik sagde navnet ikke Max det fjerneste. Han havde altid betragtet militære rangsbetegnelser som absurde og havde ikke en eneste gang benyttet sig af sin egen latterlige rang af fungerende major, og politititler forekom ham ikke stort bedre. Men så slog det ham. Stephens. Edgar Stephens. Han sukkede indvendig. Det her var den beskyttelse, Ed havde lovet ham. Den var ærlig talt tæt på at være fornærmende.

“Jeg er ikke i fare,” sagde Max. “Og det kan De hilse kriminalkommissær Stephens og sige.”

Betjent Granger krympede sig. “Jeg har fået ordre til at beskytte Dem,” sagde han.

“Nå, men så gør det på afstand,” sagde Max. “Jeg skal ind at spise. God aften.”

Da han kom tilbage til bordet, var Sadie netop ved at gøre kål på det sidste af pien.

KAPITEL 29

Majoren sagde farvel og asede ned ad bakken igen som et hidsigt lille damplokomotiv, og Edgar satte sig i sofaen og tænkte på Ruby og Max. Han havde troet, at Ruby måske var i fare, men majoren mente åbenbart, at det var hende, der udgjorde faren. Uanset hvordan det forholdt sig, så var hun pist væk, og Edgar var så langt som nogensinde fra at finde den person, der havde myrdet Ethel, Tony og Jean. Pegede pilen nu på Max som det næste offer?

Han ville ønske, han kunne ringe til ham, men han anede ikke, hvilket pensionat eller hotel i Hastings Max boede på. Det endte med, at han ringede til den lokale politistation. Efter en længere forklaring ("Siger De, at en *tryllekunstner* er i fare?") lovede den vagthavende ham at finde Max og sende en betjent derhen. "Han vil sige, at han ikke er i fare," sagde Edgar. "Jeg ønsker bare, at I holder lidt øje med ham uden at gøre et nummer ud af det." "Bare rolig, kriminalkommissær Stephens," sagde betjenten. "Vi skal nok være diskrete."

Tidligt på aftenen bestemte Edgar sig for at gå en tur, i håb om at det ville klare tankerne, men vejret var gråt og kedeligt, og tankerne blev kun endnu mere rodede. Han købte en portion pomfritter i avispapir fra biksen henne på hjørnet og spiste dem på hjemvejen. Trods sin indre uro hyggede han sig en smule ved tanken om, hvor rystet hans mor ville været blevet, hvis hun så ham nu.

Da Edgar var hjemme igen, skænkede han en whisky op til sig selv (man skal rejse sig ved det træ, man er faldet ved, og alt det der), satte sig igen i sofaen og tænkte på Magikerne. Hvad var der sket oppe i Inverness dengang, der havde skabt denne situation, denne frygtelige katten-efter-musen? Et skib var brændt, og en kvinde var død. Det var det hele. Efter Charis' død var holdet blevet opløst med en fart, der havde føltes temmelig respektløs. Edgar var blevet overflyttet til et kontor i Informationsministeriet, hvor han tilbragte krigens sidste måneder i elendighed og frustration. Til alles store overraskelse havde Max meldt sig frivilligt til aktiv tjeneste og var blevet sendt retur til Egypten. Diablo blev pensioneret fra militærtjenesten som invalid, og det samme skete med Tony, der påstod at lide af stress. Bill fortsatte på Royal Air Forces base ved Watnall. Faktisk var det nok dér, han og Jean var blevet kærester, tænkte Edgar. En del WAAF-piger var endt på Watnall-basen, som udmærkede sig ved at have en messe for begge køn og derfor også et temmelig vovet ry.

I begyndelsen af 1945 havde Bill opsøgt Edgar. På det tidspunkt blev London stadig i ny og næ ramt af tyske V-1-missiler, der tyst og målrettet susede over Kanalen, men ellers var situationen begyndt at normaliseres. Parkerne var fulde af legende børn, og slagordet *Second Front Now* på muren over for Edgars logi var efterhånden falmet og lignede en undskyldning for sig selv. Bill og Edgar havde siddet på en pub i nærheden af Gordon Square og talt om den kommende fred.

“Jeg ønsker mig bare et hjem og et arbejde,” sagde Bill. “Jeg er ikke så ambitiøs. Jeg har ikke brug for at stå øverst på plakaten, som Tony altid sagde.”

“Jeg ved ikke engang, hvad jeg vil,” sagde Edgar. “Måske at gøre en forskel.”

Nu tænkte han, at hvor Bill dog havde fået, hvad han ønskede sig, så var han selv så langt fra som nogensinde.

De var blevet siddende længe, huskede han. Edgar og Bill havde aldrig været nære venner, og før Charis' død var de ligefrem rivaler. Men nu da hun var død, fandt de en forunderlig trøst i hinandens selskab. Ikke at de talte om hende. Eller om Jean. Edgar huskede noget, Bill havde sagt, da de var nået til øl nummer fire: "Tror du, vi nogensinde kommer til at se Max og Tony igen? Eller vil de være så berømte, at de vil være for højt hævet over os?" Bill havde lydt underligt bitter. Selv var Edgar ikke i tvivl om, at hans venskab med Max nok skulle overleve krigen. Tony betød ikke noget for ham, og han var ligeglad med, om de sås igen. Men Bill var åbenbart sikker på, at deres gamle soldaterkammerater ville give dem den kolde skulder. Var det derfor, han havde inviteret dem alle sammen med til sit bryllup? For at vise dem, at han var godt på vej til at blive en succes i det civile liv? Eller var det bare for gensynets skyld? Om det så var det ene eller det andet, så havde de alle sammen takket nej. Hvorfor? For sit eget vedkommende havde han bare ikke haft lyst til at blive mindet om Charis. Men hvorfor havde Max og Tony sagt nej? Snobberi på Max' side, ligegyldighed på Tonys? Og var Bill blevet vred? Vred nok til at slå ihjel?

Edgar tænkte på, hvad Tony havde sagt til sin gæst. *Jeg tænkte nok, du ville dukke op før eller siden.* Hvorfor ville Tony tale med både Edgar og Bill den dag klokken kvart over et? Edgar vidste, at Tony godt kunne lide at have magten over folk. Det var derfor, han foretrak tankemanipulation og hypnose fremfor traditionelle tryllekunster. Han havde uden tvivl glædet sig til at gøre sine tidligere kolleger nervøse. Men før festlighederne kunne begynde, var han blevet opsøgt af en anden. Hvem? Hvem var det, der havde siddet ved siden af Tony i det der elendige lille pensionatsværelse,

hvem havde bedøvet ham og stukket ham ihjel og efterladt hans lig i skabet som et blodigt udråbstegn?

Edgar kom i tanker om noget, Max engang havde fortalt ham om korttricks. "Man blander kortene og beder personen om at banke to gange med en finger på bunken. Hvorfor? Fordi det giver ham en følelse af at have en form for kontrol over tricket. Som om han selv får det til at ske." Kunne Tonys besked sammenlignes med det at bede en fra publikum banke på kortbunken med en finger? Tricket var allerede i gang, terningerne var kastet, men Tony prøvede stadig at få det til at se ud, som om han havde en form for kontrol over det.

Da Edgar kort efter fundet af Ethels tredelte lig havde opsøgt Max i Eastbourne, havde Max sagt noget i retning af, at zigzag-tricket altid afhang af pigen. Nogle af Max' tryllekunster afhang af, at han havde en medsammensvoren i publikum, en hemmelig samarbejdspartner. Hvad hvis der i virkeligheden var to mordere, der bare fik det til at se ud, som om de kun var én? Bill havde et alibi for drabet på Jean, men det betød jo ikke, at han ikke havde slået Ethel og Tony ihjel. Måske var blomsterkøberen og sabelkøberen to forskellige mennesker? Det besvarede dog ikke spørgsmålet om motiv. Uanset hvor meget Edgar vendte og drejede tanken, kunne han ikke finde på en samlet grund til, at nogen skulle slå en tidlige tryllekunstnerassistent, en komiker og en husmor ihjel. Det eneste, der forbandt dem, var Magikerne, og det var ikke engang nogen stærk forbindelse.

Whiskyen hjalp ikke, tværtimod. Det var næsten mørkt nu. Edgar tog et bad og gik i seng. Hvis han bare kunne sove virkelig godt i nat, udslette alt, hvad der var sket i den sidste tid, og være frisk, når han vågnede. Men tankerne og billederne blev ved med at hvirvle rundt i hovedet på ham.

Jeg tænkte nok, du ville dukke op før eller siden.

Du troede, det måske var en sindssyg tryllekunstner.

Brug og smid væk, hvad, Max?

Det dér var mig engang. Jeg var hans pige.

Den her fyr er en showmand, og hvis der er noget, jeg har forstand på, så er det showmænd.

Der var en spion, at De ved det. I Magikerne.

Og lige før han faldt i en urolig søvn, tænkte han på Diablos advarende ord den allerførste dag oppe i Inverness:

Hvis du nogensinde spiller kort med Max, så slip ikke hans hænder af syne.

Max' værelse viste sig at være nøjagtig lige så elendigt, som han havde frygtet. Dundynen klumpede sammen i nattens løb, og ruderne raslede, hver gang der kørte en bus forbi. Badeværelset var – naturligvis – iskoldt. Da han stod op, ventede han ikke på Queenies morgenmad, men tog straks af sted til teatret og fik sig en kop sort kaffe og en cigaret på vejen.

Han fik det bedre, i samme øjeblik han trådte ind ad personaleindgangen. Her hørte han i det mindste til. Lugten af flaskegas og sminke virkede lige så beroligende på ham som et bedøvelsesmiddel. Han stod stille et øjeblik og nød det, mens han spurgte sig selv, om det nogensinde ville lykkes ham at trække sig tilbage. Kunne han blive lige så lykkelig et andet sted?

“Mr. Mephisto?” En lys og perlende kvindestemme bragte ham tilbage til virkeligheden. Den kom fra en kvinde helt nede i bunden af salen. Da hun nærmede sig, så Max, at hun havde kort hår som en model fra 1920'erne og var snøret ind i en spadseredragt, der sad meget stramt om de brede hofter, og som ved første blik fik hende til at se midaldrende ud. Men faktisk var hun ganske ung, ikke meget ældre end en skolepige.

“Jeg hedder Beryl,” sagde pigen. “Onkel Terry siger, jeg skal være Deres assistent.”

Onkel Terry måtte være Terry Urquhart, scenemesteren, tænkte Max. Han huskede, at han havde bedt ham finde en pige, der kunne bruges til forsvindingsnummeret. Men hende her så alt for plump ud til at kunne forsvinde. Queenies tjenestepige ville have passet meget bedre. Hun havde endda en fornemmelse for dramatisk timing.

“Har De lavet den slags før?” spurgte han.

“Det kan jeg forsikre Dem,” sagde Beryl med poleret accent, som om hun var fra overklassen. “Jeg var altid med i skolekomedierne.”

“Så De vil gerne være skuespillerinde?”

“Mere end noget andet,” sagde hun affekteret.

“I mit nummer ville De skulle spille en helt almindelig tilskuer. Kan De det?”

“Jeg kan prøve,” lo Beryl og viste alt for mange tænder.

Teatret ude på molen var brændt ned under Første Verdenskrig og genopbygget engang i 1930'erne som et smukt art deco-smykke, der syntes at flyde på havet. Facaden havde et vagt egyptisk udtryk, og det havde givet Max ideen til at føje noget Tutankhamon-agtigt til nummeret. Han havde designet en foldbar pyramide, der skulle skjule pigen. Den var en anelse gennemsigtig, så publikum ville tro, de kunne se alt, hvad der foregik. Men som enhver tryllekunstner ved, ser publikum sjældent noget som helst.

Max tog Beryl med om bag scenen og viste hende sine rekvisitter.

“De skal altså lægge Dem på bordet,” forklarede han, “hvorefter jeg dækker Dem til med denne kåbe.” Kåben var dekoreret med hieroglyffer og gudeskikkelser med sjakalhoved og skabt til at tiltrække sig publikums blik. Der hørte en egyptisk hovedbeklædning til. “Så trækker jeg forhængen for rundt om Dem. Kåben er stiv, så

den vil blive liggende. Forhåbentlig vil publikum holde øje med den og ikke med Dem. Når trommehvirvlen begynder, skal De smutte ned fra bordet og ned gennem faldlemmen.”

Til at begynde med kunne hun ikke engang komme op at ligge uden hjælp. Det lykkedes til sidst med et ret uelegant hop, der var meget langt fra den glidende bevægelse, Max havde set for sig. Faldlemmen fik hende til at hvine af skræk og erklære, at hun var bange for mørke.

“Der er ikke spor mørkt,” sagde Max. “Og desuden vil der stå én klar dernede til at hjælpe Dem.” Han tænkte på Ruby og på, hvor nydeligt hun ville have udført tricket, hvordan hun forlegent ville have rejst sig fra sin plads og være gået op på scenen med bøjet hoved og på den måde have vakt publikums sympati og velvilje, hvordan hun nådesløst ville have fastholdt deres opmærksomhed, som hun lå dér under den faraoniske kåbe i tavs værdighed, hvor hurtigt og fermt hun ville have gjort sig usynlig med kun en let bevægelse af stoffet.

“Lad os prøve igen,” sagde han. “Denne gang med hovedbeklædningen på.”

“Jeg føler mig som Kleopatra,” sagde Beryl.

Jeg føler mig som en idiot, tænkte Max.

Det havde regnet om natten, men mandag morgen føltes fuld af håb med klar luft og blå himmel, der spejlede sig i pytterne, Edgar passerede på vej til arbejde. Han var ikke helt sig selv endnu, men det hjalp på det. En ny uge ventede. Han havde en bedre beskrivelse af den hovedmistænkte end før og kunne få fremstillet en fantomtegning, som de kunne lade cirkulere. Han havde advaret politiet i Hastings og ville med lidt held få fat i Max. Han kunne skrue op for eftersøgningen af Ruby og Diablo. Især Diablo burde

ikke været noget problem at finde. Det gjaldt bare om at opsoge de skumleste værtshuse i Brighton.

I efterforskningslokalet satte han reklamen med Max' overstregede navn op på væggen. Morderen kendte åbenbart ikke blot Edgars rang, men også hans adresse. Han havde en følelse af at være under overvågning, som om en utydelig skikkelse holdt øje med ham fra kulisserne, lige akkurat uden for projektørlyset. Han huskede lyden af fodtrin i korridoren på stationen lørdag aften, glimtet af noget hvidt på trappen. Var der en spion her på politistationen? Det var vel ikke utænkeligt. Han stirrede op på reklamen. Udover Max averterede den også for numre som "De Flyvende Fantinier" og noget med en talende hund. Max' navn var streget ud med en kraftig fyldepen. Var det den samme, der var blevet brugt til at kratte Tonys ansigt ud på fotografiet? Edgar så nærmere efter, som om blækket i sig selv kunne fortælle ham det. Navnene på opslagstavlen dansede for øjnene af ham. Ethel Williams, Tony Mulholland, Jean Cosgrove. Hvad havde de til fælles? Der var trukket linjer fra Ethel og Tony til Max Mephisto og fra Jean til Bill Cosgrove. Med et lille sæt gik det op for Edgar, at hans eget navn også burde stå der, et eller andet sted mellem Max og Bill, den tredje mand, den hemmelige medsammensvorne i publikum. Lidt ude i siden stod der "Stan Parks, alias Den Store Diablo". Hvor i himlens navn var Den Store Diablo blevet af?

Bob Willis dukkede op i døren med sin trilbyhat, som han uden tvivl gik med, fordi han håbede, den fik ham til at se ældre ud.

"Er det den seneste besked fra Den Magiske Morder?" spurgte han og nikkede i retning af reklamen.

"Lad være med at kalde ham det," sagde Edgar.

"Men alvorligt talt, sir. Hvem tror De, det er?"

Edgar drejede hovedet og så på ham. Det der "sir" klang mistænkeligt i hans ører, men Bob så virkelig oprigtigt nysgerrig ud.

"Tror De ikke, jeg havde gjort noget ved det, hvis jeg vidste det?" spurgte Edgar udmattet.

"Folk siger, det er Max Mephisto."

"Nå."

"Tror De, det er ham?"

Edgar havde for længst opgivet at tælle til ti, hvad Bob angik. "Max er min bedste ven," sagde han. "Vi var soldaterkammerater. Så nej, Bob, jeg tror ikke, han er en sadistisk morder."

"Jeg spurgte bare," sagde Bob.

Da Bob var gået i en em af dyb skuffelse over sin chef, gik Edgar ind på sit kontor og ringede til stationen i Hastings. Ja, sagde den stedlige kommissær, de havde fundet mr. Mephisto den foregående dag og havde også sendt en betjent derhen. Mr. Mephisto havde benægtet, at han skulle befinde sig i nogen form for fare. "Han udtrykte sig tilsyneladende ganske bramfrit," fortsatte kommissæren. "Og gav vores betjent besked på at hilse Dem og sige netop det."

Edgar smilede, men spurgte også, om kommissæren kunne sende nogen hen på teatret om aftenen. "Vi har modtaget en trussel mod Max Mephisto," sagde han. "Vi tager den meget alvorligt."

"Jeg sender min bedste mand," lovede kommissæren. "Han vil sikkert sætte pris på en aften i teatret."

Edgar bad Bob lede efter Den Store Diablo på pubberne og herbergerne. Han bestilte en fantomtegning af den formodede gerningsmand, om end han godt vidste, at resultatet næppe ville ligne nogen overhovedet, hverken blandt de levende eller de døde. Til sidst ringede han til kriminalbetjent Deacon fra Wembley Politi.

"Vi har fået et par resultater tilbage fra laboratoriet," sagde Deacon. "Fantastisk, hvad man kan nu om dage, ikke sandt? Det

viser sig, at der tilsyneladende var rester af belladonna i en af kopperne. Det er ...”

“Jeg ved det,” sagde Edgar og afbrød ham. “Det er sådan, vores mand arbejder.”

“Så De mener bestemt, der må være tale om den samme?”

“Ja. Beskrivelserne stemmer også overens, selv om de er vage. Hvordan har mr. Cosgrove det? Har De talt med ham igen?”

“Ja, jeg kiggede forbi i går. Han havde det ikke for godt, men det er jo forventeligt. Han rablede løs om noget, han kaldte Magikerne. Men nu var han også halvfuld. Hvad man egentlig godt kan forstå.”

Edgar orkede ikke at forklare Deacon om Magikerne, så han lovede at holde ham orienteret og lagde på.

Han spiste frokost på kontoret. Bob kom tilbage til stationen og rapporterede, at der ikke var nogen spor af Diablo.

“Nogen må da for pokker have set ham,” sagde Edgar. “Han er ikke sådan at overse, sådan en tyk, gammel mand i hvidt jakkesæt.”

“Jeg gjorde mit bedste,” sagde Bob i sit allermest krænkede tonefald.

“Nå, men det er ikke godt nok. Tag hen på Theatre Royal og Hippodromen. De der teatertyper hænger altid ud på teatrene.”

Klokken fem om eftermiddagen var Bob stadig ikke tilbage. Edgar spekulerede på, om hans eftersøgning mon havde ført ham til Bath Arms. Men Edgar blev, hvor han var, og gennemgik afhøringsrapporter og vidneudsagn. *Jeg tænkte nok, du ville dukke op før eller siden.* Hvem var det, Tony havde forventet at se? Men havde Tony på den anden side ikke altid sagt, at fiffet bestod i aldrig at virke overrasket over noget, uanset hvad publikum kunne finde på at svare? Måske var det hele et stort anlagt trick. Måske havde han slet ikke forventet at se det menneske, der var dukket op ved hans logi. Edgars tanker hvirvlede. Han overvejede, om han bare

skulle lade det ligge og slutte sig til kollegerne på pubben. En drink eller to ville måske skærpe hans deduktionsevner? Under alle omstændigheder ville det være en god ide at komme på god fod med kollegerne igen. Han skulle netop til at rejse sig fra stolen, da telefonen ringede.

“Der er en dame, der vil tale med Dem, kriminalkommissær Stephens,” lød den vagthavendes stemme.

Et kort, svimlende øjeblik var Edgar sikker på, at det var Ruby. Pludselig føltes det indlysende, at hun ville opsøge ham og ikke Max og bede om hjælp. Og han ville hjælpe hende, han ville beskytte hende ... Han løb hen ad gangen og op ad stentrappen til lobbyen. Men kvinden, der sad ydmygt henne ved døren og ventede, var ikke Ruby med hendes skinnende hår og ligefremme, brune blik. Kvinden ved døren var betydelig yngre og langt mindre tiltrækkende at se på.

“Hun siger, hun hedder Desdemona,” sagde den vagthavende i et tonefald, som om han fralagde sig ethvert ansvar.

Edgar gik hen til den unge pige, der så ud, som om hun forsøgte at gå i ét med væggen.

“Goddag,” sagde han og prøvede at lyde beroligende. “Du ville tale med mig?”

Pensionatsværtindens datter løftede sit vandige, blå blik. “Det er ikke min skyld,” sagde hun. “Han sagde, jeg skulle gøre det.”

Edgar fik pludselig en følelse af, at politistationens overnaturlige kulde var trængt ind i hjertet på ham.

“Hvem? Og hvad sagde han, du skulle gøre?”

Desdemona svarede ikke, men rakte ham bare et brev. Edgar genkendte maskinskriften, a'et, der stod lidt højere end de øvrige bogstaver, fuldstændig som i de øvrige beskeder fra Hugh D. Nee.

“Han sagde, jeg skulle give Dem det i dag klokken seks. Præcis.

Han sagde, at hvis jeg ikke gjorde det, ville han komme efter mig og slå mig ihjel, ligesom han havde slået mr. Mulholland ihjel.”

“Hvornår gav han dig brevet?”

“I formiddags. Han ringede på, lige efter at mor var taget på indkøb.”

Morderen havde altså været i Brighton i morges. Han havde holdt pensionatet under opsyn, nøjagtig som han havde holdt øje med Edgar og Tony og Jean. Han havde udvalgt Desdemona som sin medsammensvorne, i vished om at hun ville være alt for skræmt til ikke at adlyde ham.

Edgar åbnede brevet.

Kære Edgar

Det vil glæde dig at høre, at jeg nu går videre til det store nummer. Klokken halv otte vil jeg være i Hastings.

Din våbenbror,

Hugh D. Nee

Under navnet stod der en krydsordsforklaring. “Tusind dræbende strå”. Tre bogstaver. Edgar regnede det ud på stedet. Løsningen på “tusind” var altid romertal M. Og så et eller andet synonym for “strå”. Aks. M+aks = Max.

Han kiggede op på væguret. Viserne dannede en lige, lodret linje fra urskivens top til bund. Han tænkte på reklamen nede i efterforskningslokalet. Forestillingen i Hastings begyndte klokken halv otte. Han tænkte på majoren i hans solbeskinnede have.

Tag Massingham. Han er en ulv, en skørtejæger. Han vil aldrig falde til ro.

Og hvordan fanger man en ulv? I en ulvefælde.

KAPITEL 30

Max stod ude i kulissen og så Fantinierne suse gennem luften under den forgyldte 1930'er-lysekrone. De var dygtige. Ernesto Fantini havde fortalt ham, hvordan han og hans bror før krigen havde optrådt for alle Europas kronede hoveder. Ernesto havde været i Egypten under krigen og var endt som krigsfange, mens hans bror var blevet dræbt på Østfronten. Nu havde han så opbygget gruppen igen med sine sønner, men de kronede hoveder festede ikke længere på samme måde som førhen (og visse af dem, som for eksempel den italienske kongelige familie, var gået helt i opløsning). Ikke desto mindre fortsatte Fantinierne med at udføre deres akrobatiske kunster, for det var det eneste, de havde forstand på. Det kunne Max i den grad sympatisere med. Et godt akrobatnummer havde engang åbnet alle døre – men nu var det reduceret til underholdning for småborgerne i Hastings en mandag aften.

Og småborgerne var usædvanlig sløve i aften. Nu var det jo også mandag, og parterret var fuldt af pensionatsværtinder med kæmpestore håndtasker i skødet og stoisk ligegyldighed malet i ansigtet. Max havde allerede fået øje på Queenie, der var klædt i en temmelig mølædt ræveskindspels. Han håbede, hun ikke havde tænkt sig at komme om bag scenen efter forestillingen. I det mindste var der kun én forestilling i dag.

Fantinierne nærmede sig nummerets klimaks: fire kroppe, der

hvirvlede rundt om hinanden, glitrende af pailletter. Max lyttede til bifaldet og tænkte, at det var godt klaret af akrobaterne at få mandagspublikummet til at klappe så højt. Ernesto Fantini bukkede smidigt og brat som en marionetdukke. Hans sønner trådte frem på en perfekt synkroniseret række. Bifaldet døde ud (værtinderne gav trods alt ikke ved dørene), og Max gjorde sig klar. Han kiggede ned i orkestergraven og ventede på, at musikerne satte i med "Danse Macabre".

Så hviskede nogen hans navn.

Max vendte sig overrasket om. Det var en uskreven regel, at man aldrig henvendte sig til dem, der stod på spring i kulissen. Han forventede halvt om halvt at se Beryl, som måske havde fået kolde fødder. Men han havde allerede konstateret, at Beryl sad på sin plads på parterret, som hun skulle, og desuden kendte han hende allerede godt nok til at vide, at intet kunne holde hende tilbage, måske bortset fra hvis nogen slog hende bevidstløs.

"Mr. Mephisto," lød den hviskende stemme igen, højere denne gang. Orkestret var gået i gang. Max kneb øjnene sammen og kiggede ind i mørket. Der stod to mennesker derinde: en høj, uniformeret skikkelse og rekvisitøren, den lillebitte Archie.

"Mr. Mephisto!" Det var Granger, betjenten fra den foregående aften. "Vi har grund til at tro, at nogen truer Dem på livet."

"Skrid," sagde Max. "Jeg skal ind om et øjeblik."

"Der er kommet et brev til Dem," pippe Archie.

Med ét øje på scenen åbnede Max brevet. Det var maskinskrevet og ganske kort.

Jeg har Ruby. Hvis hun skal leve, så kom straks ned på Fisher-man's Walk 1.

Max så sig næsten panisk omkring, men musikken spillede, og lydig som en dansende puddel smed han brevet fra sig og gik på scenen.

Edgar trådte hårdt på speederen. Wolseyen satte i fart, så to ældre damer måtte springe for livet, mens de greb sig til brystet. Men selv om Edgar drøede over for rødt ved Steine, vidste han, at han ville komme for sent. Han kunne umuligt nå til Hastings før klokken halv otte. Hugh D. Nee havde gjort sit arbejde godt. Klokken seks var for sent til at redde Max, men tidsnok til, at en forpint Edgar ville prøve alligevel. Black Rock, Roedean, Rottingdean, Saltdean, alle byerne flød sammen til én, mens han susede hen ad kystvejen. Måske ville der ske et mirakel. Måske ville teatret slet ikke slå dørene op i aften. Måske var Max blevet syg. Men Edgar vidste godt, at intet af det var særlig sandsynligt. Teatrene havde holdt åben selv under Blitzten. Det var utænkeligt, at en enkelt galning kunne forhindre tæppet i at gå. Og hvad Max angik, så havde han aldrig været syg så meget som en enkelt dag (bortset fra tømmermænd) i al den tid, Edgar havde kendt ham.

Før Edgar var kørt, havde han ringet til politiet i Hastings og sagt, de skulle advare Max. Men han vidste udmærket godt, at Max ikke ville lytte. Medmindre morderen allerede havde slået til, ville Max gå på scenen. Desdemona havde fortalt, at manden havde opsøgt hende om formiddagen. "Han havde en kasket på, som han havde trukket ned i panden, så jeg kunne ikke rigtig se, hvordan han så ud." "Hvordan kunne du vide, at det var ham?" havde Edgar spurgt. Hun havde skuttet sig. "Det var helt bestemt ham. Jeg kunne kende ham på stemmen." Edgar huskede, hvordan Desdemona havde beskrevet mandens stemme som "hviskende". Hvis den hviskende mand havde forladt Brighton, lige efter at han havde givet brevet til Desdemona, kunne han uden problemer være nået til Hastings,

før forestillingen begyndte. Måske var Max ... men Edgar måtte ikke tænke så langt frem. Han kørte videre gennem Seaford og bemærkede stort set ikke, at det igen var begyndt at regne.

I nummerets første minutter fungerede Max på ren adrenalin. Faktisk kom han først rigtig til sig selv, da han stod nede blandt publikum og halede en perlekæde op af en korpulent dames håndtaske. Men så stivnede han alligevel og stod bare der i projektørlyset og tænkte på, at Ruby måske var død eller ved at dø en grusom død, mens han stod her på teatret og tryllede smykker frem fra smokingærmet.

“Er disse Deres, frue?”

“Nej!” Fruen fnisede af fryd.

“Naturligvis ikke. Perler bringer ulykke. Hvorimod blomster ...”

Han lod perlerne glide gennem fingrene på venstre hånd, åbnede hånden og viste, at de var borte. Så stak han igen hånden i damens taske og trak en buket roser frem. Bifald. Bare et skridt ad gangen. Så var Max tilbage på scenen, og orkestret satte i med den egyptiske musik, mens billeder af pyramider blev kastet op på bagtæppet.

“Egypten, det gådefulde land ... Må jeg præsentere et nummer af pyramidalske dimensioner.” Det var en dårlig joke, som ikke skaffede ham andet end et skuldertræk fra publikums side. Han kiggede ud over dem for at sikre sig, at Beryl sad, hvor hun skulle. Det gjorde hun, endda med strålende øjne og alt for indiskret lænet fremover, klar til at rejse sig. Max kiggede igen, mens musikken steg i styrke. Så trådte han pludselig uvilkaarligt et skridt baglæns og var tæt på at støde ind i bordet med de egyptiske gevandter. For første gang nogensinde anede Max ikke, hvad han skulle gøre af sig selv på scenen. For dernede, på række E lige foran ham, sad en person, som ikke burde være her. Som ikke *kunne* være her.

Musikerne kiggede op på ham. De vidste godt, at der var noget galt. Han havde engang udført et nummer, hvor scenen blev vippet, kun en lille smule, men nok til, at ting bevægede sig, når han kaldte dem til sig med hænderne. Nu havde han det, som om scenegulvet vippede igen, som om væggene lukkede sig om ham, og gulvet gav efter under fødderne på ham. "Egypten, det gådefulde land ..." sagde han igen. Han kiggede ud over publikum. Personen var borte.

Da Edgar nåede frem til Hastings, var klokken halv ni. Han kørte næsten helt ud på molen, parkerede lige foran en forarget strandtjener og stæsedede ud mod teatret. Han brasede ind i lobbyen til lyden af bifald inde fra salen. Var det Max, de klappede ad? I det mindste var forestillingen stadig i gang. Hvis Max var blevet myrdet, ville de da have aflyst den, ikke sandt?

"De kan ikke bare gå ind," sagde kontrolløren. "De har ikke nogen billet."

"Politiet," sagde Edgar og viste ham sit skilt.

Der var mørkt inde i salen. Edgar kunne skimte to skikkelser oppe på scenen, der kastede kager efter hinanden. Han skyndte sig ud igen.

"Har Mephisto optrådt?" spurgte han kontrolløren.

"Ja," sagde han og granskede Edgar med et usikkert blik. "Han var sidste nummer før pausen."

"Hvor er han nu?"

"På sin garderobe, vil jeg tro."

"Nej," lød det fra skyggerne. En lillebitte mand dukkede frem.

"Hvad gør du her, Archie?" spurgte kontrolløren. "Du skal jo sørge for rekvisitterne til Store og Lille."

"Det gør Tom."

Edgar afbrød dem. "Hvor er Max?"

“Han gik,” sagde Archie. “Lige efter at han havde været på. Den der betjent gik med ham.”

“En betjent?” For første gang i to timer lykkedes det Edgar at få luften helt ned i lungerne.

“Ja, den der panser, der snakkede med ham, før han gik på.”

“Har De nogen anelse om, hvor han gik hen?”

“Næ. Men det har måske noget med sedlen at gøre.”

“Hvilken seddel?”

“Jeg videregav en seddel til ham, før han gik på. Han virkede ret rystet.”

“Hvor er den nu?”

“Aner det ikke. Måske på hans garderobe.”

“Vil De vise mig derhen?”

Fisherman's Walk bestod af en række mindre huse, der lå lige ned til vandet. Max og Granger kom derned fra bagsiden, vaklende over småsten og græstuer. Luften lugtede af salt. Det var mørkt, og regnen havde taget til. Max kunne ikke se havet, men han vidste, det var der. Han kunne høre bølgerne hvisle i mørket. Nummer 1 lignede alle de andre huse, en børnetegning af et hus: en køkkendør, et vindue, to vinduer i overetagen.

“Jeg går ind,” sagde Max. “Så kan De gå rundt til forsiden af huset.”

“Hvad skal jeg dér?” spurgte Granger, som tydeligvis ikke havde stået forrest i køen, da der blev uddelt lederevner.

“Vent, til jeg kalder på Dem. Ingen må komme ind.”

Max åbnede køkkendøren.

Max' garderobe lignede fuldstændig den i Eastbourne – og alle andre steder, gik Edgar ud fra. Spejlet med dets indramning af små elpærer, det rodede sminkebord, håndvasken, hvor der lå en

flaske i koldt vand. På gulvet lå en egyptisk hovedbeklædning og en perlekæde. Der lugtede af cigaretter og Max' barbevand.

Edgar sendte Archie ud i kulisserne for at lede efter sedlen. Han vidste godt, at den næppe ville være der, men det var forsøget værd. Han famlede rundt mellem tingene på gulvet og hvirvlede ældgammelt støv op, men fandt ikke andet end et par edderkopper. Døren gik op.

"Fandt De den?" spurgte han uden at dreje hovedet.

Så – med en lyd, som når tæppet går ned – blev alting sort.

Køkkendøren gik op uden problemer. Max stod i et lille køkken: et komfur, gulmalede skabe, formicabord. Det så ud, som om der ikke havde været nogen i meget lang tid. De eneste tegn på liv var to kopper på bordet. Max kom til at tænke på kopperne på Tonys natbord, på Ethel, der var blevet tvunget til at drikke belladonna. Bella donna. "Smuk kvinde", betød det. Ruby var en smuk kvinde, og nu var hun måske også død. Der var en serveringslem ind til en stue, og Max kunne skimte en sofa med plettet chintz-betræk og et par stole. Støvet lå tykt på gulvet, og der var ingen fodspor i det. Max gik ud i den lillebitte entre. Gennem fordørens bobleglas kunne han se det utydelige omrids af betjent Granger. Hvor var Ruby? Var hun her overhovedet? Var det her bare endnu et vildspor, mere vildledning? Han skyndte sig op ad trappen til overetagen og kiggede ind på de to værelser. Der var ingen. Vandhanen i badekarret ude på badeværelset var utæt, og dråberne havde efterladt en grøn plet på den skårede, lyserøde emalje. Max stod stille et øjeblik og lyttede til dryplyden, der lød unaturligt kraftigt i stilheden. Hvor var Ruby? Havde morderen taget hende med hen til et helt andet sted, så han kunne fange Max her i det forladte hus, denne kulisse? Måske skulle han ringe til Edgar. Men selv om Edgar straks tog af sted fra Brighton, ville det være for sent.

Så hørte han det. En svag lyd, måske en stol, der skrabede hen over gulvet. Han hastede ned ad trappen og stod igen bomstille med ørerne på stilke. Betjenten stod stadig uden for døren med ryggen til og opdagede ingenting. Der var lyden igen. Og også en anden lyd, en slags tør hvislen. Det kom ikke fra køkkenet, snarere fra et sted under ham. Så bemærkede han døren bag trappen. Med lette skridt, som om han var på scenen, gik han hen og åbnede den.

En trappe af sten førte ned til en kælder, oplyst af en enkelt nøgen elpære. Der var ingen vinduer, og luften var fugtig. Kælderen var tom bortset fra et par kasser og en seng. På sengen lå Ruby bundet på hænder og fødder. Max styrtede hen til hende.

“Ruby!”

Hun åbnede øjnene. “Max.” Hun lød ikke engang overrasket. Hendes pupiller var store og sorte, men han kunne ikke se, om det var af angst, eller fordi hun havde fået belladonna.

“Er du kommet noget til?” Han fumlede med rebene. Han, som ellers var i stand til at løse to forskellige knuder samtidig, én med hver hånd, i bælgravende mørke.

Ruby rystede på hovedet, men hun kiggede ikke på ham. Hun kiggede med opspærrede øjne på noget bag ham.

“Er han her?” spurgte Max. “Er han her i huset?”

Nu var Ruby fri, men i stedet for at slynge armene om ham, pegede hun hen mod gulvet ved trappen.

Max vendte sig om med knyttede næver, klar til at stå ansigt til ansigt med Hugh D. Nee, manden, der havde tre mord på samvittigheden og formentlig var klar til det fjerde.

I stedet så han et gigantisk, langt og snoet væsen, fortidigt og fatalt, der bevægede sig hen over det støvede gulv med retning mod dem.

“Slangen,” hviskede Ruby.

KAPITEL 31

Edgar drev ud på havet. Bølgerne vuggede ham, og nede i dybet lød en stemme, der sang. Han så Jonathan. Hans hår var langt og vådt som tang. Hvert øje blev en perle blank. Han så Diablo og Max side om side i en smuk, ærtegrøn båd:

*Pilen hvidner, aspen bæver
Mens de lette vinde væver
Nat langs flodens bred og svæver
Evig ned mod Camelot.*

Han så majoren stå i sin have. Han så et skib i flammer ude på havet. Han så Max stå bøjet over en pige på et bord. Han så det tomme skab med sablerne stukket ind gennem siderne. Han så Ruby danse i sit pailletkostume. Zigzag-pigen. Zigzag-pigen.

Han åbnede øjnene. Han befandt sig stadig på Max' garderobe, men det var, som om den lå under vand. Luften ligesom bølgede, alting flød sammen, og tæt på tårnede et spejl sig op over ham, omgivet af skinnende lys.

“Bare rolig,” lød en stemme. “Det er belladonnaen, du kan mærke. Den gør ting ved synet.”

*Og gennem det klare spejl, der står
Foran sin frue år for år
En verden som i skygger går.*

“Er jeg død?” spurgte han.

“Ikke endnu,” sagde stemmen og lød, som om den morede sig over spørgsmålet.

Han så Tony stirre ned fra opslagstavlen. En række manisk smilende korpiger, der spjættede med benene. Han så *Ptolemy* farvet blodrød af solnedgangen. Han så Jean, der snerrede ad ham inde bag nogle tremmer.

Han så Charis.

“Ja,” sagde hun. “Ja, det er mig.”

Han lukkede øjnene. Værelset gængede lidt mere, og så holdt det op. Han åbnede øjnene igen, og denne gang bølgede luften ikke længere som vand. Men hovedet gjorde stadig ondt, og han var ude af stand til at røre sig.

“Det er, fordi du er bundet.” Stemmen lød stadig, som om den morede sig.

“Charis?”

Hun stod foran ham. Hun lignede sig selv – flammerødt hår, flødefarvet hud – men så alligevel ikke. Hun var ligesom utydelig, som om hun havde slør på.

“Jeg troede, du var død.”

“Det var der mange, der gjorde,” sagde Charis og satte sig ned på en stol over for ham. “Det var jo også meningen. Jeg slap væk fra den åndssvage båd. Ikke helt uskadt, dog.”

“Men hvordan ...?”

“Det var mig, der var spionen. Typisk dig, at du aldrig fattede mistanke. Det gjorde majoren, og også Max, tror jeg. Så jeg var nødt til at slippe væk. De sendte et fly af sted for at hente mig og skaffede mig ud af vraget.”

“Hvem taler du om?”

“Åh, Ed, du er så tykhovedet, at det gør ondt. Tyskerne,

selvfølgelig. Vores gode ven tysken, som majoren altid kaldte dem. Jeg var dobbeltagent. En zigzagger, som de kaldte os.”

“Zigzag-pigen.”

“Ja, og det var også det, der gav mig ideen. Jeg øvede mig på den der tåbelige tøs, som havde været assistent for Max. Hun boede tæt på, hvor jeg selv boede i Brighton, og hun pralede altid med det nede på pubben. Så jeg besluttede mig for, at hun skulle være den første. Jeg planlagde at slå jer alle sammen ihjel på opfindsomme måder, forstår du. De troede altid, de var så smarte, de der tryllekunstnere. Alle de der illusioner og vildledninger, du ved. Men mig kunne de ikke hamle op med.”

“Men hvorfor? Hvorfor vil du slå os ihjel?”

Hun rejste sig og trådte hen til ham med det der sexede svaj i hoften, han huskede så godt. Så stak hun ansigtet helt hen til hans.

“Se på mig!”

Den ene side af hendes ansigt var forbrændt og fuld af ar. Ved første øjekast havde det ikke været så tydeligt, men nu kunne han se, hvordan hendes smukke hud var gennemskåret af små furer. Det var derfor, hun havde set sløret ud. Edgar kunne ikke lade være med at vende ansigtet bort.

“Se på mig!” Hun tvang hans hoved tilbage, og han mærkede, hvor stærk hun var. Hun havde slået tre mennesker ihjel og lemlestet deres lig. Han var ikke et sekund i tvivl om, at hun ville gøre det samme ved ham.

“Du syntes, jeg var så smuk dengang, gjorde du ikke? Gud fader, hvor var du ynkelig. Dig og Bill og jer alle sammen. Jeg vidste, du aldrig ville fatte mistanke til mig, for du var sååå forelsket.” Hun hævede hånligt stemmen, men hun fjernede sig også lidt, hvilket var en kolossal lettelse.

“Slog du også Tony og Jean ihjel?” Han prøvede at få et glimt af

uret på Max' sminkebord. Politiet måtte da være lige om hjørnet? Charis havde sandsynligvis låst døren, men Archie ville da slå alarm, ville han ikke?

Charis bemærkede det. "Bare glem det. De er alle sammen gået hjem nu. Forestillingen er forbi og så videre. Jeg fik nøglen fra det der drog af en rekvisitør. Sagde, jeg var Max' kæreste, og han troede selvfølgelig på mig. Alle ved, at Max altid har en ny kæreste."

"Hvad har du gjort ved Max?"

"Ham har jeg skam taget mig af. Ulvefælden. Fik du den? Jeg fortalte ham bare, hvor Ruby var. Når han kommer derhen, venter der ham en fin lille overraskelse. Én, han ikke vil kunne trylle sig ud af, den selvtilfredse skiderik."

Edgar var stadig omtåget, men han vidste, at han på en eller anden måde måtte holde samtalen i gang. "Men hvorfor?" spurgte han igen og prøvede at lyde ufarlig og uskyldig. "Jeg forstår det ikke."

Hun satte sig ned ved sminkebordet. Han kunne se hendes ansigt i spejlet. Lysene skinnede på den ødelagte side. Hun tog sig til håret med begge hænder. De var også frygteligt arrede, langt værre end ansigtet. Gamle hænder, havde blomstersælgeren sagt. Men de var også små hænder. Kvindehænder.

"Du har altid været en idiot, Ed," sagde Charis henkastet. "Jeg ved godt, at du engang var åh så klog og gik på Oxford og alt det der, men du har altid været en idiot, hvad livets realiteter angik. Selv Tony havde mere kløgt end dig. Han så mig i Brighton, skal jeg sige dig. Så jeg var nødt til at slå ham ihjel."

"Han så dig? Hvor?"

Hun lo, og Ed tænkte på, at han engang havde syntes, det var den smukkeste lyd i verden. "Jeg var en af korpigerne. På Theatre Royal. Det her kan sagtens skjules med et tykt lag sminke." Hun pegede på sit ansigt. "På afstand kan man ikke se det, og jeg

sørgede altid for at stå for enden af rækken og vende den pæne side ud mod publikum. Han stod lige ved siden af mig, den store Max Mephisto. 'Magi handler udelukkende om at se,' sagde hun og efterlignede Max' dybe stemme. "Nå, men han stod altså lige dér, og alligevel så han mig ikke. Men nu er korpiger jo aldrig gode nok til ham. Han tror, han er Guds gave til kvinden. Sådan har han altid været." Hun skiftede tonefald. "Men Tony så mig. Han har altid gloet på korpigerne, den gode Tony. Han gloede, og han så. Han genkendte mig."

Så var det derfor, at Tony havde bedt ham og Bill om at komme hen på sit pensionat den dag, tænkte Edgar. Typisk af ham at vente med at sige noget, til de var der begge to. Det var jo Edgar og Bill, som havde elsket Charis. Og han havde villet overbringe den chokerende nyhed om, at hun var i live, til dem begge to samtidig.

"Var det derfor, du slog Tony ihjel?" spurgte han.

"Ja," sagde Charis. "Men jeg havde måske gjort det under alle omstændigheder. Jeg vil jo slå jer alle sammen ihjel. Men det var i hvert fald derfor, at han blev den første af jer. Jeg tænkte, jeg ville få det til at ligne sabelkassetriket, fordi Max optrådte med det i den uge. Ikke at han gjorde det særlig overbevisende, og hans assistent var ærlig talt ret simpel at se på."

"Ruby?"

"Ja. Ruby." Nu lød hun igen hånlige. "Jeg har delt garderobe med hende, og tro mig, hun er overhovedet ikke lige så fantastisk, som hun ser ud."

"Er hun uskadt?"

"Nej," sagde Charis henkastet og kiggede sig i spejlet. "Hun er sandsynligvis død nu."

For første gang truede fortvivlelsen med at overvælde Edgar. Ruby var død, og han skulle selv dø. Den pige, han havde elsket

engang, havde forvandlet sig til det monster, han så i spejlet. Et kort øjeblik havde han det, som om døden ligefrem ville være velkommen. Han lukkede øjnene og mærkede noget, der lignede fred. Charis' stemme bragte ham brat tilbage til virkeligheden.

“Der var ingen, der kunne se det. De troede alle sammen, jeg var en mand. Der skal ikke så meget til, bare en kasket og lidt sminke.”

Charis var en høj kvinde, men en høj kvinde er det samme som en lille mand. Kun Desdemona havde beskrevet hende som høj. Men det var stemmen, der især havde skræmt pensionatsværtindens datter. Den “hviskende” stemme fra en kvinde, der prøvede at lyde som en mand.

“Jean og jeg sad lige så tæt sammen som du og jeg lige nu, og hun troede også, jeg var en mand. Den dumme ko med hendes åh-så-nydelige hus og ækle unge. Jeg var tæt på også at slå ham ihjel, sådan som han hylede.”

“Hvorfor slog du overhovedet Jean ihjel? Hun havde ikke gjort dig noget.” Edgar havde ikke brudt sig særlig meget om Jean, men nu fik han pludselig frygtelig ondt af hende, sådan som hun havde siddet der i sin lille, pæne stue og drukket te med sin morder. Han tænkte på, hvordan det havde føltes at holde Barney i sine arme. Drengen havde set sin mor blive dræbt. Ikke så underligt, den stakkels fyr havde hylet.

“Jeg ville egentlig have slået Bill ihjel,” sagde Charis. “Jeg regnede med, at han ville komme hjem til frokost. Men så var han der ikke. Det var Jean til gengæld. Og jeg har altid hadet hende. Hun gik altid og gjorde sig til over for dig.”

Selv efter alt, hvad der var sket, havde Edgar svært ved at fatte, hvordan Charis kunne være jaloux på nogen. Og så endda for *hans* skyld.

“Jeg kiggede aldrig hendes vej,” sagde han oprigtigt. “Jeg kiggede aldrig efter andre. Kun dig. Jeg elskede dig.”

“Vel gjorde du ej,” sagde Charis og tog en kniv frem fra inderlommen. “Du har aldrig elsket andre end én bestemt person. Max.”

“Max?”

“Ja, Max. Ser du, jeg vidste, at Max ville prøve at redde Ruby, og at du ville prøve at redde Max. Jeg ved alt om jer alle sammen. Og hvis det lykkes Max at slippe ud af min fælde, så vil han komme tilbage hertil og finde dit lig. Det vil være min sidste lille overraskelse til ham. For det er ham, jeg hader allermost.”

“Hvorfor?” Det var ikke for at trække tiden ud, at Edgar spurgte. Han ville virkelig gerne vide det.

“Fordi det var ham, der gjorde det her,” sagde hun og lagde knivsbladet mod kinden. “Det var ham, der smadrede mit ansigt.” Et kort øjeblik blev hendes blik næsten tryglende. “Jeg var smuk, var jeg ikke?”

“Det er du stadig.”

“Nej.” Stemmen blev hård igen. “Folk vender blikket væk. De går over på den anden side af gaden for at undgå mig. Det føles, som om jeg er en levende død.”

“Hvad vil du gøre nu?” Edgar stirrede på kniven. Han tænkte, at hvis hun prøvede at stikke den i ham, ville han måske have kræfter nok til at få stolen til at vælte bagover. Og hvis han så bare kunne få en hånd fri ...

Charis opdagede, hvad han kiggede på. Hun lo. “Den her? Den er skam kun for min egen morskabs skyld. Jeg har ikke tænkt mig at stikke dig ihjel. Jeg har tænkt mig at brænde dig. Kan du huske Max’ berømte trick, hvor han brænder et bord, mens der ligger en pige på det? Det skal du og jeg genskabe.”

“Som jeg husker det, slipper pigen væk.”

“Ikke i min version.”

Max trådte forsigtigt frem mod slangen. Han vidste intet om krybdyr, men den her så usædvanlig ubehagelig ud med sine jordfarver og mørke, kileformede hoved.

“Vi skal nok ikke regne med, at den er harmløs,” sagde han mest til sig selv. Men Ruby svarede ham i et alvorligt tonefald: “Det er en klippepyton, tror jeg nok. De er meget farlige.”

“Storartet.”

Slangen lå i vejen for trappen. Max måtte nærmest have trådt hen over den, da han var styrtet hen til Ruby. Nu rakte han hånden ud mod hende. “Kom, lad os prøve at se, om vi kan komme forbi. Ingen pludselige bevægelser.”

Ruby tog hans hånd. På trods af situationen mærkede han et kort sekund intet andet end, hvor rigtigt det føltes. Ikke spor sensuelt, mere som en vældig indre bølge af beskyttertrang. Slangen holdt øje med dem, mens den bevægede hovedet fra side til side. Max stillede sig foran Ruby for at sikre sig, at den fik fat i ham som den første, hvis det ikke lykkedes.

“Bare rolig, Ruby,” sagde han. “Jeg skal nok passe godt på dig.”

Men så gav hun hans hånd et hurtigt klem, slap den og trådte hen mod slangen.

“Ruby!”

Ruby satte sig på hug og begyndte at synge.

Charis tog flasken op af håndvasken og hældte indholdet ud over Edgar. Ren gin, lugtede det som. Så gav hun hans stol et spark, så den væltede. Han ramte gulvet med baghovedet først, alt blev sort

og fuldt af smerte, og han fik en voldsom kvalme. Så kom Charis' ansigt igen til syne over ham.

“Så, nu er det en liggestol,” sagde hun. “De kan bruges til mange ting. Og så er de så dejligt brændbare.”

“Du kan ikke bare sætte ild til mig. Hele molen vil gå op i røg, hvis du gør.”

Hun trak på skuldrene. “Nå ja, det ville da ikke være første gang. Og efter min mening ville det også være helt i orden. Jeg hader moler. Jeg hader Hastings og også Brighton, for den sags skyld. Jeg hader alle de forbandede engelske badebyer.”

“Du foretrækker vel Tyskland.” Det føltes åndssvagt at småskændes på den måde, når han lå her på gulvet, bagbundet og med et reb om benene, men fandme nej, om han bare ville lægge sig til at dø. Nogen måtte da komme og redde ham snart? Hvor i hede hule helvede blev det lokale politi af?

Der gik et øjeblik, før hun svarede, som om hun tænkte sig om. “Jeg er faktisk ikke så vild med Tyskland. Og under alle omstændigheder er der virkelig ikke spor sjovt at være for tiden. Nej, det var mere det, at ... alle var så *selvglade* under krigen. ‘Vi vil bekæmpe dem på strandene’, alt det der vås. Du skulle have hørt det ævl, de fyldte os med i WAAF: ‘Selv kvinder kan bidrage.’ Nå, men jeg nægtede altså at være på samme side som fjolser som major Gormley.”

“Majoren er ikke noget fjols.” Major Gormley havde vidst, at morderen var en kvinde, han havde bare peget på den forkerte. Og som Charis selv havde indrømmet, så havde han faktisk næret mistanke til hende dengang for længe siden i Inverness.

“Vel er han så. Magikerne, helt ærligt! Det var jo latterligt. Som om en flok udtjente tryllekunstnere skulle kunne vinde over den tyske hær.”

“Nu vandt vi jo faktisk over dem, gjorde vi ikke?” mumlede Edgar.

“Jo, men det var ikke jeres fortjeneste,” hvæsedes Charis. “Det eneste, I gjorde, var at sætte ild til et skib.”

“Max havde frygtelig dårlig samvittighed over det.”

“Nå, havde han det? Den vil kun blive værre, når han finder dit lig, eller hvad der er tilbage af det. Det er en grum måde at dø på, at du ved det.”

Det vidste han ikke noget om, men han kunne godt forestille sig, at hun havde ret. Det var lige før, han håbede, hun ville stikke ham ihjel først.

“Farvel, Edgar,” sagde Charis og lød langt borte. “Det var sjovt, så længe det varede.”

Hun vendte sig om, og Edgar hørte en tændstik blive strøget. Han prøvede en sidste gang at få hænderne fri, men nu havde han også hele sin kropsvægt hvilende på dem. Benene føltes, som om de var lænket. Han tænkte med misundelse på Max' evner til at vriste sig ud af hvad som helst som en anden Houdini. Men Max var sikkert død nu. Han tænkte kortvarigt på sin mor. Han ville ønske, han havde været sødere over for hende, at hun havde nogle flere billeder af ham, hvor han smilede, at han havde kørt hende hen på sygehuset og siddet ved siden af hende, mens hun prøvede at muntre de uhelbredeligt syge op. Han ville ønske, han havde inviteret hende på frokost bagefter, et eller andet pænt sted med dug på bordet. Han ville ønske, han havde været en bedre søn.

Charis smed tændstikken, og stolen brød straks i brand.

Ruby fortsatte med at synge. Slangen betragtede hende med sit svajende hoved.

“Hvad laver du dog?” spurgte Max. Men samtidig var han fuld af ærefrygt.

Ruby løftede hånden, og slangen strakte sig opad og fulgte den. Så lavede hun en cirkelbevægelse med hånden, hvorefter slangen med glidende muskler begyndte at trække sig sammen som en rulle tov. Rubys stemme ændrede karakter, hun sang langsommere nu. Max' øjne var tæt på at glide i.

“Kom,” sagde Ruby. “Hun sover. Vi må ud herfra.”

Max spurgte ikke, hvorfor Ruby vidste, at det var en hun. Han tog hendes hånd, og sammen gik de op ad trappen. Betjent Granger stod stadig i regnen uden for fordøren. Det dryppede fra hans hjelm.

“Er det den unge dame?” spurgte han.

“Ja,” sagde Max. “Hvor bliver forstærkningerne af?”

Granger pegede hen mod stranden, hvor lyskegler fra lommelygter flakkede rundt i mørket som lygtemænd.

“Kom herover!” råbte han.

“Jeg overlader det til Dem,” sagde Max. “Jeg er nødt til at følge Ruby hjem.”

“Men De kan ikke bare ...”

“Farvel, betjent Granger. Det har været en fornøjelse. Nå jo ...” Max så sig tilbage over skulderen. “Sig til Deres kolleger, at der ligger en fandens stor slange nede i kælderen.”

Så gik han og Ruby deres vej hen over småstenene og det våde græs. I bilen tændte Max for varmen. Så kiggede han på Ruby. “Hvordan i alverden bar du dig ad med det?” spurgte han.

Ruby smilede. “Min mor var slangetæmmerske.”

Max stirrede bare på hende. Et minde fra en fjern fortid dukkede op, et billede af en stor kurv og en kvinde med langt, sort hår med guldbånd i. Han hørte hende synge, nøjagtig ligesom Ruby havde sunget lige før.

“Hun hed Emerald,” sagde Ruby.

“Emerald. Smaragd,” gentog Max.

Ruby gned sig på håndleddene, hvor hun havde været bundet. “Er det i orden, hvis jeg bliver ved med at kalde dig Max?” spurgte hun. “Det er lige voldsomt nok allerede at kalde dig far, ikke?”

Heden var ubærlig. Snart ville den nå op til hans ansigt, og så ville han også selv blive frygteligt forbrændt. Men det ville ikke gøre så meget, for han ville også snart være død. Edgar lukkede øjnene. Han hørte Charis le. “Farvel, Ed.”

Så var det, som om alting skete på én gang. Døren blev smækket op. En frakke blev kastet over flammerne og Edgars hoved. Han hørte Charis’ stemme igen, denne gang halvt vred, halvt fornøjet. “Dig! Hvad fanden laver du her?”

“Slip kniven, Charis.”

“Vel vil jeg ej, dit gamle fjols. Du kan selv få lov at dø, kan du.”

Edgar fik på en eller anden måde rystet frakken af sig. Gennem den kvælende røg så han Charis løfte kniven. Og han så Diablo, klædt i et utrolig snavset hvidt jakkesæt og med en pistol i hånden.

“Slip kniven.”

Med en snerren kastede Charis sig over den gamle tryllekunstner. Pistolen gik af. Edgar nåede lige at se chokket i Charis’ blik, inden hun faldt om på gulvet. Så lukkede han øjnene.

Da han åbnede dem igen, var Diablo i gang med at løse rebene med hænder, der virkede forbavsende rolige.

“Det skal nok gå, min dreng. Det skal nok gå.”

“Er hun ...?”

“Ja, hun er død. Det er bedst sådan.”

Diablo hjalp Edgar op at stå. Charis lå henne ved døren med

arme og ben ud til siden. Ved siden af hende lå den egyptiske hovedbeklædning.

“Hvordan vidste du det?” spurgte Edgar og lænede sig tungt op ad Diablo. Det var måske det mest chokerende ved situationen.

“Kan du huske, jeg sagde, jeg så hende i Brighton? Nu så jeg hende igen. Og jeg vidste, at hun næppe havde noget godt i tanker. Så jeg fulgte efter hende.”

Edgar spurgte ham ikke, hvordan det var lykkedes ham at undgå at blive opdaget, høj og klædt i hvidt som han var. Han spurgte ikke, hvordan Diablo var kommet til Hastings, han spurgte ikke engang, hvor den gamle mand havde pistolen fra. Det eneste, han sagde, var: “Så smuk så hun ud.”

“Derfor trøste hende Gud,” svarede Diablo og gjorde citatet færdigt.

FJERDE DEL

AFSLØRINGEN

Pressekopi

PresseKopi

KAPITEL 32

“Ufatteligt, at den gamle dreng var ædru nok til at ramme,” sagde Max.

“Han var helt utrolig,” sagde Edgar. “Ligesom The Lone Ranger. Med det hvide tøj og det hele.”

“Og han havde næret mistanke til Charis helt fra begyndelsen?”

“Ja, åbenbart. Da han så fik øje på hende i Brighton, gik det op for ham, at der nok ville ske noget. Han opsporede hende og fulgte efter hende i nogen tid. Han opdagede endda også, at hun klædte sig ud som en mand. Det var noget med ‘Burlington Bertie’-sangen. Jeg fik ikke helt fat i det.”

“‘Burlington Bertie’ bliver altid opført af en kvinde i herretøj.”

“Jamen så passer pengene jo.”

“Men hvorfor gik han rundt og spurgte til Ruby?”

“Han var åbenbart klar over, at Charis holdt øje med hende. Han var bekymret for hende. Da Charis så rettede opmærksomheden mod, hvad der foregik i Hastings, blev han bekymret for dig.”

“Og det er jeg utrolig taknemmelig for,” sagde Max. “Men jeg må sige, at jeg troede, min skytsengel ville være noget pænere.”

Max og Edgar befandt sig på Palace Pier i Brighton. Det var en dejlig septembermorgen med blegblå, skyfri himmel. Molen var næsten øde bortset fra et par fiskere ude for enden. Feriegæsterne var alle sammen rejst hjem igen til deres arbejde, børnene var tilbage i skolen. Max og Edgar lå i hver deres liggestol som et par

pensionister på udflugt. På taget af spillearkaden stod en måge og kiggede mistænksomt ned på dem.

“Jeg tog Ruby med herud,” sagde Max. “Hun ville spise fish and chips ude på molen.”

“Tænk, at hun er din datter.”

“Ja, det er ufatteligt.” Max kiggede ud over havet, hvor en sejlbåd langsomt gled frem over horisonten. “Det er pinligt, men sandt at sige kan jeg næsten ikke huske Emerald. Jeg var tyve og kun lige begyndt som tryllekunstner, hun var et par år ældre. Vi optrådte begge to i Worthing. Hun havde det her utrolige nummer med en pyton. Det var virkelig noget, folk talte om den sommer.”

“Det tror jeg gerne.”

“Så mistede vi kontakten. Jeg vidste ikke engang, at hun var gravid.”

“Men hun fortalte Ruby om dig.”

“Ja, men åbenbart først nu. Ruby havde pludselig erklæret, at hun ville være tryllekunstner, og så havde Emerald fortalt hende, at hun havde det i blodet, så at sige. Ruby havde ellers altid troet, at hendes stedfar var hendes far. Han lyder som en fin fyr. Han er stukkatør.”

“Hvad med din egen far? Vil du fortælle *ham* det?” Edgar gad godt vide, hvad lord Massingham mon ville sige til at få et barnebarn, der var vokset op hos en slangetæmmerske og en stukkatør. Han kom i tanker om, at Ruby faktisk havde spurgt *ham*, om det passede, at Max’ far var en *lord*. Havde hun spekuleret på, hvad hans aristokratiske baggrund ville betyde for hende selv?

Max skar ansigt. “Det ved jeg ikke. Men han plager mig altid med spørgsmålet, om jeg ikke snart skal giftes og have børn, så ...”

“Enhver ville være stolt af at have Ruby som barnebarn.”

“Helt enig.”

“Og hvem skulle have troet, at hendes slangetæmmerevner pludselig blev så nyttige?”

“Det må du nok sige. Det kunne Charis jo umuligt have forudsagt. Ved du egentlig, hvor hun fik fat i slangen?”

“Akvariet. Det lykkedes hende tilsyneladende at få overtalt en af medarbejderne. Hun påstod, hun skulle bruge den til et varietenummer.”

“Så den gamle charme var intakt?” Max havde krympet sig, da Edgar fortalte ham om Charis’ ansigt.

“Man kunne ikke engang rigtig se det,” sagde Edgar. “Hun var stadig meget smuk.”

De var tavse lidt. Edgar sad og tænkte, at hvis det ikke havde været for Diablo, ville den smukke kvinde, han engang havde elsket, have slået ham ihjel. Han kom i tanker om noget, han engang havde læst: at hvis man redder nogens liv, så tilhører de én. Det var ikke nogen rar tanke, at han nu tilhørte en aldrende tryllekunstner ved navn Den Store Diablo.

“Har du tænkt dig at besøge Emerald?” spurgte han.

Max smilede halvt. “Ja, de har inviteret mig til te i morgen. De bor i Hove. Det var i hvert fald ikke løgn.”

“Altså, Ruby løj jo strengt taget ikke om noget. Hun lod bare være med at fortælle dig alt.”

“Det har du ret i. Hun er en sand professionel.”

Edgar syntes, Max lød vemodig. Måske følte han sig gammel, nu hvor det havde vist sig, at han havde en datter på tyve. Eller måske var det tanken om den sommer i Worthing, som han siden bare havde glemt. Hvor mange kvinder havde der været siden dengang? Han tror, han er Guds gave til kvinden, havde Charis sagt. Men Max var stadig alene, rakkede stadig fra by til by, hver søndag var en ny skiftedag. Selv havde han en følelse af, at hans hjerte, som

Charis i sin tid havde knust, nu var smadret til ugenkendelighed. Men det var på en besynderlig måde også en befriende tanke. Intet i hans fortid havde været, som han troede. Nu kunne han vende den ryggen og koncentrere sig om fremtiden.

“Der er én ting, jeg ikke kan få ud af hovedet,” sagde Max. “Da jeg fik den der seddel om, at Ruby var i fare, gik jeg på scenen alligevel. Jeg burde jo være taget af sted for at finde hende med det samme, men så gik musikken i gang, og jeg gennemførte nummeret. Da jeg fik øje på Charis blandt publikum, var det tæt på at gå galt, men jeg fortsatte alligevel. Hvad siger det om mig?”

“At du er en dygtig tryllekunstner?”

“Men et virkelig dårligt menneske.”

“Det er vi alle sammen. Jeg var forelsket i en kvinde, der endte med at slå tre mennesker ihjel.”

“For fanden da. Charis. Jeg brød mig aldrig om hende, men jeg troede da ikke, at hun var i stand til at gøre sådan noget.”

“Jeg var totalt himmelfalden. Selv da hun var lige ved at slå mig ihjel, var jeg totalt himmelfalden.”

“Ja, og selv da jeg så hende sidde nede blandt publikum, var jeg for dum til at regne ud, hvad der foregik. Da jeg fandt Ruby, spurgte jeg hende igen og igen, hvor ’han’ var. Jeg troede stadig, vi ledte efter en mand. Det er virkelig en deprimerende tanke, at Diablo er kvikkere i pæren end os to.”

“Han siger, det er, fordi han altid tror det værste om folk, og at han sædvanligvis har ret.”

“Sikken solstråle.”

“Det pudsige er, at han virkelig *er* en solstråle. Alt taget i betragtning.”

Diablo var tilsyneladende kommet sig helt fint efter den frygtelige aften. Efter at politiet var kommet og havde stillet Edgar og

Diablo en milliard spørgsmål, var de fulgtes ad tilbage til Queenies pensionat. Max og Ruby var der allerede, og så havde de siddet oppe alle fem (for Queenie ville ikke gå glip af den spændende samtale) til langt ud på natten og snakket og drukket Queenies hjemmebrændte gin. Diablo var blevet der. Han og værtinden var straks kommet på bølgelængde, og i øvrigt foretrak han Hastings frem for Brighton, sagde han. "Her er mere fredeligt," erklærede han, tilsyneladende uden ironi. Edgar havde mistanke om, at Max nu betalte hans regninger.

"Hvornår skal du være på arbejde igen?" spurgte Max.

"I morgen." Frank Hodges havde givet ham en uge fri, ikke en dag mere, det kunne ikke engang opklaringen af sagen om Den Magiske Morder skaffe ham. Desuden var sagen ikke endt på den pæne og ordentlige måde, som de øverste chefer helst så. Der var ingen morder at stille for retten, kun en temmelig uklar beretning om en slåskamp, en pistol, og en kvinde, der pludselig lå død. Men sådan lød Edgars forklaring, og den havde han ikke tænkt sig at lave om på. De havde fundet Charis' herretøj på hendes logi samt en skrivemaskine, der passede til brevene, og så meget dødbringende belladonna, at det ville kunne tage livet af en hel flok korpiger. Der lå endda et falsk overskæg. Og der var også et fotografi af en mand og en kvinde, der stod ved floden i Inverness. Kvinden var meget smuk, vinden havde fat i hendes røde hår, og hun lo. Manden så ung og dum ud. Edgar havde snuppet det og puttet det i lommen.

"Har du fortalt det til Bill?" spurgte Max og lænede sig frem for at få ild på en cigaret.

"Ja. Han blev vist temmelig rystet. Men han sagde, at han altid havde været en lille smule bange for Charis. Altså, jeg har altid troet, at han kun giftede sig med Jean, fordi Charis var borte. Men det var faktisk Jean, han virkelig elskede."

“Stakkels gamle Bill. Stakkels Jean.”

“Ja.” Edgar sagde til gengæld ikke noget til Max om, hvad Bill også havde sagt: “Jeg har altid elsket Jean, men hun havde altid et blødt punkt for dig. Det vidste du ikke, vel? Du havde aldrig andre end Charis i hovedet.”

I stedet sagde han: “Bill skal nok klare sig. Han og drengen bor hos søsteren nu, men jeg er sikker på, han nok skal finde sig en ny kone på et tidspunkt. En ny mor til Barney.”

Bill havde overrasket Edgar ved at spørge, om han ville være Barneys gudfar. Edgar havde sagt ja. Han vidste, at han og Bill ikke havde meget til fælles og næppe nogensinde ville få det, men den dag, hvor han sad med det ildelugtende barn i armene, var der opstået et bånd, som ikke sådan lod sig rive over igen.

“Ja, Bill skal nok klare sig,” sagde Max. “Der vil altid være kvinder, som vil have lyst til at tage sig af ham.”

“Godt for ham. Mig prøver de bare at undgå,” sagde Edgar.

Han tænkte på den eneste anden kvinde udover Charis, der nogensinde havde fået hans hjerte til at slå lidt hurtigere. Han tænkte på den bølge af angst, der var vældet op i ham, da hun var i fare, og lettelsen, da hun igen var i sikkerhed. Han så på Max, der var i færd med at tænde en ny cigaret med stumphen af den gamle. Det ville ikke blive let at sige til Max, at han havde tænkt sig at invitere hans datter ud, men der var ikke nogen vej udenom.

De rejste sig og dryssede ind ad molen. Mågerne kredsede over dem, og en kvinde råbte, at de skulle komme hen og blive spået.

“Det kunne lige passe,” sagde Max og lettede høfligt på hatten.

“Har du da ikke lyst til at vide, hvad fremtiden bringer?”

“Jeg ved det allerede. På søndag skal jeg til London. Jeg har et fint engagement på Chiswick Empire.”

“Et af de store steder.”

“Nemlig. Det lysner.”

Max’ tonefald var ironisk, men Edgar syntes nu, han så gladere ud end før. De fortsatte hen ad strandpromenaden i retning af West Pier.

“Hvad siger du til frokost?” spurgte Edgar.

“Beklager,” sagde Max. “Jeg har en aftale. Forretninger.”

De tog afsked ved fiskerbådene, og Edgar så efter Max, mens han forsvandt i det fjerne, en høj skikkelse i et velsiddende jakkesæt, en tryllekunstner blandt almindelige dødelige.

På vej til Worthing tænkte Max på Emerald og den sommer i 1930. Den havde været varm, huskede han, og en aften var de gået i vandet. Han huskede synet af hendes krop i måneskæret, men til gengæld huskede han intet af, hvad de havde talt om. Men de måtte da have talt om noget? Deres numre? Pytonslangen? Pludselig huskede han slangens navn. George. Talte de om George, eller elskede de bare på stranden uden en tanke i hovedet? Ja, sådan var det nok. Hvorfor havde hun ikke fortalt ham, at hun var blevet gravid? Måske havde hun tænkt (og haft ret i, som det skulle vise sig), at en tyveårig tryllekunstner næppe var egnet som far til et spædbarn. Han ville alligevel ønske, at han havde vidst besked. Det ville have givet ham noget at tænke på i de lange år under krigen, noget at leve for. Gudskelov havde han aldrig lagt an på Ruby. Nu, hvor han mindedes fornemmelsen af hendes hånd i sin, gik det op for ham, at hans følelser for hende hele tiden havde været af en anden karakter. Han huskede panikken, da han fandt ud af, at hun måske var i fare. Det var altså sådan, det føltes at være far.

Han stillede bilen nede ved vandet og spadserede resten af vejen gennem forstadsgaderne. Majoren stod ved lågen og ventede. Max havde ingen forventning om at blive inviteret indenfor, og det blev

han heller ikke. De gik ud i haven og hen til den nu velkendte havebænk med udsigt til havet i det fjerne.

“Hvordan har Deres kone det?” spurgte Max.

“Ikke særlig godt,” sagde majoren. “Hun har nok kun et par uger tilbage, siger de.”

“Det gør mig ondt.”

Majoren trak på skuldrene og vendte blikket bort. “Den vej skal vi jo alle.”

Max betragtede ham et øjeblik og sagde så: “Dit svin. Dit forbandede, bedrageriske svin.”

Majoren virkede ikke spor overrasket over at blive tiltalt på den måde. Faktisk satte han et lille smil op.

“Så har De altså regnet det ud?”

“Magikerne fandtes aldrig, vel? En specialenhed til at bedrage fjenden ved hjælp af tryllekunstnertricks. Det var alt sammen kun camouflage, var det ikke? En camoufleret fælde for en spion.”

“Naturligvis,” sagde majoren med sindsro. “De troede da vel ikke, at vi for alvor ville hyre sådan nogle gøglere som Dem til at udføre afgørende militære operationer, gjorde De vel?”

“Du vidste altså hele tiden, at det var Charis.”

“Vi var ret sikre. Cartwright havde haft farten af hende i lang tid. Tanken var, at vi ville give hende kommandoen over en specialenhed. Vi ville bilde hende ind, at det handlede om illusioner og sceniske virkemidler og så videre, og så ville hun videregive vrøvlet om dukkesoldater og kampvognsattrapper til tysken. Det ville holde hende ude af kortrummet og forhindre hende i at videregive nogen egentlige hemmeligheder. Vi regnede med, at hun på et tidspunkt ville jukke i spinaten og afsløre sig selv.”

“Men det faldt jer ikke ind at indvie os andre i den plan?”

“Tænk Dem dog om, menneske. Hele ideen var jo, at I alle

sammen troede på projektet. Det var derfor, det var så vigtigt at have Dem med. Der gik alle de her rygter om, hvad De havde opnået i Egypten. Dem ville Charis helt sikkert også have hørt. De tilføjede projektet troværdighed.”

Max tænkte, at det var første gang nogensinde, at nogen havde kaldt ham troværdig. “Hvad med Edgar?” sagde han.

“Åh, han var skam også en vigtig brik. En retscaffen fyr med en solid militær baggrund. Han var det perfekte valg som frontfigur. Charis åd tydeligvis det hele råt. Det var jo derfor, hun forførte ham, hvis nu hun skulle få brug for ham senere.”

“Edgar var forelsket i hende.”

“Ja,” sagde majoren og tav et øjeblik, mens han kiggede alvors-tungt ned i jorden med det fløjlsbløde græs. “Det har jeg det skidt med. Han er en god fyr, Stephens, men du godeste, hvor er han naiv.”

“Det er vel ikke det værste, man kan være.”

“Nej,” sagde majoren, “der er styrke i at være naiv, men der er også styrke i at være beregnende. Det er derfor, De og jeg altid har forstået hinanden.”

Det nyttede ikke rigtig at benægte det, tænkte Max. “Da du gav Charis ordre til at tage ud i den båd,” sagde han, “var det så din hensigt, at hun skulle dø?”

“Jeg tænkte, at det absolut var en mulighed,” sagde majoren roligt. “Men lige på det punkt var hun kvikkere end os. Jeg så det tyske fly kredse over vraget, men jeg troede ikke, der var nogen risiko for, at hun ville slippe levende ud.”

“Opdagede Tony det?” spurgte Max. “Var det derfor, han opsøgte dig?”

“Han havde en mistanke,” sagde majoren. “Han var jo til stede, dengang skibet brændte. Han så også flyet.”

Max havde også været der, men efter et stykke tid havde han

vendt ryggen til. Han kunne ikke se på det. Han huskede, hvordan majoren venligt havde sagt, at han bare kunne gå tilbage til Hotel Caledonian. Men Tony var blevet stående, næsten indtil natten faldt på.

“Jeg tror, han tænkte en del over det i de følgende år. Og da han så kom i problemer, besluttede han at forsøge sig med lidt afpresning.”

“Hvad sagde du til ham?”

“Åh, jeg snoede mig ud af det,” sagde majoren. “Han havde jo ingen beviser.”

Tony havde altså hele tiden haft mistanke om, at Charis ikke var død. Det forklarede hans mystiske bemærkninger den aften på restauranten. *Jeg kan stadig ikke rigtig tro, at hun døde.* Det forklarede også, at han havde genkendt hende som en af korpigerne. Han havde jo på en vis måde allerede gået og ledt efter hende.

“Tre mennesker er døde på grund af Magikerne,” sagde Max. “Det må du da tage et vist ansvar for?”

“Nej,” sagde majoren. “Jeg vidste, at hun var spion. Jeg vidste ikke, at hun også var morder.”

“Føj for satan,” sagde Max. “Hvor er du dog frastødende.”

Majoren sendte ham et nysgerrigt blik. “Hvorfor? Jeg har altid troet, at det ville blive Dem, der afslørede det. Det var derfor, jeg sagde, at hvis nogen burde vide det, var det Dem. Når det kommer til stykket, så er det alt sammen en illusion, ikke sandt? Spionage, magi, hvad man så end kalder det. Jeg troede, det var det, De var god til.”

“Det er ikke det, der forarger mig,” sagde Max og følte sig en anelse flov over at have mistet besindelsen lige før. Majoren var trods alt blot en gammel mand med en syg kone. “Det er bare det, at ... jeg aldrig rigtig har været til nytte. Jeg har aldrig gjort

andet end at stå på en scene og snyde folk. Men til gengæld troede jeg, at krigen, Magikerne, alt det nyttede noget. Sådan at hvis jeg nogensinde fik et barn, ville jeg kunne sige ...” Han tav.

“Den der pige,” sagde majoren. “Ruby. Hun er Deres datter, ikke sandt?”

Max drejede brat hovedet. “Hvor ved du det fra?”

“Det gjorde jeg heller ikke til at begynde med. Jeg var sikker på, at hun var dårligt nyt. Det var derfor, jeg opsøgte Edgar. Men så kiggede jeg på fotografiet en ekstra gang, og så slog det mig. Hun ligner Dem meget.”

“Hun er en hel del pænere.”

“Sandt nok. Men hun mindede mig om nogen, da jeg talte med hende første gang. Det gik op for mig, at det var Dem.”

Max følte sig underligt stolt over, at majoren havde set ligheden mellem ham og Ruby. Han spekulerede på, om Ruby mon også lignede sin farmor, den længst afdøde italienske skønhed. Men nej, Ruby lignede nok sin egen mor, Emerald, mere. Han skelede til majoren, der sad og kiggede ud mod havet. Alt taget i betragtning havde det været pænt af den gamle mand at indvie Edgar i sin tvivl om Ruby.

“Nå, men det er alt sammen længe siden,” sagde han.

“Ja,” sagde majoren. “De og jeg kommer ikke til at leve længe nok til at opleve den næste krig. Desværre.”

KAPITEL 33

Edgar stod på banegården i Brighton og ventede. Toget var ikke forsinket, men det føltes sådan. Han kunne se blomstersælgeren herfra, den rødmossede kvinde, der stod og solgte sine nelliker og langstilkede roser. Pudsigt nok var det lige her på banegården, at det hele var begyndt, det ultimative overgangssted, hvor en tidligere tryllekunstnerassistent kunne gå lige forbi en kvinde klædt ud som mand og ikke opdage det. Oppe under glastaget kurrede duerne. Alligevel var banegårde i Edgars øjne stadig håbefulde steder, hvor alt kunne ske. Ved perron 1 holdt The Brighton Belle og skinnede blåt. Måske skulle han bare stige om bord og lægge sit gamle liv bag sig. Men han blev stående og betragtede menneskene, der myldrede målbevidste gennem banegårdshallen. Hvor skulle de alle sammen hen sådan en lørdag i oktober ved middagstid? Det ville han aldrig få at vide, og sært som det var, så gav den vished ham en følelse af dyb velvilje over for verden omkring ham.

Der var gået en måned siden den frygtelige aften i Hastings, og den føltes allerede fjern, som noget, han havde drømt. Sagen var afsluttet, Max havde haft en række succesrige forestillinger på Chiswick Empire, og Diablo boede stadig hos Queenie, hvor han uden tvivl underholdt de andre logerende med sit mønten-i-flasken-trick. Barney var blevet døbt, og Edgar var nu den lykkelige indehaver af et fotografi af sig selv med sin gudsøn. De så begge to en anelse medtagne ud. I baggrunden kunne Edgar allerede ane

adskillige kvinder med blikket rettet tænkstomt mod Bill, så der ville næppe gå lang tid, før Barney fik en stedmor. Han håbede bare, at hun ville behandle ham godt.

Majorens kone var død; Edgar havde fået det at vide på et kort med sørgerand. Hun var "sovet fredfyldt ind", som der stod. Han havde sendt blomster, om end han ikke vidste, hvad majoren skulle med dem. I det mindste havde han sin have og golfklubben. Edgar havde en plan om at køre op og besøge ham inden så længe. Måske ville han endda tvinge Max til at tage med.

Allan Deacon havde deltaget i dåben og set lige så urokkelig ud som altid i sin lange tjeneste-trenchcoat. Da han og Edgar sagde farvel bagefter, sagde Deacon: "Kom nu ikke i vanskeligheder, min dreng." Han prøvede. Han havde skrevet endeløse rapporter og udholdt lige så endeløse udspørgninger fra Frank Hodges' og hans chefers side. Han havde indstillet Bob til lønforhøjelse og købt en æske chokolade til Desdemona. Og nu stod han og ventede på en gæst, der skulle blive weekenden over.

Rose så altid så bekymret ud, når hun steg af toget. Selv om hun uden tvivl allerede havde set Edgar stå og vinke, trykkede hun stadig håndtasken mod brystet og så sig omkring, som om hun var i fare for at blive bortført.

"Hej mor."

"Goddag, Edgar. Du er sandelig smart klædt, må jeg sige."

"Tak, mor." Han fortalte hende ikke, at det skyldtes, han var begyndt at købe sit tøj hos Max' skrædder. "Skal vi spadserere hen på hotellet? Det er så godt vejr i dag."

"Jeg har en kuffert." Det havde hun ganske rigtigt, et pænt eksemplar i lyseblåt læder. Edgar kunne huske, hans far i sin tid havde købt to. Rose havde også fået en matchende toilettaske.

"Den skal jeg nok tage. Det er ned ad bakke hele vejen."

De passerede blomstersælgeren og bagageopbevaringen. På vej ud tillod Edgar sig et sidste kig hen mod pubben Battle of Trafalgar. Han forestillede sig Ethel sidde derinde og drikke en portvin med citron, mens hun pralede af sin storhedstid som Max Mephistos assistent. Hvil i fred, Ethel.

De sluttede sig til den jævne strøm af folk på lørdagsudflugt og satte kursen ned mod vandet. Edgar nød at være en del af mylderet. Han havde fået nok af at spille hovedrollen.

“Der er frygtelig mange mennesker her, er der ikke?” sagde Rose. “Og mange af dem ligner udlændinge.”

“Faktisk er det en ret stille dag i dag. Du skulle bare se byen om sommeren.”

“Det tror jeg ikke, jeg ville bryde mig om. Millie White siger, at det ikke er spor sundt at opholde sig ved vandet.”

“Men det ser nu pænt ud på afstand,” sagde Edgar. “Kig engang, mor. Se, hvor det glitrer.”

Rose måtte erklære sig enig i, at havet ganske rigtigt så pænt ud på afstand. Hun indrømmede ligefrem, at vejret var dejligt “af en efterårsdag at være”.

“Jeg har bestilt et værelse på et pænt hotel til dig,” sagde Edgar. “Rent og fredeligt.” Han havde spurgt Max til råds, og Max havde anbefalet ham at spørge Roy Coulter.

“Du burde ikke bruge penge på mig,” sagde Rose. “Jeg kunne jo bare bo hos dig.”

“Men lejligheden er så lille. Faktisk overvejer jeg at flytte.” Det var, som om Edgars lejlighed var fuld af minder om sagen, om Ethel, Diablo og majoren. Han kunne heller ikke få ud af hovedet, at Charis måtte have set huset, han boede i, for det var vel hende, der havde puttet reklamen for forestillingen i Hastings ind ad brevsprækken. Havde hun haft lyst til at banke på?

“Flytte? Væk fra Brighton?” Edgar kunne godt høre den håbe-fulde undertone i morens stemme.

“Nej,” sagde han. “Jeg vil bare gerne finde et pænere sted. Du ved, hvis jeg nogensinde møder en pige, vil jeg gerne kunne invitere hende hjem.”

Han forestillede sig, at det ville formilde moren, og det gjorde det også.

“Åh, Ed, har du mødt en pæn pige?”

Edgar og Ruby havde været i biografen sammen en enkelt gang. De havde kun talt om filmen, ingen af dem havde nævnt Max. Men Edgar vidste, at Max havde tilbudt Ruby at betale, så hun kunne gå på teaterskole. Hun havde sagt nej. “Jeg vil være tryllekunstner, ikke skuespillerinde,” havde hun sagt. “Og under alle omstændigheder vil jeg ikke tilbage på skolebænken. Jeg vil optræde.” Edgar havde store forventninger til hendes fremtid. Selv planlagde han at invitere hende ud at skøjte den kommende uge. Han opdagede, at han gik og smilede.

“Det har jeg faktisk,” sagde han. “Men det er for tidligt at sige, hvad det bliver til.”

Det var en kliche, men han følte sig underligt stolt over den. Han syntes, den lød moden og velovervejet. Hans mor virkede da også ganske tilfreds.

“Hvis blot du kunne finde dig en pæn pige og slå dig ned, kunne jeg dø med fred,” sagde hun.

“Rolig, mor. Du har lang tid endnu.”

Rose verfede ham af med hånden, men han kunne se på hende, at hun var glad. Og hun rankede sig energisk, mens de gik sammen ned ad bakken. Hun så godt ud med sin pæne vinterfrakke og nyfriserede hår. Hun var jo også kun i halvtredserne, tænkte Edgar. Hun kunne sagtens gifte sig igen, måske endda før han selv nåede så langt.

“Jeg tænkte, vi kunne drikke te på Grand Hotel,” sagde han.
“Kagerne er så gode dér.”

“Det lyder dejligt,” sagde Rose.

De passerede klokketårnet og biografen og natklubben Sherry's. Udenfor hang der stadig en plakat for Max' tidligere forestilling på Theatre Royal. “Max Mephisto, Illusionernes Mester”.

“Er det ikke din gode ven?” spurgte Rose.

“Jo,” sagde Edgar. “Det er det.”

“Illusionernes Mester? Hvad betyder det?”

“Det betyder, at man aldrig ved, hvornår man ser ham igen,” sagde Edgar.

PresseKopi

PresseKopi

TAK

Min morfar, Frederick Goodwin, var soldat under Første Verdenskrig. Da han kom hjem, tog han kunstnernavnet Dennis Lawes og fik et nyt liv som komiker på varieteteatrene. Jeg ville ønske, jeg havde nået at tale mere med ham om livet på de skrå brædder, men de småbidder, han dog lod falde indimellem, er alle sammen med i denne bog. Jeg er også min mor, Sheila de Rosa, meget taknemmelig for at have fortalt mig om, hvordan det var at vokse op i en verden, hvor man boede et nyt sted hver uge, og hvor man havde en uendelig række af “tanter”, som alle var glamourøse korpiger.

Max Mephisto og Magikerne er helt og holdent min egen opfindelse. Men der fandtes faktisk en gruppe camouflageekspertter i Egypten under Anden Verdenskrig, der gik under et lignende navn. De udførte mange illusionsnumre og fik blandt andet Suezkanalen til at forsvinde. De var ledet af den berømte tryllekunstner Jasper Maskelyne, hvis krigstjeneste er beskrevet i detaljer i den fascinerende bog *The War Magician* af David Fisher (Cassell). Jeg skylder ham stor tak.

Min morfar optrådte sammen med Jasper Maskelyne, men det lykkedes ham aldrig at regne nogen af hans tricks ud. Jeg har også selv forsøgt, men jeg er ikke tryllekunstner, så jeg undskylder, hvis nogle af mine forklaringer ikke er fyldestgørende. Hvad tricket Zigzag-pigen angår, blev det vist første gang udført i 1960'erne, men jeg har altså taget mig den frihed at føre det tilbage i tiden

og kreditere Max for det. I mit arbejde med at forstå, hvordan en tryllekunstner tænker, har Derren Browns bog *Confessions of a Conjuror* (Transworld) været uvurderlig. Jeg har dog ikke prøvet at genskabe nogle af Derren Browns tricks.

Det har været en fryd at skrive om Brighton, min fødeby. Jeg vil gerne takke Mike Laslett for at vise mig den gamle arrest i kælderen under rådhuset. Hvis man gerne selv vil se den og museet, kan man skrive til info@oldpolicecellsmuseum.org.uk og bestille en rundvisning. Den er helt fantastisk – og gratis!

Jeg vil gerne takke forlaget Quercus og især min fantastiske redaktør, Jane Wood, for at støtte mig i dette nye projekt og tage en hel flok nye karakterer til sig. Jeg takker også min agent, Rebecca Carter, og alle på Janklow & Nesbit.

Mange kærlige og taknemmelige hilsner til min mand, Andrew, og vores to børn, Alex og Juliet. Denne bog er dedikeret til min dejlige mor. Hvis jeg overhovedet har noget talent for at skrive, så er det hende, jeg har arvet det fra.

Elly Griffiths, 2014

Om inspirationen til *Zigzag-pigen*

Ved udbruddet af Første Verdenskrig i august 1914 meldte min morfar, Frederick Goodwin, og hans to bedste venner – som også begge to hed Freddie – sig frivilligt til hæren. Han løj om sin alder for at komme ind. Før året var omme, var begge de to andre Freddie døde. I 1915 sluttede min morfar sig til The Royal Flying Corps, selv om piloter i gennemsnit kun overlevede få uger. Men hvad som helst var bedre end skyttegravene. Imod alle odds overlevede han krigen stort set uskadt og endte med en rang som fungerende major. Da var han kun tyve. På spørgsmålet om, hvad han ville stille op med resten af sit liv, svarede han blot: “Efter alt hvad jeg har oplevet, er der kun én ting, jeg kan blive – komiker!”

Frederick tog kunstnernavnet Dennis Lawes. Han mente, det var kort nok til at se meget stort ud på plakater, og måske var han også ivrig efter at lægge sit hidtidige liv bag sig. Han giftede sig med en kvinde ved navn Ellen Griffiths (ja, jeg har selv taget min mormors navn som kunstnernavn), og de fik en datter, min mor, Sheila. Da Sheila var to år, forlod Ellen sin mand og også sin datter, noget, jeg altid har haft svært ved at fatte. Dennis havde ikke noget hjem, han rakkede fra by til by, fra teater til teater hver uge. Det må have været utrolig hårdt med et lille barn. Dennis var ganske vist en flot mand, og min mor havde mange “tanter” blandt korpigerne rundt omkring (og senere også to stedmødre, som også begge to var korpiger), men han var også selv en meget kærlig far.

På et tidspunkt blev min mor sendt på kostskole, hvor hun hadede at være. Men hver gang hun havde ferie, skrev min morfar til hende på forhånd og fortalte, hvor han befandt sig, hvorefter hun rejste derhen – uanset hvor det var i landet. “Når du så nåede frem til byen, hvordan kunne du så vide, hvor teatret var?” spurgte jeg hende engang. “Åh, det ved man altid,” sagde hun bare. Den replik har jeg indflettet i *Zigzag-pigen*.

På et tidspunkt mødte min morfar Jasper Maskelyne, en flot, karismatisk og berømt tryllekunstner. Der findes utallige anekdoter om ham. Min morfar fortalte altid en, der virkede for utrolig til at være sand. Maskelyne optrådte med tricket “Den forsvundne dame” på et teater, hvor der både var faldlem og en hemmelig tunnel. Efter at han havde dækket sin smukke assistent til med kåben, smuttede hun ned gennem faldlemmen, som hun skulle, og dukkede så frem nede blandt publikum. Men hvad Maskelyne ikke vidste, var, at den hemmelige tunnel faktisk førte over til et helt andet teater, så det publikum, assistenten dukkede op iblandt, sad og så en helt anden forestilling! Jeg kan godt lide at forestille mig, at det måske var noget meget seriøst.

Maskelyne nedstammede fra en gammel slægt af tryllekunstnere. Sagnet går, at der engang i femtenhundredtallet var en bonde ved navn John Maskelyne, som solgte sin sjæl til gengæld for magiske evner til både sig selv og sine efterkommere. Det lyder jo usandsynligt, men der er ingen tvivl om, at Maskelyne-familien ikke var, som folk er flest. Nevil Maskelyne var kongelig astronom for George III, og hans efterkommer, John Nevil Maskelyne, er kendt som den moderne tryllekunsts fader. Det var ham, der opfandt sabelkassetricket, og også ham, der grundlagde tryllekunstnerlavet The Magic Circle. John Nevil Maskelyne opfandt også Psycho, en mekanisk mand, som kunne spille whist. Johns søn, Nevil, blev

også tryllekunstner og er berømt for at have hacket sig ind i radio-pioneren Marconis allerførste radioudsendelse.

Under Anden Verdenskrig blev det så Jasper Maskelynes tur til at skrive sig ind i historiebøgerne. Han var en del af gruppen The Magic Gang, som blev indrulleret i hæren på grund af deres evner inden for camouflager og illusionskunst. De havde base i Nordafrika og byggede kampvognsattrapper, spøgelsesdelinger og et falsk krigsskib, de kaldte HMS *Houdin*. Ganske passende er visse af deres missioner stadig hyldet i mysteriets slør, men der er ingen tvivl om, at Churchill var parat til at benytte sig af både vildledning og illusionskunst til at føre krig. Jeg har indarbejdet nogle af disse eskapader i beskrivelsen af Magikerne.

Zigzag-pigen er en nostalgisk hyldest til varieteteatrenes svundne tidsalder. I 1950'erne var de allerede ved at blive trængt i baggrunden af den nye guddom, fjernsynet. Alle personer i bogen og de følgende bind er fiktive, men jeg har ladet mig inspirere af nogle af de navne, jeg kender fra min morfars plakater: Ravic og Renee, Val og Monty, Lou Lenny og hendes Umulige Muldyr, Raydini, den Muntre Lurendrejer. Jeg ville elske at høre fra folk, der husker dem.

Min morfar døde, da jeg var femten, så han nåede aldrig at læse mine bøger. Min mor, som også har været en stor inspiration for mig, var til gengæld selv en dygtig skribent. *Zigzag-pigen* er dedikeret til hende. Hun døde, en måned efter at den udkom.

Elly Griffiths, 2015

PresseKopi

PresseKopi

PresseKopi